8862

SEDER OLAM RABBAH.

סדר עולם רבא.

SEDER `OLAM RABAH.

סדר עולם רבא.

GERMANY: [15--]
ASHKENAZIC SCRIPT

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

מדר עולם רבא.

כתב יע. יען. כ״ה דפ״ו.

In-folio, pleni vélin.

LIBRARY
OF THE
JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY
OF AMERICA

HYMAN G. ENELOW COLLECTION

Mic. 8862

Ex Libris H. G. Enelow
Dreams · books · are · each · a · world · and
books · we · know · are · a · world · and · have · we · all · of · life · and · time · and · love

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

והשעה עומדין כהן כל אחד ואחד לפי מעשיו. ויחסרו המים מלכת חמשי לאותיות. והמים הין הולך וחסור ומגיע
המים היו בהרי מן הארץ עד אמה ולו לשני אמה לר׳ יומי טפח ומחצה כמו כל. אמנם התיבה בחדש השביעי
ביום זה סיון וכשאתה מתחיל לחשוב משפטיהם הקשים אל ירד מלאות נחה לשבה עשר יום הא כמה הימים
בהה מן הארץ ר׳ אמר וכמה היתה משוקעת בתוך המים אל אמה. ויהי מקץ מלכת ימים לקץ שהתחילו המים
לחסור בעלה בתמוז. ויפתח נח את חלון התיבה וגו׳ וישלח את העורב עד שהם ימים וישלח את היונה
וגו׳ ולא מצאה עד שהה עוד ר׳ יומי ויוסף שלח היונה עוד. אמנם אלו היונה עד שהה עוד ר׳ יומי וישלח את היונה
ולא יוסף שוב אליו עוד. הלכה וישבה לה על מושבי הכרי. כמשמרי בחר לחדש עמו מושבי בהרי נה אב׳
כשאתה מתחיל לאותיות משהתחילו הקשמי לירד מאחר באב ועד אחר [illegible] עלה המים. [illegible] בתחלת קשה
אמנם שנה [illegible] מלכת החדש כמו ומדע שכון שנכנס א׳ ל [illegible] אחר
[illegible] כלה אוכל אותו [illegible] שמלכת החדש כמו ומלכת השנה כמלה. [illegible] המים
הירדן מלאתה עבה אמה [illegible] נמשו במלואן ועדיין האלן לחה [illegible]
ולא נרשם עד שירדו להם קשים שמימי [illegible] ואין כמו קלה ברמה [illegible] השני [illegible]
ועשרים לחדש זה מחשון יבשה הארץ ונעשית [illegible] [illegible] מה טיבן מלאו
שאותה החמה יתרין על יאות הלבנה יא יום אמר לעיל והלא מתחלת [illegible] של עולם ימי החמה יתרין על יאות
הלבנה יא יום שנבראו מלאין חמשה עשר לא מהן מלבנה לפנים מימן הרי אחר עשר מאכו לו וכמן שעברו —
עבר מאשון הקיץ לבנה לחמה אמר להן חזקת היא ומשיבה. כשבא מא הרוצה לידע סימן ימי החמה אבן יתרי
על יאות הלבנה יא יום. שריש שריעה בתקופת תמוז ושנה הבאה אין מעבר לשם עד יא [illegible]
שאותה החמה יתרין על יאות הלבנה יא יום.

תרך הל כל שבעה הימי היה [illegible] עם
משה בסנה שנה ויאמר משה אל ה׳ בי ארני לא איש דברי אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דבר [illegible]
שלשם ג׳ ימי וגם גם גם לו שהיה מדבר הרי ג׳ ימי. ומרך הפסח היה. ומטומן אותם לו בנסים [illegible]
הזמן ושנה הבאה יצאו בני ישראל מאלמי. לן בחמשה עשר בנסן ויהי עם מחנה אלמי [illegible]
באו המלאכי אלמ מבין מלבנה בשכן. ובאותן המרך ושנה הבאה עלה מבין יתרך של [illegible]
בנסן יצאו ישראל מאלמי שנה ויהי מלך שלשי שנה וגו׳ לן אחר ומלן. בכל יום שחטו ישראל [illegible]
ויו חמשי היה. ובו בלילה לקו הבכורות ומחרת הפסח ערב שבת היה נסעו מרעמסס [illegible]
מרעמסס סוכות. וכתי. ויסעו מרעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר לחדש. וכתי מלאכי [illegible]
נסעו לסוכות מסוכות ומתם לפני החירות הרי ג׳ימי בדבר ויעב ומלך מלאכי כי בנה [illegible]
וירדפו מצרים ויגו אור שביעי ירדו לים שנה ויהי הענן והחשך ומאר את הלילה לשחרית עלות [illegible]
ושלקו מצרים. ובחודש שנה מאכו ישראל שירה שנה מז ישיר וגו׳ ויו חמשי בשבת היה והוא היה [illegible]
פסח. ויום סוף נסעו ומכה שנה ויבאו מרתה וגו׳ ומאל שם לם לו חק ומשפט. לם נתן לישראל [illegible]
מהן שנעשו עליהן בני נח רכנ ויצו ה׳ לרי על הארץ ומאל מאל עלן הון אכל מאכל. ויצו [illegible]
מאל כי ירשתיו ומשן אשר יצה וגו׳ וכתי לעשנ צרקה ומשפט. ה׳ זו ברכת הע שנ ויקב שם ה׳ [illegible]
שנ לא יהיה לך לרי מחרי על פני. על הארץ זו שפיכת דמי שנ שופך דם האדם באדם דמו ישפך [illegible]
בלוי עבירות שנ הן. ישלח אש את אשתו והלכה מאתו והיה לאיש מחר הישוב אליה עוד ולא חק [illegible]
הארץ ההיו ומת זכרת רעים רבי עוזם ה׳. אכל עלן הון זה הגזל שנ אז אכל אלה. שבבר עליו ושרי ושלם [illegible]
בבאלו ומאישתו יוסף עלין. ומאני לחיים הנשאר בקנה מאור אשום גל ושאיים שמא בקנה מוחר אשר [illegible]
אכל מאכל זה לבר מן החי שנ אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו. הומים עליהן. שר באותה שעה שבת ורינן [illegible]
אב ואם. מאכה נפש לאלם שנ ויסעו מאכה ויבאו מלימה וגו׳ הא מדבר שלא היו. שר חוכן אוא על האמ[illegible]
ומאלם נסעו לאלוש שנ ויסעו מאלם ויחנו עדת בני ישנ מדבר סין הוא אלוש בחמשה עשר יו לחדש השני ע[illegible]

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

אחת לעבדו של עבר · הגדיל עד ז׳ שני׳ ונשא אשה הרי שאינה · שנה אחת לעבר שנה אחת לענין שייבם שם
אחת לשבי אותם בית אביך · שם אחת לירבן הימל ותמת בת שוע שנה אחת לעבדו של פרץ הגדיל
פרץ ז׳ שני׳ ונשא אשה הרי יח׳ שם אחת לחצרון שם אחת לחמול וחצרון וחמול ירדו עמו ואנשי · כונן
בן אחת אותם הרן הוליד את לוט · כמה נולד אברהם משרה עליו שני׳ שם ויאמר בלבן הלבן מאה שני׳ ולך ואם
שרה הבת תשע שם תלד · כמה אברהם נולד מעזור שם כמה עזור נולד מהרן שנ׳ הגדיל הרן ז׳ שני׳ ונולד
אשה הרי ח׳ שנה אחת לוט שם אחת ויסכ׳ שהיא שרה ואמר עניא שמה יסכה להבל סובין בה שם ויהלו
אותם אל מרעה · הא יסכה שהיתה סוכה בעמאה שם כל אשר תאמר אליך שרה קול · אביו אברהם היה בשנה
שמונים שנה שם ואברהם [illegible] תשע שם בהולדו נולד ואת בן קנה שנ׳ ושרה אמרה בת קנ׳ שנה
שם ויקרא [illegible] בן קנ׳ שנה ויעקב את בן קנ׳ שנה שם ויהיו [illegible]
[illegible] אמרה אביו בן הסרי ירוע תרעב ב [illegible]
יצחק [illegible] יקרא לך זרע · ביצחק הוא אז ויצחק בן [illegible] ואבינו יעקב אמר
[illegible] אמרי שלשי ואחת שם ואל הרי לך [illegible] כי שנ׳ סימן שעתיד של איוב שבאותם פרק
[illegible] שם ויאמר [illegible] אמרי שם · ואל [illegible] אתכל אשר לאיוב ואשם · נמצאת אז כשירדו שלמה
אמרי עלך איוב וכשעמדו [illegible] אמרי שם היו שני באמרי · והלא קהת מיורדי מצרי היה וכתי ושני
חיי קהת לוי שם ושנו חיי עמרם לוי שם וכ׳ שנ׳ שו אלה הרי שנ׳ שנה · אלא מה תל ועברום ועמ אותם
ת [illegible] שם זאן שמעך באכן לא לבם ת׳ שם · ועברום אלו מי השעבר ועמ אותם אלו מי העני · ומל
ת׳ [illegible] יוסף ומל אחיו · יוסף אמר בן ל׳ שם אין לך כל השנוי שלא מחל מיוסף · ואין לך כל
השבטי שהמלך [illegible] אמר אלוי · כל זמן שהיה לוי קיים לא נשתעבדו שם באמרי שם ויאמר יוסף ומל אחיו
ויקם אלך חדש שנ׳ · ומשמת לוי התחלו האמרי לשעבדם · ממון אחרון אחר מן האחי שמת יראל כל האחי אחי
[illegible] שמת תראל החטוה · ובני ישר׳ פרו וישרצו שנ׳ ויקם אלך חדש שנ׳ · נמצא משמת לוי עד שיצאו
[illegible] שם ואין השעבר יותר על כן לא מחות אפ׳ שנ׳ כשעתיה של מרים · ולמה קרא שמה מרי
[illegible] מכת מצרי יב׳ חדשי שם ויסלו העם ונ׳ מימתי רכבם של תבן מאיר דהם יצאו בעסן · לקו
[illegible] ביב חדש · מנ׳ איוב יב׳ חדשי שם כן הטלתי לי ירחי שוא ולילות עמל אנו לי מה לילות
[illegible] אמרתם לאמרי שלהם · משפט הלעמיד לנא יב׳ חדש שם וקיים עליו העיט כל חית השדה
[illegible] כשעל בניהם יב׳ חדש שם והיה מרי חדש בחלון ונ׳ כ׳ יותן בן עדי אל של כשעל בישרל
[illegible] אין הפסח ועל העצמת שם ואדי שבת בשבתם · ואחר יב׳ חדש פרשנו ישר׳ שעבדו על האמר
[illegible] לה והן עשין אסר ובהנם מלאתן והכוז אפגרתן תחת כתות כאל הטיקי שם ועפותם
[illegible] מי שפיכשו מרכב כבוד כמן האיכן והאשוחרין והאסוכת והחנטבן והאפיקלוסין ולטמא
[illegible] בחיי שכתבו בתחיית המתי והאומרי אין תורה מן השמים והמלעגין על דברי חכמי בהנם
נעשת [illegible] ובזרעם בתורה לעולמי עולמים שם ויצאו ובאו שנ׳ · לא עוד אלא שבאולם לה והן אינן בלין
שם [illegible] אות שאולו אזמלו ולו אזמלו אבלה צרכתם לבות לשאול · מי נבע להם מפני שפשטו ידיהם
ביבל [illegible] אזמלו לו ואין אנו אלא בית המקדש שם בנה בנתי בית זמלו לך ״ פרק ד׳
האמ[illegible] יב׳ חדש שם בשנת שש מאו שם לחיי מ׳ שנ׳ · ודורו אינן חיין לעולם הבא ואינן נדונין שם לא
ידונו [illegible] באדם לעולם · כ׳ הושע אומר בחדש השני ביג לחדש זה מייר שהוא שני לניסן שבו נברא העולם
[illegible] מה שזקעת ולפי ששיין אות מעשיהם לפני הארון שיבה עליהם סדר בראשית · כ׳ לעזר אומר בחדש
[illegible] ביג לחדש זה מרחשון שהוא שני לתשרי שבו נברא העולם ובו כמה עולה והיא היא זמנה של מבעה
[illegible] כדברי כ׳ לעזר ומנו וכדברי כ׳ הושע ותקופת · ויהי הגשם שנ׳ עד מתי מ׳ יום ומ׳ לילה עד כ׳ בסון ·
ויעבר המ׳ על האלן חמשי ומאתים יום · עד מתי חמשי ומאתים עד מחר בסיון והמלכים עומדים ומחוסין

[illegible] ויהי ה׳ אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם
מארץ מצרים לאמר׳ שא את ראש כל עדת בני ישראל׳ למשפחתם לבית אבתם׳ במספר שמות כל זכר לגלגלתם׳
מבן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל׳ תפקדו אתם לצבאתם׳ ואתכם יהיו אנשים׳ לכל מטה אב׳ איש׳
לבדו׳ ואתכם יעמדו׳ לראובן׳ נשיא מטה אביו׳ אלישור בן שדיאור׳ ולשמעון׳ שלומיאל בן צורישדי׳
וליהודה׳ נחשון בן עמינדב׳ ליששכר׳ נתנאל בן צוער׳ לזבולן׳ אליאב בן חלון׳ לבני יוסף׳ לאפרים׳ אלישמע
בן עמיהוד׳ למנשה׳ גמליאל בן פדהצור׳ לבנימן׳ אבידן בן גדעוני׳ לדן׳ אחיעזר בן עמישדי׳ לאשר׳ פגעיאל
בן עכרן׳ לגד׳ אליסף בן דעואל׳ לנפתלי׳ אחירע בן עינן׳ אלה פקודי ישראל׳ ראשי אלפי ישראל׳ היו כל
פקודי בני ישראל׳ לבית אבתם׳ מבן עשרים שנה ומעלה׳ כל יצא צבא בישראל׳ ויהי המתפקדים׳ שש מאות
אלף ושלשת אלפים וחמשת מאות וחמשים׳ לא התיחס בתוכם׳ הלוים׳ לשבט לוי׳ לא תתפקד׳ את מטה
אביך׳ ואת מספר בניו׳ אל תשא׳ את ראשם׳ בתוך בני ישראל׳ ואתה׳ הפקד׳ אתם׳ על משכן העדות׳
ועל כל כליו׳ ועל כל אשר לו׳ הם׳ ישאו׳ את המשכן׳ ואת כל כליו׳ והם׳ יעבדו׳ אותו׳ וסביב׳ למשכן׳
יחנו׳ ובנסע׳ המשכן׳ ורדו׳ הלוים׳ אשר׳ יחנו׳ המשכן׳ בנסעו׳ המשכן׳ ויקמו׳ הלוים׳ אשר׳ ישרתו׳
את המשכן׳ וזר׳ הקרב׳ יומת׳ ויחנו׳ בני ישראל׳ איש׳ על דגלו׳ באתתם׳ לצבאתם׳ ולבית אבתם׳
ומחוץ׳ לדגל׳ אהל מועד׳ יחנו׳ סביב׳ ואלה׳ פקודי בני ישראל׳ לבית אבתם׳ כל מנה׳ לצבאתם׳
שש מאות אלף׳ וחמשת אלפים׳ ומאתים׳ ומנה׳ לא נמנה׳ בתוך בני ישראל׳ כאשר׳ צוה׳ ה׳ את משה׳
ויעשו׳ בני ישראל׳ ככל אשר צוה׳ ה׳ את משה׳ כן חנו׳ לדגלתם׳ ונסעו׳ איש׳ למשפחתו׳ לבית אבתו׳
ואלה׳ תולדת אהרן׳ ומשה׳ ביום׳ דבר׳ ה׳ את משה׳ בהר סיני׳ ואלה׳ שמות בני אהרן׳ הבכר׳ נדב׳
ואביהוא׳ אלעזר׳ ואיתמר׳ אלה׳ שמות בני אהרן׳ הכהנים׳ המשחים׳ אשר מלא׳ את ידם׳ לכהן׳ ויאמר׳
ה׳ אל משה׳ לאמר׳ הקרב׳ את מטה לוי׳ והעמדת׳ אתו׳ לפני אהרן׳ הכהן׳ ושרתו׳ אתו׳ ושמרו׳
את משמרתו׳ ומשמרת כל העדה׳ לפני אהל מועד׳ לעבד׳ את עבדת המשכן׳ ושמרו׳ את כל כלי אהל מועד׳
ואת משמרת בני ישראל׳ לעבד׳ את עבדת המשכן׳ ונתת׳ את הלוים׳ לאהרן׳ ולבניו׳ נתונים׳ הם׳ לו׳
מתוך בני ישראל׳ ואת אהרן׳ ואת בניו׳ תפקד׳ את כהנתם׳ וזר׳ הקרב׳ יומת׳ ויאמר׳ ה׳ אל משה׳
לאמר׳ ואני׳ הנה׳ לקחתי׳ את הלוים׳ מתוך בני ישראל׳ תחת כל בכור׳ פטר רחם׳ בבני ישראל׳ והיו׳
הלוים׳ לי׳ לי אני׳ ה׳ ביום׳ הכות׳ כל בכור׳ בארץ מצרים׳ הקדשתי׳ לי׳ כל בכור׳ בישראל׳ מאדם׳
ועד בהמה׳ לי׳ יהיו׳ אני׳ ה׳ וידבר׳ ה׳ אל משה׳ במדבר סיני׳ לאמר׳ פקד׳ את בני לוי׳ לבית אבתם׳
למשפחתם׳ כל זכר׳ מבן חדש׳ ומעלה׳ תפקדם׳ ויפקד׳ משה׳ על פי ה׳ כאשר׳ צוה׳ ויהי׳ בכור׳
לוי׳ גרשון׳ קהת׳ ומררי׳ ואלה׳ שמות בני גרשון׳ לבני׳ ושמעי׳ ואלה׳ בני קהת׳ עמרם׳ ויצהר׳
חברון׳ ועזיאל׳ ואלה׳ בני מררי׳ מחלי׳ ומושי׳ אלה׳ משפחת הלוי׳ לבית אבתם׳ לגרשון׳ משפחת
הלבני׳ ומשפחת השמעי׳ אלה׳ משפחת הגרשני׳ לפקדיהם׳ כל זכר׳ מבן חדש׳ ומעלה׳ פקודיהם׳ שבעת
אלפים׳ וחמש מאות׳ משמרת׳ בני גרשון׳ אחרי׳ המשכן׳ ים׳ המשכן׳ ואהלו׳ מכסהו׳ ומסך׳
פתח׳ אהל מועד׳ קלעי׳ החצר׳ אשר׳ על המשכן׳ ועל המזבח׳ סביב׳ ומיתרו׳ לכל עבדתו׳
ולבני׳ קהת׳ משפחת׳ העמרמי׳ ומשפחת׳ היצהרי׳ ומשפחת׳ החברני׳ ומשפחת׳ העזיאלי׳ אלה׳
משפחת׳ הקהתי׳ לכל הזכרים׳ מבן חדש׳ ומעלה׳ שמנת אלפים׳ ומאתים׳ שמרי׳ משמרת׳ הקדש׳
ופקודי בני מררי׳ משפחת המחלי׳ ומשפחת המושי׳ אלה׳ משפחת מררי׳ לפקדיהם׳ כל זכר׳ מבן חדש׳
ומעלה׳ שלשת אלפים׳ ומאתים׳ ומנה׳ לא נמנה׳ בתוך בני ישראל׳ כאשר׳ צוה׳ ה׳ את משה׳
ויעמד׳ משה׳ ואהרן׳ ונשיאי׳ העדה׳ בני קהת׳ לבית אבתם׳ מבן שלשים׳ שנה׳ ועד בן חמשים׳ שנה׳
כל הבא׳ לצבא׳ לעבד׳ עבדה׳ באהל מועד׳ ויהי׳ פקודיהם׳ לבית אבתם׳ אלפים׳ שבע מאות׳
וחמשים׳ אלה׳ פקודי משפחת׳ הקהתי׳ כל העבד׳ באהל מועד׳ אשר׳ פקד׳ משה׳ ואהרן׳ על פי ה׳
ביד משה׳ ויהי׳ פקודי בני גרשון׳ לבית אבתם׳ ולמשפחתם׳ מבן שלשים׳ שנה׳ ועד בן חמשים׳
שנה׳ כל הבא׳ לצבא׳ לעבד׳ עבדה׳ באהל מועד׳ ויהי׳ פקודיהם׳ לבית אבתם׳ אלפים׳ ומאתים׳
ושלשים׳ אלה׳ פקודי משפחת׳ בני גרשון׳ כל העבד׳ באהל מועד׳ אשר׳ פקד׳ משה׳ ואהרן׳ על פי
ה׳ ויהי׳ פקודי משפחת׳ בני מררי׳ לבית אבתם׳ מבן שלשים׳ שנה׳ ועד בן חמשים׳ שנה׳ כל הבא׳
לצבא׳ לעבד׳ עבדה׳ באהל מועד׳ ויהי׳ פקודיהם׳ לפי משמרת׳ משמרתם׳ שתים׳ מאות׳
וחמשים׳ אלה׳ פקודי משפחת׳ בני מררי׳ לכל העבד׳ באהל מועד׳ אשר׳ פקד׳ משה׳ ואהרן׳ על פי
ה׳ ביד משה׳ כל הפקדים׳ אשר׳ פקד׳ משה׳ ואהרן׳ ונשיאי׳ ישראל׳ את הלוים׳ לבית אבתם׳
ולמשפחתם׳ מבן שלשים׳ שנה׳ ועד בן חמשים׳ שנה׳ כל הבא׳ לצבא׳ לעבד׳ עבדת׳ עבדה׳
ועבדת׳ משא׳ באהל מועד׳ ויהי׳ פקודיהם׳ שלשת אלפים׳ ומאתים׳ ושלשים׳ איש׳ מאה׳ ועשרים׳
ושבע׳ מאות׳ וחמשים׳ אלה׳ פקודי משפחת׳ בני גרשון׳ כל העבד׳ באהל מועד׳ אשר׳ פקד׳ משה׳
ואהרן׳ על פי ה׳ ויהי׳ פקודי בני גרשון׳ לבית אבתם׳ ולמשפחתם׳ מבן שלשים׳ שנה׳ ועד בן חמשים׳
שנה׳ כל הבא׳ לצבא׳ לעבד׳ עבדה׳ באהל מועד׳ ויהי׳ פקודיהם׳ לבית אבתם׳ אלפים׳ ומאתים׳
ושלשים׳ אלה׳ פקודי משפחת׳ בני גרשון׳ כל העבד׳ באהל מועד׳ אשר׳ פקד׳ משה׳ ואהרן׳ על פי
ה׳ ויהי׳ פקודי בני מררי׳ לבית אבתם׳ ולמשפחתם׳ מבן שלשים׳ שנה׳ ועד בן חמשים׳
שנה׳ כל הבא׳ לצבא׳ לעבד׳ עבדה׳ באהל מועד׳ ויהי׳ פקודיהם׳ לבית אבתם׳ אלפים׳ ומאתים׳
ושלשים׳ אלה׳ פקודי משפחת׳ בני מררי׳ כל העבד׳ באהל מועד׳ אשר׳ פקד׳ משה׳ ואהרן׳ על פי
ה׳ ביד משה׳ כל הפקדים׳ אשר׳ פקד׳ משה׳ ואהרן׳ ונשיאי׳ ישראל׳ את הלוים׳ לבית אבתם׳
ולמשפחתם׳ מבן שלשים׳ שנה׳ ועד בן חמשים׳ שנה׳ כל הבא׳ לצבא׳ לעבד׳ עבדת׳ עבדה׳
ועבדת׳ משא׳ ומשא׳ באהל מועד׳ ויהי׳ כל הפקדים׳ אשר׳ פקד׳ משה׳ ואהרן׳ ונשיאי׳ ישראל׳
את הלוים׳ לבית אבתם׳ ולמשפחתם׳ מבן שלשים׳ שנה׳ ועד בן חמשים׳ שנה׳ כל הבא׳ לצבא׳
לעבד׳ עבדת׳ עבדה׳ ומשא׳ באהל מועד׳ ויהי׳ פקודיהם׳ שמנת אלפים׳ ושבע מאות׳
ושלשים׳ איש׳ מאה׳ ושמנים׳ ושלשה׳ מאות׳ ואלה׳ ואהרן׳ ומרים׳ ושלש מאות׳

לאות בני ישראל מאצלי לאחר בשבת היה הא לארגן שנאש חדש איר באחר בשבת היה ועוד לארגן שהיו ישר אולי
מעשה שהוציאו בדים מאצלי לל שלשיו ובו בן לחה ועבב אלו את השלין והלכים וקטו את האן
ובאלוש נתנה להם השבת ושם עשו שבת מאבוט של ושבתות העם בן הלבעי אחר בלבת בכל באיר עפעו
מאלוש ובאו להם הכסרים ושם שם להם הבאר ולחמו עם עמלק ושם עשו שבת שניה נסעו מרפידי ובאו
הן לחדבר סיב ושמו שלו עבר כבר לל מאשת הימי היה מלה עלה ומש הבר ויורד מגיר לעמלות הבני הארץ
ומשיב הבריה לפנ הוקן בשלשי בשבה בחדש נתן להם עשל הדבות ויום השבת היה פרק ו
ביום השבעי מחר עבר הבמו עלה מבה הבר של וישבן כבוד ה על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימי
לטהרו המבה ויקרא אל משה בן השביעי מתוך הענן ויבא משה בתוך הענן ויעל אל הבר ויהי משה בהר
[illegible] ושבר את הלוחות ויהי מאחרת ויאמר משה אל [illegible]
בשמל [illegible] רסל ואתעל לפני ה אלהי הן את [illegible] אלה התעל [illegible]
ה [illegible] הלבה לשר ואת לאשה לפסל ולחות [illegible] ההיא מאת ה אלי פסל [illegible]
ל [illegible] אלה אלי ההרה ועשיתל לך מזבח [illegible] ופסל שני לוחות של ויפ
[illegible] אבני [illegible] אלה בקר [illegible] כתב ושנית לן תורה פעם שניה שנאה
ואנכי עמדתי בהר [illegible] ולא אבה ה השחיתך כימי הראשונים אה הראשו
מרוצין לף שני מרוצין אמר מעטה מאצלי הו בכעס יכר בן בתשבי והנא היה ן הכפרי וכשרם שנעלה
לפנ הארן של ולחת שנים ולחתיו ואלתיו אלתיו ולחתיו לפיכך נתקיי ן חק וזכרון לדורות של והיה זאת לכם
[illegible] ויהי ברדת אלה ושנן אלו ולא מחרכן עשו לל בני ישר ויצם שר מה צם עם לעשות אדת
[illegible] לעשוק באלוהת המשכן ויבאו כל אשר נשאו לבו ולא ויבא אלה את כל האלוכה והל עלו
אולל [illegible] ה כן עשו ויברך אולל אלה מה ברכה ברכם אמר להם יהי רצון שתשרה שכל בעלה ידיכם
[illegible] ויהי נעם ה אלינו עלינו ולא כי מאי אמל לא כן אמר להם אלא ה אלי אבותל יוסף עליל ולא אה
[illegible] של שזכיתל לעבדת המשכן וכשם שזכיתל לך כך תזכו שיתכן לכם בית הבחירה שתשרה
שכינתל של ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם פרק ז ויצו ה אל משה לאמר
בבוקר [illegible] הראשל באחד לחדש תקים את המשכן מהל מועד ושמת שם ולא והבאת את השלחן ולא התחילו
ל יהי [illegible] מחר ובאחד בכסלן שלו כל ז האלוקי היה משה מעמיד את המשכן כל בנו וכלי
ומקרשו [illegible] ומתרצו ובשמיני העמידו ולא פירקו כי יוסי בר יוד אמר אף בשמיני העמידו ופירקו
ואל [illegible] את בגד הלוח ואת הלחם אשר בשל ומפת מהל מועד תשבן יומם ולילה שבעה ימים ועבד
ויעש [illegible] ולא ויהי בן השמיני שלא לחר ז ימי המלואים לאחר בשבת היה וכאל תדש נסן היה ובו כי
עמדו [illegible] ובכו וכחלו את ידיה ואת רגליה ן הכור ועבדו את כל העבדות והסדיכו על הסדר וכן
בו [illegible] ימי המלואים הקריב של ויהי הקריב בו הכשר כשר ומעלה בכשר כשר ובשל כשר ולשלן
שכל [illegible] ושכנתי בתוך בני ישר כשר לאשר לאיסור בנה כשר לכהל כשר לבל כשר לעבדה כשר
לחדשה [illegible] לשחטת לבן כשר לאכלת קדשי כשר לירידת האש ן של ותבא אש ולא בו הקריבו ישר
הימי [illegible] ועבד חטאת ואשמן בכורות ומעשרן ולא מוסן יהוא מא עדי לבן ובאי חמן הפיחי בנ
ילו [illegible] ערה לבן זה עלה הנשחט לבן ובאי חמן אלו שלמי הנשחטי כדרוש הפיחי בנ זה אהל מועד
ילו [illegible] זה קרבת הסמי יבא דורי ולא זו השכל ויאכל פרי מבין אלו הקרבנל באתה לבנ אחות לה זה
ל [illegible] אכיתי מאי עם בלמי זו קרבת ולבנת המנחות אכלתי יעדי עם דבשי אלו אבני העלה ואמרי קל
[illegible] שתיתי יין עם חלב אלו הנסכי ואמרי קרשל לים אכלו רעים זה מלה ואהרן שנן ושכבו דודים זו
[illegible] ישר בו בו מלאת אלישבע בת עמינדב יהודה על בנות ישר אכבר שאחו ואל אחר יבאה אלך
ובעלה כהן בגדל אחיה נשיא ובעה פנינ כהל ואכלה בשני בנה נדב ואבהוא ויש אף בן בנה משוח אלהי
זה פנחס בשל בנסן שלקי ועדר הכהן פרת חטאת והזו כל ישר ושן בר בן שחטו ישר לת פסחיה ויש שב
היה

הארון ומת אחר יהושע וגם כל הדור ההוא. ואבימלך אחיו של שמשון היה אחריו רבה ובריך בן אביעזר אחבעי
שנה עמד אחר שני שעבד ובן וסיפרו ב שנ׳ ויעשו בני ישר׳ הרע בעינ׳ ה׳ ויעזבו את ה׳ בד אדון שבע שנים.
וארבעי׳ שנ׳ שו בעזן ושבע שני אדון לא עלו אחרכן. וישר אבימלך על ישר׳ וגד׳ ן ידע אחרי אבימלך וגד׳ ויעמדו
את ישר׳ שלש ועשרי׳ שנ׳ אחריו יאיר הגלעדי שנים ועשרי׳ שנ׳ עמד אחר שעלה זה הגד׳. ויוסיפו
בני ישר׳ עוד ויחר אף ה׳ בישר׳ ויעזבם בד פלשתי׳ ובד בני עמון וירעצו וימחצו את ישר׳ וגד׳ יח שנה עד השנ׳
השנית ויחרה. כל ישר׳ הארצה ויחרה אף׳ אל׳ אלך בני עמון בשבט ישר׳ בחשבון ובמלחה ובעפרי ובבנימ׳ וכל
העם עבד׳ ד׳ מאד׳ שנה. ולמה לא הלחם בעת ההוא. עשה ירמה ו׳ שנ׳ אבצן ואבית לחם ז׳ שנ׳. עמד אחר אל׳ שנ׳
שעלה זה הגד׳. ויעלו בני ישר׳ הרע בעינ׳ ה׳ ויעבדם בד פלשתי׳ מ׳ שנ׳. עשרי׳ שנ׳ בימי ירמה ועשרים
בימי שמשון. פרק יג׳ עוד מרגש את ישר׳ מ׳ שנ׳ מד׳ שמשון עד ומת משון אל
ירמה בארה יופף עד. ויהי איש אחד מצרעה בלה מלחמ׳ ד׳ חדשי׳ ויקרא מלאך ד׳ אל
קרית ישרי׳ עד. ויהי אין שבלאמון עד אחר ז׳ אם שמלך דר בחברון על יהוד׳ ועשרים לעמ׳ עמ
אחר מ׳ שמואל בעצמו וב׳ שמואל ושמואל ויהי בחברון עד בתחלת מלכו עשרי׳ שנה הבאו את
ארון אלהי׳ מעזר לעב. ואעפ שהיה ארון ה׳ בקרי יעלי בעב הי׳ [illegible] בעזן. כמלך
העלה דוד את ארון ה׳ מקרית יעלי׳ אל בית עובד אדום בעת [illegible] אדום הגתי ד׳ חדשי׳ עד
הא לאדון שלא מברך עובד אדום אלא בעבב ארון לבד. כן כל שאול ומלכו׳ שמואל אל׳ לשמואל בשעה
שמשחו. וירדת לפני הבעל עד. יכד שנה כשלו והכה נגש העמוד ומשמרתו ישב. שביה יכד לא שר
אבשתתו ויאמ׳ שמואל אל שאול נסלת כי לא שמרת עד ומצות מרך עשית דר שנ׳ ויאמ׳ ה׳ אל שמואל עד
מתי עד. ומחכ׳ ויקח שמואל את קרן השמן עד. והוא היה בן כ׳ שנ׳. ויהי שאול עיין את דוד. ואמר
נוח ה׳ סרת מעם שאול. בו בסרך חכנה עב ובאו הם ופשון. כל ימיו של שאול הכוה אין אלא נב׳
ועבד שנ׳ ועלי הכהן ישב על הכסא עד. והיא מרת נפש עד בשלמ׳ הסרך עמלק והיתה שופט. ואת אבנר
את ישר׳ מ׳ שנ׳. ושאר ימי שנ׳ עמד אחר לעבדו. ולא שנה לשמואל מחת שנה לשמואל בן
שלשי׳ שנ׳ דוד במלכו ומלכנ׳ שנ׳ מלך. פרק יד׳ ויהי דוד ובני ישר׳ הלכו [illegible]
את ארון הלקי׳ עד. ויכל דוד מהעלו׳ העלה עד. ויחלך לב העם עד. ויתן לפני ארון ה׳ מן הלחמ׳ עד
בין ההוא אז נתן דוד בראש שנ׳ בשחכיהו אומ׳ הלו לה׳ קראו בשמו עד אל תקעיבשיחי עד. [illegible]
בין מומרי שירו לה׳ כל הארץ עד. ומה כל העם מאן והלו לה׳. וכך היו מומרי כל מרכבי ולשמ׳ [illegible]
לפני הארון עד שהביאו שומ׳ לבית העלמי׳. בברות דוד ומפני מבשלו׳ בנו היה מכבתר עמוד [illegible]
הזמ׳ ושאל בחוכים ומחים ונסחלך מבית מן הכהנ׳ בלה ובכם עבוך תחתו והחזיקו לה [illegible]
אכל מהלו מועד שעלה משה במדבר ומזבח הנחלת שעלה בלמ׳ ומעבה ושחן נאל שירה בימי [illegible]
בבוה בקבשן ואת עבוך הכהן ואחיו הכהנ׳ לפני ארון ה׳ בבוא אשר בקבעו עד. ועמהם היום [illegible]
היו עשי׳ כל חמשי׳ שנ׳ בקבעון עד שבאו לבית העלמ׳. ויהי מלך מרכבי׳ שנ׳ ומ׳ מבשלו׳ [illegible]
עד עבדך עד היא שנת שלשי׳ ושבע לאלכות דוד. כ׳ עמדו אל אשר כ׳ הושע מלך מרכבי׳ שנ׳ [illegible]
ישר׳ את המלחמ׳ היא שנת עשרי׳ לשמואל הכוה ויכאן אל מחשב שבן שנים עשר שנ׳ היה שלמה [illegible]
ישלח ביד עם הנביא עד. באותם הסרך ויהי אחריכן ומבשלו׳ בן דוד עד. ויהי לשנת׳ ימי׳ עד׳ ומבשלו׳ [illegible]
עד. ויהי שם שלש שנ׳ עד הכי חמש. ומלב מבשלו׳ בירושלי׳ שנת׳ ימי׳ לפני המלך לא ראה הכי שבע. ויהי
כיעב בימי דוד שלש שנ׳ הכי עלר. וישאו בכל הארץ ויבאו מלכה תשעה חדשי׳ הכי יאן שנ׳ ובשל האחרנ׳

שובות נתנו על יריהן ואלו הן באר ועמוד העין והמן מן בזכות משה עמוד ענן בזכות אהרן באר בזכות מרי
ומה מרים נפטלה הבאר וחזרה להן לישר בזכות משה ואהרן מת אהרן נסתלק עמוד הענן חזר להן בזכות
משה מת משה נסתלקו שלשתן ולא חזרו עד שלא ומכתיר את שלשת הרועים ברית אחד וכי ברית אחד ומתן -
והלא בשם אחת ומתן ומה מרי בעשר בניסן ואהר באחד באב ומשה רבי בז באדר אלא יו שמת אלה
נסתלקו שלשתן ולא חזרו מן המן שלקין בז באדר היו אוכלין עד ששה עשר בניסן שם ומשכת המן ומאחרת
השבת כאכלם מעבר הארץ ולא היה עוד לבני ישר מן ויאכלו מתבואת ארץ כנען בשנה ההיא ומה הלו בני
ישר אכלו את המן וגו עד באכם אל ארץ נשבת יו שמת משה אותם הין סוסיך המן מלמד עד באכלם -
לה אלף שנה אותם הין לבמדבר שבדם הרי מרבעי שב חסר שלשים ושלשה יו לחדש מלמד שעה אחת
בדם מלאכים שהיה יפה להן כאן מליך מרגא ובמו קאמ
והעשלמו בעבר הרש הזה ונשלו להם מחנן יב מבני ובמבלמ רבי הבפ ונעלו
עד [illegible] והניחו בבל בלבד מגרש ירחו כדי [illegible] באו להן אל הר גרזים ואל
הר [illegible] שבת שבאנו אלוני מורה שם [illegible] עבר הירדן אחרי דרך מבוא השמש וגו אלה
ברכות וקללות [illegible] על הסרד כמו שצוה אותם שאו לכם מזה בתוך הירדן מלמד רבי -
הכהנים הכנן שתי עמודים [illegible] עמדכם וגו ואת שתי עשר האבנים האלה אשר לקחו מן הירדן
הקים יהושע בבבל ושרום בשיר וכתבו עליהם התורה בשבעים לשונות של וכתבתם עליהן את כל דברי התורה
הזאת באר היטב וזבחו שמה ואכלו שם שם וזבחת שלמים ואכלת שם וגו באותה שעה נתחייבו ישר נחל
ובעולה ובחרם בעת ההיא אמר ה אל יהושע באחד עשר בניסן ויעש לו יהושע חרבות צרים ויעל את בני
[illegible] בעת העלות ביד בניסן שחטו ישר את פסחיהן שם ויחנו בני ישר בבבל ויעשו את הפסח וגו
בד בניסן הקריבו בני ישר לות העומר שם ויאכלו מעבר הארץ וגו מחר הפסח בכב בניסן וסבותם את -
[illegible] וגו ויהי בבל השבעים וגו ר יוסי אומר יו השבת היתה אחרונה של יריחו ושל עי ושל גבעון היו בתוך
[illegible] בתחום ויאמר לעיני כל ישר שאל בגבעון דום ירח בעמק אילון וירום השמש וגו ר יוסי אומר
[illegible] אמרו שמה של כמן של אותה שנה הוא היה יו התקופה כב אמר יהושע בן מרבעי שם אנכי
[illegible] וגו ושם הנה אנכי היו בן חמש ושמנים שנה הא אמרנו שז שם היו מכבשי ומנין ד שבע שם
היו [illegible] שלא התחילו ומעת ומעשרו ולשמיטי ויובלות ששה ומאה וחמשים שנה עלה ישר על הארץ
ומשבבים [illegible] עד שיצאו מאה שהן יב יובלות שלמים וכן הוא אומר בעשרי וחמש שנה לגלותנו בבה וגו מיומת
ונמצא לו [illegible] היובל ומת שבע עשר יובלות שלמים הן היוצר הן יתרין יד שם מאור מעטה מרבעה עשר שנה
לעלו ישר [illegible] הן ז שבבשו ז שחילקו ומחלק ויקהלו כל עדת בני ישר שילה וגו באותה שעה התחילו -
ומעת [illegible] ולשמיטי ויובלות אז יבנה יהושע למזבח ולבי וגו ואמר אליהם וגו ופס כי שלחם יהושע אל
אהליהם [illegible] בחדרתן בא מזבח בנו ומראה יהושע עלה עמה שמטה כמשנה שנייה לא הפסיק ומאכה
עד [illegible] ברית הבחירה שבשילה היה בימי בשן של אבני מלמדן ועלו בן ישר שש מאות
ושש [illegible] שנה וחרב [illegible] מבך יב יהושע פרנס מת ישר עשרי ושמנה שנים ויהי מחרי
הדבר [illegible] ומת יהושע בן נון וגו ויקברו אותו וגו בן בתבך מת מלאך שם ומלאך בן אהרן מת וגו
ויקבר בני ישר אתה וגו אשר האריכו ימים ימי האריכו ולא שנו מחרין עתניאל בן קנז מרבעי שנה עמ
[illegible] שנים שעבדו של כושן רשעתים שמנה שנים כימי כושן רשעתים היה מפלו של מיסה שם ויקימו להם בני דן
[illegible] התפלו וגו ובימין היתה מלחמה בגבעון ויקם מלך עד עבה ויאמר אליו אדוני וגו ומחרין אחר בן
[illegible] שמנה שנה עמ אהן שם שעבדו עגלון מלך מואב יח שנה בימין היה שאר בן ענת בסוף ימין אותו
[illegible] בימי עגלון היה ויהי בימי שפטי השופטים וגו ושם האיש מלמלך ומן ואמר אל בעתו וגו ואמר בכל
אשר יצאו יד ה היתה בם לתשון בן עמיעבר את בשנה השלישית לעמת בני ישר מאלך מצרי שלמון היה מבאי

בארצה. וישאר העם המונח ואת בני אז יחלק העם לשני בני כמה היתה מחלקת בן מ"ש בשם לא לאסא אלך עמי
אלו שלא ויחנך הע"ב ובפני מה הקב"ה את תבע כיון שעשה אסא את בשם של עמי ויהושפט בא לאשה הרבא
את תבע עמי אלך יב"ש בשעת לא"ל שם לאסא אלך יהודה אלך מחאב בן עמי על ישר"א ש"ל בשם אבר
ומחיאב אלך יהושפט בן לא"ל שם היה באלמן כה שם אלך בירושל' בשל יב"ש שם ומחאב היה בעב בנו בשאר
ג' שני ומלחמו בן מדר ב' שני ומחנ' וישבו ג' שני אין מלחמה בין ארם ובין ישר"ל אחרישפן אמאב אלך ישר"
וכשם השני ומחמי קבע אירע ולא עלה שיבא אלך האשיה ועלה ועבר מלחמה ואין עלה עד שיבא -
אל מחאב ועפשיו הוא כותב מעשה כל הגדות שלם ואת סדר ב' אשר רבו ומלכים בשם כל יהורם בן
יהושפט אלך יהור"ם לא היה לו בן אשר"ל ומ"ן ומלו הוא אלך בשעת יש יהושפט ומלא לעשין שנ' ויעבר
יהושפט ומ"ל כאלי הישר"ל בחוק עבר אלא בשר זעקה שנעבר אלה לו הכתב ב' שני ומלחמו אלכן
לכן בשם חאש יהור"ם בן מחאב אלישר' ויהושפט אלך יהור' בחנרתן מן המלחמה אחר שהיה שמן ומאב
והר שעיר באו והמלכים את יהורם בן יהושפט על יהור' לו אחי בני יהושפט ומ"ל ומלן שמות
יהושפט עמי יהורם והקראת אחיו בחרב שם ויקם יהורם על ממלכות אבי ויהרגם ומלכו מלכים מ"ל ויהי כבר
היה ומלכו ב' שני משעבנו בן לב שם יהורם [illegible] בירושל' [illegible] בן כב שם אלך
באלמן שם אחת אלך בירושל' וכמלו אחר הוא אמ בן אב [illegible] אלך בירושל' [illegible]
ר' יוסי וכי איפשר לבן שיהא בנו מאבד כשתי שני אלא כיון שהש[illegible] את בן לבנו של עמי נגזרה
גזרה על מלכות בית דוד שתלה עם בית מחאב לכן הוא אומ' ומאלהי היתה תכונה אחזיהו ומ' ונמלו -
שנהרגו בו ביום זה עם זה. פרק יא ביאי יהורם בן מחאב היה כעב בנו כשאחזן ב' שנים
ובהן היה בן חדר לחם בשם האחרון לא מישב ביחזי ולך מישב מישך ומשת חנגל אלך על -
ארם ושלח את יוא בן אמתי ומשח את יהוא בראות נגע. ויהי בהשפטי יהוא ומ' ויהי בנאם אל חוך העב
ומ' ויבקש את אחזי ולכדהו ומ' ונשל אם אחזי ומ' ותקח את יהושבע ומ' ויהי אחז בבית ה' ומ' ושלא הבאב
אחז כי יעבנו בסבה ומ' ואהו כמר יכוחאב מלה זה יהוידע הכהן בן ארם שהוא דומה לטר ומשתהו יהויקע
ובנו ויאמרו יחי המלך וישמח כל עם הארץ ומ' בן שבע שנ' יהואש באלמן כשם שבע ליהוא אלך יהואש
ואתבי שם אלך בירושל' בשם כל יואש חנך את כרך הבית הי לה שם משבעו שלא ועד ש[illegible]
ויעש יהואש הישר בעיני ה' כל ימי יהוידע הכהן ומ' שעשה יואש עצמו עד שם ומשתחו אלך [illegible]
המלך אליהם. פרק יב יהוא אלך על ישר' כה שם. וימת ה' אל יהוא ומ' [illegible]
יוא בן אחתי בימי ההם החל ה' ומ' מן הירדן מזרח השמש ומ' בשם כב שם לאשם אלך יהואחז [illegible] על
ישר' יג שם בשם לז שם לאשם אלך יהוד' אלך יהואל בן יהואחז בן יהוא על ישר' יג שם. ואל [illegible] אחר
חלין ומ' היא השם העשירי לאשם אלך ישר' ויסמן אחר חת שב כמ' שנ' פרקם לאשע את ישר' [illegible]
ויהושפט ועד עבשין היו יתר משנים שם בשם שתו לאשם אלך ישר' אלך אחזי בן כה שם [illegible]
וכל שם אלך בירושל' בשם יב' ואחז' הוא הכה את אדם בקיא מלח ומ' ויהי אחרי בא ומ' [illegible]
ויהי בדבר אלו ומ' מה היא העלה אשר ישן המלך עלו. וישלח אחז' אלך יהוד' ומ' וישלח יואש [illegible] ומ'
אחרת הנה הבית ומ' ולא שמע אחזי ומ' ויעלו יהוד' לפני ישר' ומ' ואת אחז' ומ' וכל הכסף ו[illegible] פרק
את יהואש ובא לו אחז' בירושל' ויחי אחז' בן יואש ומ' ומעשה אשר סר אחז' מאחר ה' ומ' [illegible]
שמת לו הנביא ויקשרו עליו קשר בירושל' ומ' וישאהו בן יג שם עזיהו באלמן ובב שם ומל ויהי [illegible]
אלי בימי אביהו המבן ומ' ובמה הלו מלכי הא בנה את אילת ושל יהוד' ומה אחר אחר [illegible]
המלך עם אבותיו אלא שמלך בימי אבותיו רא מה יהוכם אחזיהו ויואש אחיו אחרת תחומים על ידי [illegible]
כך אחז' את אחרת תחומי' על ידי אחרי עזיהו ויכבשם אלכן כאחת אלא שיכבשם אלך בימי אבין [illegible]
אחת שם ויכבד ישב על כסאו בשם כז שם ויכבד אלך ישר' אלך עזרי בן אחז' ומ' אפשר ומ' כן והו
שנה אלכן כאחת אלא שאלך אלכן מעבר וכן הוא אמ' ויהי עזיהו המלך ומ' ואל טום נתיחסו בימי יר'

[illegible] המלך ושרתה כהן ולויה והסיר את כל הבית וכל בשנת הארבעים ולמלכות דוד נרשו וגו׳ ..

פרק עז .. והימים אשר מלך דוד על ישראל ואת והי בשמע ארבע מאות שנה ואלת בני
ישראל מלכן מלכי בשנה הרביעית לדוד ע׳ ובשנת השבעים ליסתה מלך דוד עמון בשבת ישראל בשבטיהם ובביתם וגו׳
שלש מאות שנה ועמון בשנה בשנת ליסתה ועד שנבנה בית מקדש ארבעים שנה שהיו ישראל בחרבי הרי ד׳
מאות ושמונים שנה . בחצי הרוח נבנה הבית כשנת הרביעית בשנתם וכן לשנה שנת ובשנת הרביעית יסד בית ה׳
בירח זיו . ובשנת היא כלות כל המלאכה לדוד התרש השמים ע׳ ואת בתרבנה שנת יבשנה . אז יקהל שלמה את
זקני ישראל ע׳ ויקהלו כל המלך שלמה כל איש ישראל אשר שמו בשבט שורה מלך בקהל וכן הוא אמר ויכל
כל העם וירוע ע׳ ואת ויקרבו כל העדה וישאו לפני ה׳ וכאשר ראה הוא ואת כי בן השלשים ירד לעבד כל
העם כל כך מיני . ובשנת שלמה הוא אמר ובמלות שלמה והאש ירדה ע׳ ולמעבר ירד מאי בדרך ע׳
ועל [illegible] ואת ע׳ בן חמשים בן ח׳ שלמה [illegible] בן שמחת לבן בן בחרב
בית עולמים ויאהב שלמה את ה׳ ללכת בחוקת דוד ר׳ שפ׳ עד [illegible] המשילבת את הבית אבל אשתתיו
[illegible] את הבית [illegible] מלכת מצרים ויביאה אל עיר דוד [illegible] המלך והדר שמע כמלכי עד ויהי שלמן ע׳
[illegible] המלך את [illegible] ומלכו ע׳ [illegible] המשלים וגו׳ ותשלה ותצא וגו׳ והמלך שלמה אהב ע׳ שמאלי
לוה כי על אפי ועל חמתי ע׳ [illegible] זלנת שלמה ליסתה שרתה עליו רוח הקדש ואת שלמה ספרי
הלון אלה שיר השירים קהלת אחיה את ירבעם והיה אם תשמע ע׳ ומה בנה לדוד עמן לו מלכות שלמי ולש
שלמה ישראל לו לב ולבנו ג׳ ואלו זכה ירבעם כן נבנו היתה מלכות ישראל מסתיימת בידו לו לב ולבנו ג׳ וכן הוא
אמר ואענה את זרע דוד מה הלא לו ואמן זאת אלא כעבד לו שנה שנתחמן שלמה בסבת המלך מצרים ומה הלא
אם לא כל הימים כבר אלי לפנינו שאסף עמרי לילל .. פרק יז והימים אשר מלך ישראל שמה
על ישראל שמה . רחבעם בן ל׳ שנה אביה בן ג׳ שנים ובשנת כ׳ ירבעם בן אסא כי כן אל שנה רחבעם במלכו ויז
שלמה מלך בירושלים הוי כמה רחבעם דוד שנה ועשה את הטוב הוא ובנו שנים שלש ובדבעי מרדו שנה כי
[illegible] בדרך דוד ושלמה שנים שלש ובדבעי מרדו בדרכו שנה ויהי בהכין מלכו רחבעם ובחזקו עזב את ה׳ וגם כל
[illegible] ע׳ ויהי בשנה החמשה למלך רחבעם עלה שישק ע׳ במלך ומאה כי מעלו בה ע׳ ויקח את מלכות
[illegible] ויבקש אביה אחרי ירבעם ע׳ ולא עלה כח ירבעם ע׳ ואין אמר ידעתי הוא שעמו אמר הרי —
ירבעם [illegible] לת אביה ומפני מה לא עמד המלך מפני שהיה עמיר ומחסר את ישראל ואמר להם ועמכם עגלי זהב
אשר [illegible] ע׳ והוא אז לכר את בית אל ונתה את עגל הזהב והעמיד לפניך עמו הקדה . אמא מלך מרבעים לאת
שנה [illegible] הארץ עמר שנים בשנת חמש עשר לאסא בא זרח הכושי והחזיר לאסא את כל הבצה אשר
בגז [illegible] המלך מצרים ושלה אסא היא שנת לה לשלמה משמת ויקם השנן ישראל את רגין כן —
מירדע [illegible] המלך כבשנת ב׳ שנים בשנת שלש לאסא המלך יהוה המלך בעשה בן מחיה על ישראל כל שנה
בשנת [illegible] ושש לאסא עלה בעסא המלך ישראל על יהודה ע׳ מיפעבר ומלכן והלא אסא קבר את בעשא —
בשנת [illegible] ומה הלא לאסא כעבד לו שנה שנתחמן שלמה בבית מצרים המלך מצרים כעבד לו שנה שעמדה על
מלכות בית דוד שתחלק ובאחרונה עמדה שתחזור להם כעבד לו שנה שעמדה ומלכי מלכי הרי שנים לישראל
[illegible] ישלו בשם בית דוד לבד עמו בשנת שלשים ושש ומלכן לאסא בשנת שש עשר לאסא מאחר שנמל בידן
[illegible] הרי שנה לו שנה ושלמה מלמת בעמוד שנה כמתו בבית המלך ישראל ומלך מלכם ועלות והתקבלות באסא
[illegible] אסא ויולא לאסא כסף וזהב ע׳ בבית בבי בביעך ע׳ וישאל בן הדד ע׳ ויהי כשמוע בעשא ויחדל
[illegible] ובעת ההיא בא חנני ע׳ הלוחי ע׳ כי ה׳ ע׳ ולא עזר ומלכי מלכם להיות שומעים לישראל עד
[illegible] מלחמה מלחמה וכמי מלחמה כמתו בבית המלך ישראל ומלכי מלכם ועלות והתקבלות עם מלחמה ולא היתה מלחמה בדר מלחמה
שיסלו בידו ונפלו שנה בדר חלת מלאסר המלך מלכות .. פרק יח בעשא המלך כל שנה
אלה בן ב׳ שנים נעשה אסא בעבר את אלה בשנת כל שנה ומלכתו נחמי הכאות אלה ומלך מחרים ג׳ימי —

לקח את אחיך ואת משך עד אחיעם אין כמו כאן אלא אחיך אלא שאין גדולי כאיהו ושקולי כמלשעו וכן אם
אמר מי יתן והיה לבבם זה להם ואמר מי יתן כל עם ה׳ נביאים כי יתן ה׳ את רוחו עליהם׳ ועברו אמר אליהן הלא-
תבר ואדני את אשר עשיתי בהרג איזבל את נביאי ה׳ ואתכם מנביאי ה׳ מאה איש עד חזן משהו בהודה
ובעמון׳ ואיהו אמר לאישע שב נא פה כי ה׳ שלחני עד בית אל וישלו בני הנביאים אשר בירחו עד שומרון אמר לו -
אישע נא שב פה כי ה׳ שלחני עד ירחו ויאמרו הנביאים אשר בירחו עד שומרון לאישע שב נא פה כי ה׳ שלח׳
הירדן עד לחמשי איש ומבני הנביאים׳ עמדו לך כל עבד ועיר מולך ישר שלחנו בם נביאים אלא כל מלאה שהיתה
לפניך הנחלות נכתבה לשמך שעה לא נכתבה׳ ועליהם ומטר כשי הנשיאים מה יפו דרכיך אחותי לה מה עובן
דרכיך איין וכיון שמעלם מל בשמי נפש תמיתנו שמשמתו לה בכסף ומלב תחת לשונך עד כאדם הוא אמר ומל
ה׳ לקי תרדמה על האדם ועד בנת הוא אמר עם איש כריך תמים היה בדרכיהם אלקי התהלך נח בפסת הוא
אמר אמר אלקי אמתי כשם הוא אמר בחוק ה׳ אלקי שם על הבמה מלכי ערך׳ בעבר הוא אמר ויקיאו שמו מלך כי בשמי
כמלאה האלן׳ אלו נביאי שעמדו לעלם עד שלא בא מבטא מלכה לעולם׳ ומשבע אבי אמרה לעולם בלעם ואבו
ואיוב מאלן עלן ואיתן האזרחי ובדר השחת ואיהוא ובמל מבדי אלו נביאי שעבדו לאמר
עד שלא עמד הדור לשבי אבל אשמעה דור לשבי [illegible] מן [illegible] בקשה הוא אמר ובמלכות
איתמר כי מצאתי חן בעיניך עד מעין שעלה הלב לשון [illegible] עד בחוק שעה פסקה לך
הקדש מן האמות׳׳ פרק כב שלום בן [illegible] זכריהו מלך לחכין יכח יאיש
בחרבה׳ ויעל מעשה בן בני מתרבה עד בשנת לו שנת לעזריהו מלך יהודה מלך מעשה בן בני על ישראל עשר שנים׳
בשנת חמשים שנת לעזרי מלך יהודה מלך פקחיה בן מנחם שנים׳ בשנת כב שנת לעזריה מלך פקח בן רמליהו על -
ישראל בשמרון עשרים שנה׳ בשנת שתים׳ לפקח מלך יותם בן עזיהו בן כה שנת יותם בחלבן לשש שנים׳ מלך בירושלים׳
בשנת יז לפקח מלך אחז בן עשרים שנת אחז בחלבן יז שנת מלך בירושלים׳ בשנת יז לפקח יהיה פקח בן רמליהו
ביהודה מאה ועשרים אלף בחודש בן אחד ועמד כי הכעיסה את יהודה אחז מלך עד׳ ויהרג בו׳ בדי אמר
עד׳ ישבו כבר ישנה מאתיהם מאתים אלף עד׳ בשנת עשרים לפקח היה׳ ויהי בימי אחז עד׳ ויאמר ה׳ אל ישעיהו עד׳ ומאת אלין עד׳ ישב כי ילדו עד׳ עלה ביהודה ובירושלים עד׳ כה אמר ה׳
מחוק שעה ויקח אחז את הכסף׳ עד׳ ישאר אלין מלך אשור עד׳ בשנת עשרים לפקח בא תגלת עד׳ ויאמר
הזהב שבבית׳ והלך לו׳ וכן הוא אמר ויבא אלין תגלת פלאסר מלך אשור ויצר לו׳ כי אחז אמר
כי שמעתי שאמר לו הנביאים לא תקום ולא תהיה׳ בחוק שעה ויקשר הושע בן אלה עד׳ בשנת
עזיהו היא שנת מכבש לאחז היה׳ אמצע׳ ואל כן אלא שהיתה עזרה מאמר יותם׳ לא לכה
ויתקן כלכב ולא לאחז בחיים׳ עלה עלה שלמנאסר מלך אשור ויהי לו הושע עבד עד׳ מלכו
והושע מלך ישר׳ משמעתי׳ מלך אשור ח׳ שני׳ בשנת שתים עשר לאחז ויעבר ה׳ לקי ישר׳ את
אשר עד׳ עשו שלו הזהב שבבית׳ והלך לו לקי׳ מה שנת עבד כי נהוראי אמר
הכי הוא אמר כה אמר ה׳ כאשר יצא הרועה ואבי הארי שתי כרעי׳ או בדו אזן עד׳ אילן מכל ישר׳ מלאת
אשה אחר שלא שמתיכו בכן אלא אחז משמעה שבכן ושאר העם היכן היה כמשך לקיים מה
מתנו מהלמה לרמשך עד מתו שעה כון שמלה הושע בן אלה שלו שלי הזהב שלו והעביר פרס
שהושיב יכבוש בן נגב על השחוחין שלא לעלות לירושלים׳ שבכל אלכי ישר׳ הוא אמר לילך בדרכי יכבוש
ובחשמונאים׳ ובהושע הוא אמר לך לא כמלכי ישר׳ אשר היו לפני אלא אפני מה עתחתה לבר דעת לא
אפני שהיו ישר׳ אלין הלילה בחלכיהם שלא אבי ידעתי אפרי׳ ישר׳ לא נכתב אמרי עד׳ מחוק שעה כון
הושע בנו של מלך אשור ושלח אלהות מת ישר׳ פעם שלישית הלך ונסתר על מלכי אצרי׳ בשנת שתים
שלו לאחז מלך יהוד׳ מלך הושע בן אלה על ישר׳ בשנת תשע שנים׳ מלכו לוה כן והלא הוא מלך משמעתי
לאחז אלא מה הלא תשע שנים׳ תשע שנים׳ ואחרו׳ וכן הוא אמר ויאמר מלך אשור בהושע קשר עד׳ ויהי בשנת
הרביעי׳ ומלך חזקיהו היא שנת שבע להושע בן אלה מלך ישר׳ עלה שלמנאסר על שומרון ויצר עליה׳

[illegible]

[illegible]

[illegible]

יאשיהו מלך יהודה אמ׳ ירמי׳ הנביא לפ׳ יהוד׳ וירושל׳ כה אמ׳ ה׳ צבאו׳ אלקי ישר׳ שובו נא איש מדרכו הרע ומעלילות
שהוכיחן בעמי׳ רבו׳ לא שמעו וחזר ונתנבא עליה׳ ואם לא תשמעו כה אמ׳ ה׳ ונתתי את הבית הזה כשילה ועל
בראשי׳ מלכות יהויקים יאשיהו מלך יהוד׳ וגו׳ כה אמ׳ ה׳ עליה לך מוסרות ועל כה אמ׳ ה׳ צבאות אלקי ישר׳ אנכי
עשיתי את הארץ ועל אדם נתתי את כל הארצות הגדל ביד נטוי׳ נגד מלך בבל עבדי ועבדו אתו גם את חיה השדי
והמלכים ועל בחומת שנה הרג יהויקים את אוריה שם ויוציאו מתאוריה מארצי ויבאתם אל המלך ויאיתהו
בחרב וגו׳ וכשיתנבא אוריה כך נתנבא ירמי׳ אמר אך כך אחיך בן שלום וגו׳ אשר היה דבר ה׳ אל ירמי׳ הנבי׳
על הגרים בארצי׳ על מיו סרעי נכה וגו׳ שנה ראשון כבשי נבוכד נצר שנה שנה ובכל את יהויקים עבר שלש שנים
ובשלש יסף מלך מצרי לצאת וגו׳ בשנת מכבש יהויקי נתחתם גר ריקם מלך בבל לצאת ולא יכולו לשתות את
כוס יין החמה׳ פרק כה בשנת שלש למלכות יהויקי מלך יהודה נבוכ נצר מלך בבל על יר
ויעל עליה לכבשה ולא הוא מלך בשנת תרבות הרבי׳ ויה הל בשנת שלש ליהויקי אמר שלש לאדרו
בחרון אחר הוא אמ׳ בשנת שבע ובחרון אחר בשנת שמנה ומה הל בשנת שבע ומה הל שנת שמנה
שנת שמנה ומשמלך ועד שבע לכבוש יהויקי ובחרון אחר הוא אמ׳ קבל חמור וגו׳ ובחרון אחר
הוא אמ׳ ויאסרהו בנחשתים וגו׳ אמר מאחר שכבשו את הארמון [illegible] ערכו לקיים מה שנאמר
מחנה והשלך וגו׳ והגלה את ירושל׳ ואת השרי׳ וגו׳ עשר אלפי׳ [illegible] שלש אלפי׳ וגו׳ ובבני מין
ואחר שבני שבעת אלפי׳ הכל בני עשי מלחמה וכי מה [illegible] ההלכין בגלה ומה מלחמה עשין
בני מלחמה הקדמין בגלין ונתנו בשלשלות אמר הכל בני חרשים וכל מלאכה בני כח וגו׳ עשי מלחמה
שהיו עשאין ונתנן במלחמה של תורה שם על כן יאמ׳ כסף מלחמה׳ את זהב וגו׳ ומתוכן החרש והמסגר
אלף חרש שמתר מחכר והכל שומרין מסגר שהכל ישבן ופנו ומאין היום כעבן שם ופותח ומאין סוגר
וסגר ומאין פותח מאי׳ המלך מלך חוני יהוד׳ ובנוי ועליהם הכתי אמ׳ כה אמ׳ ה׳ כמאמר הנבואה הזאת כן וגו׳
כן שמנה שנים יהויכין במלכו ושלש חדשי׳ ועשרת ימי׳ מלך בירושל׳ ובחרון אחר הוא אמ׳ כן שמנה עשרה שנה
יהויכין במלכו ושלש חדשי׳ מלך בירושל׳ ומה הל שמנה ומה הל שמנה עשרה כן שמנה כשמלך ומשמלך
עשר וכשנתחתן גר דין ועדין אמ׳ בבוכ נצר מלך בבל בשנת [illegible] בחדי המלכ
בשנת [illegible] בשבע וכן הוא אמ׳ ותמלכות השנה שלקחו המלך עבוכ נצר ומה בבלה עם כלי חמדתם
ואלו הן כלי חמד כבר בית ה׳ זה הארון וילקח מלך בבל מלכות מדינה רודן ויסב את שמו צדקיהו
שנ׳ צדקיהו במלכו וגו׳ ויהי בשנת ההיא בראשי׳ ממלכת צדקיהו מלך יהוד׳ בשנת הרבעי׳ בחדש
אלי חנני׳ בן עזור הנביא וגו׳ כה אמ׳ ה׳ צבאו׳ לאמ׳ שברתי את עול מלך בבל בעוד שנתים ימי׳ אני
מי הנעה את חנניה נבואה שנתנבא ירמי׳ הנביא על עולם ועכשיו שאמ׳ כה אמ׳ ה׳ חנני שובם
ראשי׳ בארצם ומת חנני׳ הנבי׳ בשנת ההיא בחדש השבעי׳ ואלה ודברי הספר אשר שלח ירמי׳ הנבא
מירושל׳ וגו׳ כה אמ׳ ה׳ צבאו׳ אלקי ישר׳ לכל הגלה וגו׳ בנו בתי׳ ושבו וגו׳ קחו נשי׳ והולידו בנים ובנות
שלום העיר וגו׳ ואמ׳ לפי מלאת לבבל שבעי׳ שנים אפקד אתכם וגו׳ בשנת הרבעי׳ לצדקיהו ירד
נבוכד נצר מלך בבל בבל ובריה עמו וחזר ובא לו לאכלס ירושל׳ פרק כט
שנ׳ ועל היו שלשי׳ שנה משנתנו הספר בית ה׳ כבשנים בחדשי׳ וחדש ועל אדם היה דבר ה׳ ועל
הגלה הל אבבל׳ ואלב שם שבעתי׳ ושמים בתוכם ואת שבעי ימי׳ נאמ׳ לו ואתם שבבל
ואני נתתי לך את שני עמודים וגו׳ אומר שהיו שבי׳ מכעסין להקב׳ משנכנסו לארץ ועד שיתמלא
מאו׳ ותשעי׳ שנ׳ וכלית את אלה ושכחם על צדקיהו׳ וגו׳ אומר שהיו בית יהוד׳ מכעסין לפני
משנתו עשר השבטי׳ ועד שחרבה ירושל׳ מלכו׳ שנ׳ נמצאו כולם ר׳ מאו׳ ושלשי׳ שנ׳ ויהי בשנת השמנה
לחדש אני יושב בביתי וגו׳ אומר שהיתה אותה שנת מעוברת ותהי עלי שם ה׳ ה׳ באותה שעה הגלהו הנ
ויחזקיל כבוד השכינה שנסתלק מתוך הבית וישאו הכרובים את כנפיה וגלגלו מעל הארץ ואמ׳ ויעל
כבוד ה׳ מעל תוך העיר וגו׳ אתה מוצא אותה עלה מפעל לשכינה ויהי בשנת השבעי׳ בחמשי׳ בעשרי׳ לחדש
באו אנשי׳ מזקני ישר׳ וגו׳ ויהי דבר ה׳ אלי׳ אמר בן אדם דבר אל זקני ישר׳ ואמר להרגש אותם וגו׳ התשמעו

ויהי ארבע ג' אלפים בשנת שש היא שנת אחרון של הושע בן אלה עלה שומרון ויגל אלך אשור את ישראל וגו
וישבם ה' אל אדמתם וגו' ויבא אלך אשור מבבל וגו' כותים ואפרסתכי מרכלי אדמתם אפרסתכי בבל
שושנכי דהאי עלמאי ואתי אומיא וגו' וישבן בעריה׳ פרק כ׳
ויהי בשנת עשר שנה למלך חזקיהו עלה סנחריב וגו' שמנה שנים כמן מלוך ראשונה לשני ושמונה שנים שהה כמן
מלות שני לשלמיה׳ ועל שהה שמנה שנים עלה על יהודה ולכי אמה שנה בעת הראשונה הלו אלה זמן ומרצ׳ נפתלי
המחרון הכבוד וגו' ומה׳ יהושע בן נון עשה עשרת אלו עשה סנחריב אחרי הרבי והמחת האלה וגו' באומה
שעה שלח תרתן ושרור כשנה בא תרתן ושרור וגו' שלח עמוד ומוחבי שהיו מסיעין אותו כשנה על
שומרון ג' שנים ולכי אמה שנה ועתה הנה ה' ואנה בשלש שנים כשנה שנה וגו' כאותה שעה וישלח אלך אשור
את סבלה וגו' ויקח אלו אלי כן חלכיהו אלך על הבית וגו' ויבאו עבדי האלך חזקיהו אל ישעיהו ויאמר
אליהם ישעיהו וגו' הגד אדון כן רוח ושמע שמע וגו' מה שמעת שמע פשמע אל תבחלה אלך כל וגו' שלך
שבאל הסוכן וסיעתו והלך לבל קולו חמרת כל הארצות ומלו ומשלו לכי אמה שנים אחרי נסחר מלך
וגו' אחרי אחרי זה חל פרעה אלך מצרי נסחר כוש זה שרקה אלך כוש וסבאים אנשי מירה אלו חיילותיה
אלהן עליך יעברו א ירושלים אלך יהיו כבר [illegible] אחריך ילכן זה חזקיהו בדרכים יעברו זה מכיה
ומעלא אליך ישתחוו ואליך [illegible] כמן שבחן של הלבה בחוכך ואומרי אך בך לו וגו' באותה שעה
וישלח אלך אשור את תרתן ואת רבשקה וגו' ויקחו אל האלך וגו' וישלח ישעיהו בן אמון וגו' זה הדבר וגו
את מי חרפת וגדפת וגו' כיד אלהיך וגו' אמר רוח וגו' ויהי בלילה ההוא וגו' וכאן אלכי כשורי כתרים
בראשיהן. לפני אפלתן של סנחריב אלה חזקיהו שלשה ימי כ׳ יוסי אמרו שלשה אחין של חזקיהו היתה אפלתן
של סנחריב ועמדה לו חמה כשם שעמדה לו לאחז שלא הנעו ושיב את צל המעלות וגו' בן בנו נסע סנחריב
מסעות בא על עיית וגו' עבדו מעבדה וגו' נדה מהלך וגו' עד היום כעב ועמו שמונה בן בנים
נסע עלך מסעו בחמשה בשלה בשלש הרבעי בשבעי עלה סנחריב וכן הוא אומר ואה לך האות אכול
השנה וגו' שעלה בחרס בחמש ולא יכלו לזרוע ואכלו סמיאכל בשלש שחיים שעבר הלבונת הלבונה
הרבעי זרעו ולכו ונטעו אלו ושתיר בשבעי אלא שנה אחת. לאחר אפלתו של סנחריב עמד
מלך את האוכלסין שבאו עמו בגולין ונתנו עליהם חלבות שמי לכי אמה שלו בן ההוא יהי חמש
מאות אלפים כשם שנ׳ הלכו ובנו מזבח והיו מקריבין עליו עולות לשם שמי שלו בן ההוא יהי מזבח לה
וגו' [illegible] ומשתחוין אל ירושלים שלך אלך ישתחוו ואליך יתפללו. כדרך באותם של סנחריב סתם
חזקיהו [illegible] ביחון שלו ויושע עם וגו' הוא חזקיהו סתם את מוצאן וגו' בן עשרים וחמש שלו חזקיהו מלכו
וגו' פרק כ״ד בן שתים עשרה שלו מנשה במלכו וגו' בשלו כב ומשל אלה מנשה ובמ
ומסלו [illegible] עמו שלו ויקימו להם בני דן מלת הפסל וגו' עבר ירושלים. ובבלבל לו חילה מלת פנה ה' וגו
עמלה [illegible] עשה תשובה לה' שלו לפני מיתתו. בן עשרים ושלש שלו מאון במלכו ושתים שנה וגו' ועל מאון
הרעה [illegible] הוא מאון הכבה תשמה וגו' כשב מכ״ו שלו. כן שמנה שלו. מאשיהו במלכו ושלשים ואחת שלו
אלך [illegible] ושלו וגו' בשלו שמנה עשר שלו וגו' חזקו שלו עמלו סמך מכ׳ בבית ה' לאותו שלו היו היתה תחלה
שלו [illegible] לאותו שלו בדרך מאשיהו לות הבית הכי מאתו ושמנה עשר שלו משבלו יואל ועד שבלו
יאל [illegible] ולמה נכרך מהכה בימי יואל כי עליה המרשעת בעה סבלן לות בית ה' וגו' לאותו שלו עלה
[illegible] תשובה כמוהו לא היה לפנן אלך אשר שב וגו' מאשיהו בנו האכון שלו ויאמר לוים המבינים
[illegible] שר הקדושים לה' תנו לות ארון הקודש וגו' בימיו עלה סנחריב נכה אלך מצרי וגו' ושלח אל אלך
מצרים לה' אלך וגו' ולא הסב מאשיהו וגו' ויכו המורי לאלך מאשיהו וגו' ועליו קינן ירמי
לות מפני מאשיה ה' עלב בשתחתו שלו ויקח כל העם וגו' בן עשרים ושלש שלו יהואחז במלכו שלש חדשי
אלך בירושלים ויאסרהו אלך מצרי ויאלך אלך מצרי לות אחיו וגו' בן עשרים וחמש שלו במלכו ואח
עשרה שלו אלך בירושלים וגו' נמשו יהויקים בנו תחתיו שתי שנים. בראשי מאלכות יהויקים בן

אל נא ואל תרע ה' אפי יראיהו וגו'. ר' יוסי אומ' חושל ושתי שנה ולא עבר איש ביהודה שלא על ההרים אשא בכי ונהי ועל
נאות מדבר וגו'. ר' יוסי אומ' ג' שמ' עתיד הקדוש הזה באלף ושב' עברית ואלה שרפה כל אילנות ויבא אותם
אלך בכל ויאיתם ויעל יהודה מעל מראתו נפל ח' מאות אלף. ג' אלפים ו' מאות ואפשר ואשאר הלכו שבעת
אלפי אלה שלא עם יהויכין. פרק כה בשלשתם לאלכות נבוכדנצר רוחו ושתו מדינה
עליו אפשר לומ' לא אלא שאנה הכתוב שפם לחרבן בית המקדש לחורבן הבית ובן הוא אומ' ויהי בשלשים ושבע שנת
לגלות יהויכין אלך יהודה בשנת עלות מרדך בשנים לחדש וגו'. בראש אחר בא אומ' בעשרים ושבע מה תלו
בעשרים לחדש ומה תלו בשנים ושבע אלא כשנים לחדש שמעו נבוכדנצר ועבר ובא הוציאו אויל מרודך
מקברו ונרמו בשכל לבל גזירותיו לקיים מה שנאמר השלכתי מקברך כנצר שקץ ועבר ובא הושיבו ויכניה
בן בבל מת עליהו ופסקו עליו ו' דאית אלכא עליהו אשתי שמרייא דלהון מקיבא לקיים מה שנאמר בשלו לעמות
ועל כשתעלה אותו לבל שהוא בעובה אל יתיאל מן הרעה ולא שהוא בגנה אל יקיאל מן העובה מעין מיהויכין
ולדקיהו. נבוכדנצר אלך מה שנאמר מרודך בן שנים ועל לבשנה בן שלש בשנים חנא לבשנה אלך בכל דעל
חלם חנא ועל בשנה שתי לאלכות בלשנה חנון עלאלהון דעל ועל כשנה שלש לאלכן ועל בלשנה אלכא —
עבד לחם רב ועל בלשנה אלכא בשעם חמאן ועל [illegible] בה שעמן עמקת אלבעלן די
יד ולש ועל אדין אלכא ביוהי שעהי ועל ויקרא אריה על [illegible] רומה אלי קרא משעבר ועל אמר
שמעון מי הוא שומע זה הקבה שנקרא לא יעם ולא ישן ועל ה' שמרך [illegible] המזמור. מה משאר שלא תכנס
אומ' באמה לאלכות באלכות אפי' כחוט השערה אלא אלכות שהגע זמנה ויפול בו' עפלת בו' בלילה עפלת בלילה
וכן הוא אומ' ועף עני יומם וכתפס חשך הין' ואומ' בה בלילה ועל בלשנה אלכא כלמה. ודניאל מראה קבל
אלכות כבר שנן שתין ותרתין. מה תלו כבר שנן שתין ותרתין אלא יו' שעבוד נבוכדנצר והיל בימי יהויכין עד
שנת והוא דניאל. יו' שמשחו את יהוא בגאות בעד משחו את חנא שנת הדי שבעי שנת משאלך נבוכדנצר
ע' חסר אחת משבעים הויין ע' שנת אחת ובבל עמד דניאל והשלים בשנת אחת לדניאל בן אחשורוש מגזע
מדי וגם אי אתה אומא שנת ומדי בכתב אלא זה בבל וכן ימי אחר
והם לשנת וכן יכך ובבל ותרתין ועל בשמעון השמעון באלכן זו של
בלשנר ובמה בשנת השמונים זו של דניאל אחרון בשנת השמונים והיתה
בבל בבל מאלכן ועל וחמש באלכן על ירושלים מושל זה כורש הפרסי
ומעם בשנת אחת לדניאל המדי עמדי ומעמד ומחזיק ולעתה מאת
אגיד לך והנה עוד שלש אלכי עמדי לפרס זה כורש ואחשורוש ודריו
לבנה את הבית ומה תלו כבר עד כבעי מדי ויהי רעיון עד לשנת אחת
ועל כן כתבך עמלן בתחלת תחלת על ידו דבר וגם שבעים שבעים ומה
ותרע ותשכל ועל שבעים שבעים אלו שעשן בבבל ועלו ושבעים שבעים
ושנים אלו שעשו באלכן ושבע אחר מלכים עלו באלכן ומלכות חלה
ואלכן ואחר השבע שנת יכרת והנבל בני לבני ועל ר' יוסי אומ'
שבעים שבעים משחרב בית ראשון ועד שחרב בית אחרון שבעים —
חרבן ומרמאלו ועשר לבנין. מה תלו שבעים שבעים אלא ל
שהיתה גזרה גזרה קודם לשבעים שנת. וכן הוא אומ' והיו ימים מאה
ועשרים שנת ומה בשנת שש מאות לחיי נח ועל אפשר לומ' לכן אלא —
שהיתה גזרה גזרה קודם לאלה ועשרים שנה. וכן הוא אומ' מעד ששים
וחמש שנת יחת אפרים מעם. ומה שנת שנת ד' לאחז היתה. איפשר
לומ' לכן אלא שהיתה גזרה גזרה מימי עמוס שנתן לפני הרעש שנת
כה אומ' עמוס בחרב ימות ירבעם וישמע בלה יבלה מעל אדמתם:

פרק כה.. בשנת אחת לנבוכדנצר מלך בבל

אל נא ואל תרע ה' אפי יראיהו וגו'. ר' יוסי אומ' חושל ושתי שנה ולא עבר איש ביהודה שנת על ההרים אשא בכי ונהי ועל
נאות מדבר וגו'. ר' יוסי אומ' ג' שמ' עתיד הקדוש הזה באלף ושב' עברית ואלה שרפה כל אילנות ויבא אותם
אלך בבל ויאיתם ויעל יהודה מעל מראתו נפל ח' מאות אלף. ג' אלפים ו' מאות ואפשר ואשאר הלכו שבעת
אלפי אלה שלא עם יהויכין.. פרק כה בשלשתם לאלכות נבוכדנצר רוחו ושתו מדינה
עליו אפשר לומ' לא אלא שאנה הכתוב שפם לחרבן בית המקדש לחורבן הבית ובן הוא אומ' ויהי בשלשים ושבע שנת
לגלות יהויכין אלך יהודה בשנת עלות מרדך בשנים לחדש וגו'. בראש אחר בא אומ' בעשרים ושבע מה תלו
בעשרים לחדש ומה תלו בשנים ושבע אלא כשנים לחדש ובמקום אחר בא אומ' בעשרים ושבע מה תלו
מקבר ונרמו בשכל לבל גזירותיו לקיים מה שנאמר השלכתי מקברך כנצר שקץ ועבר ובא הוציאו אויל מרודך
בן בבל מת עליהו ופסקו עליו ו' דאית אלכא עליהו אשתי שמרייא דלהון מקיבא לקיים מה שנאמר בשלו לעמות
וגם כשתעלה אותו לבל שהוא בעובה אל יתיאל מן הרעה ולא שהוא בגנה אל יקיאל מן העובה מעין מיהויכין
ולדקיהו. נבוכדנצר אלך מה שנאמר מרודך בן שנים ועל לבשנה בן שלש בשנים חנא לבשנה אלך בכל דעל
חלם חנא ועל בשנה שתי לאלכות בלשנה חנון עלאלהון דעל ועל כשנה שלש לאלכן ועל בלשנה אלכא —
עבד לחם רב ועל בלשנה אלכא בשעם חמאן ועל [illegible] בה שעמן עמקת אלבעלן די
יד ולש ועל אדין אלכא ביוהי שעהי ועל ויקרא אריה על [illegible] רומה אלי קרא משעבר ועל אמר
שמעון מי הוא שומע זה הקבה שנקרא לא יעם ולא ישן ועל ה' שמרך [illegible] המזמור. מה משאר שלא תכנס
אומ' באמה לאלכות באלכות אפי' כחוט השערה אלא אלכות שהגע זמנה ויפול בו' עפלת בו' בלילה עפלת בלילה
וכן הוא אומ' ועף עני יומם וכתפס חשך הין' ואומ' בה בלילה ועל בלשנה אלכא כלמה. ודניאל מראה קבל
אלכות כבר שנן שתין ותרתין. מה תלו כבר שנן שתין ותרתין אלא יו' שעבוד נבוכדנצר והיל בימי יהויכין עד
שנת והוא דניאל. יו' שמשחו את יהוא בגאות בעד משחו את חנא שנת הדי שבעי שנת משאלך נבוכדנצר
ע' חסר אחת משבעים הויין ע' שנת אחת ובבל עמד דניאל והשלים בשנת אחת לדניאל בן אחשורוש מגזע
מדי וגם אי אתה אומא שנת ומדי בכתב אלא זה בבל וכן ימי אחר
והם לשנת וכן יכך ובבל ותרתין ועל בשמעון השמעון באלכן זו של
בלשנר ובמה בשנת השמונים זו של דניאל אחרון בשנת השמונים והיתה
בבל בבל מאלכן ועל וחמש באלכן על ירושלים מושל זה כורש הפרסי
ומעם בשנת אחת לדניאל המדי עמדי ומעמד ומחזיק ולעתה מאת
אגיד לך והנה עוד שלש אלכי עמדי לפרס זה כורש ואחשורוש ודריו
לבנה את הבית ומה תלו כבר עד כבעי מדי ויהי רעיון עד לשנת אחת
ועל כן כתבך עמלן בתחלת תחלת על ידו דבר וגם שבעים שבעים ומה
ותרע ותשכל ועל שבעים שבעים אלו שעשן בבבל ועלו ושבעים שבעים
ושנים אלו שעשו באלכן ושבע אחר מלכים עלו באלכן ומלכות חלה
ואלכן ואחר השבע שנת יכרת והנבל בני לבני ועל ר' יוסי אומ'
שבעים שבעים משחרב בית ראשון ועד שחרב בית אחרון שבעים —
חרבן ומרמאלו ועשר לבנין. מה תלו שבעים שבעים אלא ל
שהיתה גזרה גזרה קודם לשבעים שנת. וכן הוא אומ' והיו ימים מאה
ועשרים שנת ומה בשנת שש מאות לחיי נח ועל אפשר לומ' לכן אלא —
שהיתה גזרה גזרה קודם לאלה ועשרים שנה. וכן הוא אומ' מעד ששים
וחמש שנת יחת אפרים מעם. ומה שנת שנת ד' לאחז היתה. איפשר
לומ' לכן אלא שהיתה גזרה גזרה מימי עמוס שנתן לפני הרעש שנת
כה אומ' עמוס בחרב ימות ירבעם וישמע בלה יבלה מעל אדמתם:

פרק כה.. בשנת אחת לנבוכדנצר מלך בבל

ו.. עד הקבה..

אותם עד באותו שעה כרת צדקיהו ברית את כל העם וגו׳ לשלח איש את עבדו ועד ישובו אחריהם וישיבו ועד ואת
העבד אשר כרתו לשני ויעברו בין בתרי׳ ואכור כמקום שהמלא אמ׳ אלו ואלו מהלך מדר׳ באותו שעה מיד
צדקיהו מלך בבל והלך וסרק על מלכי מצרי׳ כשהמלא לוחץ אילו נסמכו על מלכי מצרי׳ ואילו נסמכו על מלכי —
מצרי׳ אלו לא שלש גלי׳ ואלו לא ג׳ גלי׳ אלו עשו ג׳ שני׳ בחצרה ואלו עשו ג׳ שני׳ בחצרה אלו אכלו כל בני
ובית ואלו אכלו בשר בני׳ ובית וכן הוא אמ׳ בדרך אמונך הלכתי ונתתי כסף בדרך שבל בשל השמיני בית
וצדקיהו בן חיל מלך בבל על ירושלי׳ ועד׳ וחיל מרעה יצא מארצו׳ ועד׳ וחיל מרע׳ עשרה עצה וחזר לארצו׳ ״
ויהי דבר ה׳ אלי בשל התשיעי בעשירי בעלר לחדש לאמר בן אדם כתוב לך את שם היו׳ בעצם היו׳ שמך מלך
בבל על ירושלי׳ נעצר היו׳ הזה בעצר מרבת בשל העשירי בעשירי בשל עשר לחדש היה דבר ה׳ אלי לאמר
בן אדם שים פניך אל מצר׳ מלך מצרי׳ והנבא עליו על מצרי׳ כל אותן הזמן הנה חזקיאל בן שלום הנך בא
אליך לאמר קבל לך את שמי אלי בעצמות אלי באלן בשמים בא לך מלכי הירש לקין ויבא חזקיאל בן זנדי —
כדבר ה׳ אל חצר המטרה ויאמר אלי קבל לך את שדי אלי בעצמות אלי באלן בנמי׳ כי לך מלכי הרש ולך
קבלה לה לך ואדע כי דבר ה׳ הוא׳ ויהי באחד עשר לחדש בשבעה לחדש היה דבר ה׳ אלי לאמר בן אד׳
את זרועאלך פרע שברתי׳ ויהי באחד עשר לחדש היה דבר ה׳ אלי לאמר בן אד׳ לאמר לפרע
מלך מצרי׳ ואל המון אל מי דמית בגדלך [illegible] בעשתי עשרה שנה באחד לחדש היה דבר ה׳ אלי לאמר בן אד׳ אמר לפרע
אשר מלך מצר׳ על ירושלי׳ הנה [illegible] הנה אלי מאמה המכה כשלש בתשרי אחר חורבן הבית
חמשי׳ ושבעי׳ נהרן בלי בן אחיקים בן שמן ויהוי׳ אשר היו בגלות ואשר הבלשה לאמר הלכו אל מצרי׳ ומו
עמהם ויהי בשתי עשרה שנה בעשרי בחמשה לחדש ונלחמו בא אלי הבליש מירושלי׳ לאמר הוכתה העיר ויהי
בשתי עשרה שנה בשנים עשר חדש באחד לחדש היה דבר ה׳ אלי לאמר בן אד׳ שא קינה על פרעה מלך מצרי׳ ואמרת
אלי כפיר גוי נדמיתה ויהי בשתי עשרה שנה בחמשה עשר לחדש היה דבר ה׳ אלי לאמר בן אד׳ נהה על המון מצרי׳
[illegible] אותם שנה הראה לחזקיאל שהאומות עתידין לבא שחת בשל עשרי׳ ושלש ונכנס עד שתי עד בידן —
[illegible] כל היהודי׳ שהיו [illegible] ומואב ובסבסל אלן ישר נפל שבעה ארבע וחמשי׳ כלל עשרי׳ ושבע
[illegible] נגד מצרי׳ בדמו עשה המוקם ושלו שלה ובזכוה והיתה שכר חילו והגלה יראיהו ודרוך ובכל בעלי
[illegible] לעתיד בחל השל בעשר לחדש בארבע עשר לשל מחרי הוכתה העיר בעצם היו היתה עלי יד ה׳ —
[illegible] אותם שעה הראה הקב״ה לחזקיאל שראה את תבנית הבית ועניר ובא ״ פרק כ״ז
[illegible] בתשיעי לחדש צדקיהו בעשרי בעשר לחדש בא נבוכד נצר וכל חילו על ירושלי׳ ויצר עליה ויבנו עליה
[illegible] ותבוא העיר במצור עד עשתי עשרה לחדש צדקיהו בחדש השביעי בתשע לחדש ויחזק הרעב בעיר
[illegible] ועם הארץ ותבקע העיר וכל אנשי המלחמה בלילה ויצאו מן העיר לילה דרך שער בין החומותי אשר
על [illegible] וכשדים על העיר סביב וילכו דרך הערבה וירדפו חיל כשדים אחרי המלך וישיגו את צדקיהו בערבות
יריחו [illegible] נפוצו מעליו ויתפשו את המלך ויעלו אותו אל המלך בבל רבלתה בארץ חמת וידבר אתו משפטי/
[illegible] מלך בבל את בני צדקיהו ועם את שני יהוד׳ שחט בעיני צדקיהו עוד ויאסרהו בנחשתים
[illegible] מלך בבל ויתנהו בית הפקודות עד יום מותו כל עשרי׳ ושמנה יו׳ היה מלכו ושנים עשר ההר
[illegible] בחדש החמשי בשבע לחדש הוא שנת תשע עשרה שנה למלך נבוכד נצר מלך בבל ובארץ אחר
[illegible] בעלי לחדש ואמר כשל עשר למלך נבוכד נצר מה הל תשע עשר ומה הל יה אמר תשע עשרה מלך
[illegible] לכלכל יהויקי מה הל בשבע לחדש ומה הל בעשור ומה נעמן בעשור ומה נעמן בשבעה אחר
[illegible] בשבעה נכנסו בני היכל ושלו את הים ואת המכונות ואת העמודים והים מלכלכים בו שבעי שמיני
[illegible] עד שפנה הים של כדשו עליה מלחמה כמה ושלה אוי לנו כי פנה הים כי ישו עלי עבר עם חשיכה
[illegible] בו את האור והיה נשרף בעשר לחדש ועל אותן הדור הוא אמר כי ידעתי את יצרו ועד ואמר כי אנכי
[illegible] את מכיר ועד כי ידעתי אחרי מותי כי השחת ועד וכן בצדקיהו הוא אמר ועם מלך עבוד נגר מכה
אשר הלבישו ועד עם כל שלי הכמי והעם הכבד ומעל ועד וישלח הל אלי אמתי ועד ויהיו מלעבם מלאכי אלי/
ויעל עליה מלך בבל ועד וכל כלי בית ה׳ ועד וישרף את בית ה׳ ואת בית המלך ועד ויעל את השאריתי מן החרב

[illegible]

סליקן לה תניא דסדר עולם רבין ונתחיל סדר עולם זוטא בעזה

ויולדת עד האבל אלף ושש מאות וחמשים ושש שנים. ומן האבל עד הפלגה ג' מאות וחמשים שנה. ומן הפלגה עד שעלה
יצחק חמשים ושתים שנה משעלה יצחק עד שלמה בן שבע מאות ד' מאות שנה. ומרבעים שנה שהיו ישראל במדבר.
ושמונה מאות וחמשים משכנו מלין ועד שנבנה המקדש. ועד שנבנה בן בית ראשון לבית שני. ובן בית שני ד' מאות
ועשרים. ומשחרב הבית ועד עכשיו אלף וחמשים ושלש שנה. והם כולן ארבעת אלפים ושמונה מאות ואחת.
אדם חיה משעלה שת מאה ושלשים שנה. ושנו חיין תשע מאות ושלשים שנה. שת חיה עד שעלה אנוש מאה
וחמשים שנה. ושנו חיין תשע מאות ושתים עשרה שנה. אנוש היה עד שעלה קינן תשעים שנה. ושנו חיין תשע
מאות וחמש שנה. קינן חזר עד שעלה מהללאל שבעים שנה. ושנו חיין תשע מאות ועשר שנה. מהללאל חיה
שלשים וחמש שנה. ושנו חיין שמנים ושמונה מאות ותשעים וחמש שנה. ירד חיה עד שעלה חנוך מאה
ושתים שנה. ושנו חיין תשע מאות ושלשים ושתים שנה. חנוך חיה עד שעלה מתושלח שלשים וחמש שנה
מתהלכים שלש מאות ושלשים וחמש שנה. ומיום כי לקח אותו אלהים. מתושלח חיה עד שעלה לך מאה
ושבע שנים. ושנו חיין תשע מאות ושלשים ותשע שנים. לך חיה עד שעלה נח מאה ושמונים
ד' מאות וחמשים. כמן שכבר אבל היה נח בן שלש מאות שנה. ושלש מאות וחמשים לאחר האבל הרי
שם חיה עד שעלה ארפכשד מאה שנה. ושנו חיין חמש מאות שנה. ארפכשד חיה עד שעלה שלח
ושנו חיין ד' מאות ולשים שנה. עבר חיה עד שעלה פלג ל' שנה. ושנו חיין ד' מאות ושלשים. פלג חיה עד שעלה
רעו ל' שנה. ושנו חיין מאתים ותשע שנים. רעו חיה עד שעלה שרוג שלשים ושתים. ושנו חיין
שנים. שרוג חיה עד שעלה נחור ל' שנה. ושנו חיין מאתים שנה. נחור חיה עד שעלה תרח כ' שנה. ושנו חיין
מאה וחמשים ושמונה. תרח חיה עד שעלה אברהם אבינו ע' שנה. ושנו חיין מאתים וחמש שנים. [illegible]
דורות האבל עד הפלגה מאתים ושבעים ושתים שנה. משעלה אברהם עד הפלגה ארבעים ושמונה שנים [illegible]
עד שעלה יצחק חמשים וחמש שנים. משעלה אברהם עד שעלה יצחק מאה שנה. ושנו חיין מאה ושבעים [illegible]
שנים. יצחק חיה עד שעלה יעקב שנים. ושנו חיין ק' יעקב חיה עד שעלה יהודה שמונים וחמש
ושנו חיין מאה וארבעים ושבע שנים. יהודה חיה עד שעלה פרץ ה' שנים. ושנו חיין מאה ותשע עשרה
פרץ חיה עד שעלה חצרון ט' שנים. וחצרון וחמול ירדו מצרים הרי לפנים מאתים ושלשים ושמונה לבית
יעקב חיה עד שעלה ראובן שנים ושלש שנים. ושנו חיין שם ראובן מאה ועשרים וארבע שנים. ומת לאחר שנולד
יוסף שנה אחת. לוי חיה מאה ושלשים ושבע שנים. יהודה חיה מאה ותשע עשרה שנים. ומת לאחר שנולד
ושתים שנים. זבולון חיה מאה ועשרים וארבע שנים. ומת לאחר שנולד יוסף ב' שנים. דן חיה מאה ועשרים ו'

לעות רבי ה' אפי ירמי' העיר וגו' כה אמר ה' צבאות אלף פרס וגו' מי בכם מכל עמו וגו' ויקומו רשי האבות וגו' אלבר עמי
וגו' ארבע רבוא גדולו ופרס אינן אלא שלשי אלף ושלש מאו' ושני' עשר אלף היכן הן אלא אלו שעלו משבי
השבטי' ויכין הנדבה על מקומן וגו' וירא כסף וחרוצי' וגו' כמה אלף ג' שע' מקושע' ובמאות מחשורש —
כתחלת אלפים וגו' בארין כשלת עבדת בית ה' כשל ג' ואלפ עשה משל על ארבע שפ' הרע אסתר מוטעת
בשמן המרה ואלף אסתר אל האלף וגו' כל ה' שע' היה המן בעשר שלו ומרכי בחדש הראשון הוא חדש ניסן וגו'
כיג' בניסן כתב המן את הספרי' לשמיד והרג וגו' כשל בניסן נכנסה אסתר לפני המלך בג' בניסן תלו את המן
בג' בניסן כתב מרכי ספרי' לשיב ספרי של המן בג' בסיון ויכן היהודי' בשושנה וגו' והרג בשושן
מאו' לאיש ותלו את עשרת בני המן על אשר כתבן שמנה עליו ושבי יהודי' וירושל' כי' ההוא בא מספר ההרג וגו'
ובאותן הזמן ושל המלה עמלק אסתר המלך את מחמאל וגו' הרי הוא אומר כי לפי מלאת לבבל שבעי שנה
ומלכות וחרבות ירושל' שבעי שנ' חמשי' ושתי' שנ' אחי מרדכי הבי' עשו ישב במלכות כשרי' ונסגרו ועלה
שם מרכי ויד שם מחשמרש ושתי' שם כרישי וכשל ב' כרישי נמה הבית' וכן זכרי' אב' ויען מלאך ה' ואמר
ואמר ה' צבאות עד אתי אתה לא תרחם את ירושל' [redacted] זשמת זה שבעי שנ' כל מרכבי שנ' היה הבית
נבנה שנ' ושביא בחנא רעל [redacted] ובאותן [redacted] המלה עלה עזרא מבבל וגו' אחרו עמו שנ' הוא עזרא —
עלה מבבל וגו' ויעלו מבני ישר [redacted] כשנ' שבע ואחרתחשסתן המלך ויבא ירושל' בחדש החמשי הי'
שנ' העשירי ואלף כי באחר לחדש הראשון וגו' כי עזרא הכין לבבו וגו' ובא והבדיל אתישר' מן הנשי' הנכרי'
פרק ל
דברי נחמיה בן חכליה וגו' שתי' עשרה שנ' עלה בלבן ישנ' מתקן בחומה
ומשיב ישר' איש לעמו ואיש לאחוזתו וכבן הוא אב' וכבר זה לא הייתי בירושל' כי אם בשנת שלשי' לשתי'
ואחרתחשסתן המלך ואבוא אל ירושל' ומשל כבי' עד לבי' יב' שנ' הרי הוא אומ' ושבי יהודי' בעין ומלחין וגו' ואי'
אתי אושא אמרם אלכי אלא ב' כרש וכרישי אחרי ב' כרישי אחשדרפנים אלא הוא כרש הוא כרישי הוא אחרתחשס
לא שכל המלכות נקרא אחרתחשסתן כל שם מלכי מדי ופרס המשי' ואחתי' שנה' וישבן הכהני' והלוי' והשוערים
[redacted] ומן העם והנתינים וכל ישר' [redacted] ויאספו כל העם כאיש אחד וגו' ויעשו כל הקהל הגולים מן השבי
[redacted] וישבן בסוכות כי לא עשו מימי יהושע וגו' אמר לומלכן אלא מקיש בימין עזרא לבימין בימי יהוא
[redacted] יהושע נתחייבן בעשרות ובשמיטין ובמלות וקדשו עני חומה אף בימין עזרא נתחייבן —
[redacted] ובשמיטין ובמלות וקדשו עני חומה והיו שמין ושאחין אמר המקום בה' שנ' ותהי שמת גדולה מאוד
[redacted] והבמקום ה' אלהיך אל המקום אשר ישכן אבותיך וירשתה וגו' מקיש ירושתך לירושת אבותיך מה ירוש
[redacted] כל הדברי' הללו אף ירושתך בתרוש כל הדברי' הללו אי' יכול תהי' לכם ירושה שלשי' לא ויירשתה
[redacted] שני' יש לכם שלשי' אי' לכ' והכתב והשעיר מלך יון וגו' הוא המלך הראשון לעמר מלך פרס וגו' —
[redacted] עד הוא מלכי אלכסנדרוס מקדון שמלך יב' שנ' עד הין הנביאי' מתנבאי' ברוח הקדש ויכן מלך
הי [redacted] ואמר דברי חמה שנ' כי נגים כי תשמרם כמעיך והיל בה' מבטחך ואמר הלא כתבתי לך שלשי' וגו'
והו [redacted] ירושל' וגו' וכן הוא אומ' שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך יכל זקני השרך הל ויאמרו לך הא לארת שזקן
אב [redacted] חמה כי יוסי אומ' מלאת מדי בפני הבי' שלשי' ד' שנה מלאת יון מאה ושמנ' מלאת בית השמונאי
[redacted] מלכות הארדוס מאה ושלש מיטון ומלך עד ומשוב לתוכן הבית ובנוה מתבנן בשעות ומעין יומים
[redacted] ואלו הן ח' מלכי יון מלכסנדרוס מקדון סלוקוס אנטיוכוס אנטיוכוס פילפס
[redacted] של מצרים פול עד פולמוס של אספסיאנוס שמנ' שנ' אילו בפני הבי' מפולמוס של אספסיאנוס עד
[redacted] של טיטוס כי ומפולמוס של טיטוס עד מלחמת בן כוזיבא יש שנה ומלחמת בן כוזיבא ב' שנ' ומחצה כשנ'
[redacted] חורבן הבית' ביה כי יוסי אומ' ומלמדין זכות לן זכות לחובה לן חובה שעשאת אומ' כלחרב הבית בראשונה
[redacted] הין אומרי' שבת היה ומוצאי שבת עד היכן ומשמרת שיהוריב היתה ע' באב ביה ובן שנה ובזה
וכזה הוי' עומדים על חוכן ומאו' שירה ומה שירה אמ' ישב עליהם את חרון ואל בחרון הרבעי כי לחרשו
הבקעה העיר בראשונה ובשניה כשבעה עליה בן. בדרך ה' לך ישנ' מן העולם ועד העולם ואמר כל העם

וזכריה ועזרא נביאי עדר ותשורש ובטל מלאכות בית המקדש ובקש לעקור ותישב ועקרו לו הקב"ה לו ולהמן
מושל מן העולם. בשל שאה עמר ומדי היו שנת שבעים לחרבן הבית עלה עזרא הסופר לירושלים ולמה אחרית
עזרא ובנה חומות ירושלים והכין מת בית המקדש וחזר זרובבל לבנות מת שם ועזר אחרין משולם בן ובמיו מלכ
מלכות יון. בשל חמשים ושתים של מדי ופרס מתן חוק נכריה ומלאכ בחוק הזמן פסקה נבואה מישראל היא שנ"ג
אבל ב"מאות ד' לבמיו עלק מיסון ומלך הש מזנך ושמת מדי חמשים מלכים מלכים מלך יון מלך יב שנה
ומת משולם ושמר מחרין חעבה בן חמשים רבוהו ובמיומלך פרסין וסלמון ואלכנס ומתריס מלכי יון:
בשל לא לין מת חעבה ומתתיה בן יוחנן כן שמשן ושמר מחרין ברכה בן חמשים רבוהן. ובימין היה מרו
מעלת סלקום פנרכך מנשיך ומנשיכם ושלקוס ומנשיך הוא בנה מנשיכין ומלאי הוא סל מת המלכ
יונית. בשל לא לין מילטו שמעון בן יוחנן בן מתתי ומת ברכה. ומר מחרין חסדיה בן חמשים רבוהן.
בימין היה עזר בנו ושל כמי נעער מלך יון ומלאו כבר חשמונאי והקב מוחן מל חיילתן. היו של לעה לין
ומלך יוחנן בן שמשן בן מתתי בן חשמונ שלש ושמנים שנ'. ושכב חסדיה ומר מחרין ישע חמשים רבוהן.
ומלך ישלי בן יוחנן כהן גדול כ"ג שנ'. ושכב ישלי ומר מחרין [illegible] בן ומלך יג שנ ומלך ומלך מחרין
מנשיקוס בן עשרים ושש שנ'. ומלך בשל מאה ושלש [illegible] ומר מחרין הורדוס בן —
מנטיפטר עבד חשמונ' ומר והקב מל בית מדנו ומלך שנ'. ושכב עובדי ומר מחרין שמעון בן חמשים רבוהן
הרי עשר דורן. ומלך מנטיפס בן הורדוס ומלך מחרין מונבז בן ושליב שמעון ומר מחרין שבע חמשים רבוהן
בשל מאה ושלש ומלכ הנים הוא של ר' מאו' ומ' של לכמן הבית ושל ג' אלפ' ה' מאו' לה שנ' ומלכ עולם -
בא מסטיאס והחריב הבית והגלה מת ישל ובנ' הרבה מבית דוד ויהודה ומסטיאין היו עמדר. והיהודים
שנ לא ומזרע שמלכ אלפ הנ' ובשל לא מורכן הנ' חרבה ביתר. בשל מאה ומן ומחכן הנ' מת מעשי
על רומאי. ושכב שמה ומר מחרין חזקי בן חמשים רבוהן ושכב חזקיהו ועבר בארץ ישר בגבעת מרכול -
אשר ליהושע בן שרוף הכהן בגזרה העיר. ומר מחרין בן חמשים רבוהן. כי שכב פעמים בעיר אחד הוא שלש
לעיתו ושכב שלש ומר מחרין רב הועל בן חמשים רבוהן. ושכ עקב ומר שלום בן חמשים רבוהן. רב הועל ורב
חנעל ורב מתעל ורב חנעל חמשים שנ'. ושכב שלום ומר מחרין מלכות חמשים רבוהן. ושכב יוחנן ומר
לפי בן חמשים רבוהן ורב חנעל חמש שנ'. ושכב שפע ומר מחרין עבן בן חמשים רבוהן. ורב שמוא חמשים
פליך מסא בר שבר לא מתחבא ומרעעל ושכב רב הוע עקבי בתון ישל אל ר' חייא רבו ומר שלש בן חמשים
רבוהן. ורב יהודה בר יחקיל ורב ששת חמשים שנ'. ומחסיע מלכות מעשי בשל מאתי' ומרבעי ומאע לחמשים
הבית ועדו מעשי שמחן על יהודאי. ושכב שלש ומר שמאיב בן חמשים רבוהן. ורב שבב חמש שנ'. ומר מחרין
ומר עקבה בן חמשים רבוהן. ורב אדא חמש שנ'. ובמין פליך ומרמאי ובעבה. ושכב מר עקבה בן
עקבר בארץ ישל ומר מחרין הוא מר מחרין חמשים רבוהן. אבי ורב ורב יוסף בר חמש חמשים שנ'. ובמין פליך
שבר ובעבה ובעבה. ושכב הוא מר ומר עקבה מחרין חמשים רבוהן. ורב חנעל חמש שנ'. ומר עקבה
מחרין מבא בן מחרין בן עקבן רבו ובעבה חמשים שנ'. בשל ר' מאו' ומש עשל של מחרין הבית לקמן
מלכו. ושכב מבא ומר מחרין מר כהנו מחרין רב סמנו חמש שנ'. ושכב מר כהנו ומר מחרין רב סמנו -
ורב מבא ומשמנו חמש שנ'. ושכב מר זוטר ומר מחרין בהנו בן מרבעו חמש שנ'. ושכב רב כהנו ומר מחרי
רב הוע מר מחרין רב מבא ומרעמי בר חנלאי חמש שנ'. ושכב ומר מחרין רב הוע מחי מבן בר רב
רב מרי ומר חנבא רבו חמש שנ'. ובמין מזר ובהי הוא מתנה רב הוע ריש גלות בבבל ומר רב
ריש מתבטל הוא ורב מרי בבה הוה ומרב מבל ומבל ריש גלות ומר רב חנע ריש מתבטל
ומעבר עקבא ומר שבבי ריש מתבטל ומר לבריה ריש גלות ומרב ומחי ריש מתבטל
ומקיד עליה ומוחבי בהדי מלי ומבא כולי לומר ומחר מחי ומקיד ומומן לר מייה דלבעה ומר ומר
יה מושפיזה ומר ריש מתבטל ומתב בבי כמשלו רבו ומר ומר ומקיד ומרב ומתבא
בבי ריש גלות ומרמן מלהן בחר לומר ומש מר מחל בבריסיה ומרמיה ומזל הבמר לומר מר רב חנעל
בחומן דעל ומסתעל ומרמי ומלך עבמן ומל לר מרבי ומהו ביה ומש חזין מרמן מומר מחות מרעע לי

ומר

שנה אשר היה מאה ועשרים ושש שנים יוסף היה בן מאה ואחת עשרה שנה ואת אפרים
כעשרים ושש שנים. וחצרון הוליד את רם ורם הוליד את עמינדב ועמינדב הוליד את נחשון ונחשון היה איוצאי
מצרים כשנים אלפים ארבעמאות ושמונים לבריאת עולם עד שיצאו ממצרים ובאותה השנה בחדש השני עתנה
תורה לישראל ובמחנה שבט בחדש השלישי עשו לעגל עשר הדברות וכשנים השש עשרה להם התור בין הכפרים ובאות
שנה מת נחשון ונחשון הוליד את שלמה ושלמון מלכי הארץ ושלמון הוליד את בועז. וכשנים ארבעים ואחת אחרת
ישראל מלכי הרי שנים אלפים וארבעמאות ומונים לבריאת עולם נכנסו ישראל לארץ ומת יהושע בן נון עשר
דורות בועז הוליד את עובד ועובד הוליד את ישי וישי הוליד את דוד ודוד מלך על ישראל כשנים ד' מאות ומ'
שנים לכבשתן הארץ היא שנת ר' מאות ושלשים ושנים אלפים ושמונים מלכי ושמונים מאות שנים ושבעים וחמש
לבריאת עולם ואבינו היה כהן גדול בשילו ונתן נב עמלי ומלך מלכים שנים. ודוד הוליד את שלמה ובשנה
הרביעית החל לבנות הבית וכשנים העשירי ומלכו שלום בנו הבית ומלך בן שלש שנים היא שנת ר' מאות ומ'
לכבשתן הארץ שמונים שנים ד' מאות ק' ומלכו מלכי ישראל ומאה שנים אלפים ו' מאות ועשרים ושמונים לבריאת עולם
ויסד הבית והיה עזרן הכהן גדול בשילו ואחיה השילוני נביאי. ומלך אחרון כחכעש בן -
יש שנים ואחיאש כהן גדול ושמעון נביאי. אביהו בן מלך אחרון ג' שנים עזריהו כהן גדול ועדו
נביאי. אסא בן מלך אחרון מא' שנים הורם ועזריהו בן עודד וחנני הכוזה ויהוא בן חנני נביאי. יהושפט
בן מלך אחרון כה שנה יהוראם כהן גדול ויהוא בן חנני ועובריה ומיכה ויחיאל בן זכריה ואליעזר בן דודיהו
נביאי. יורם בן מלך אחרון ח' שנים יהויריב כהן גדול ואליהו נביא. אחזיהו בן מלך אחרון שנה אחת ויהושפט
כהן גדול ואלישע נביא הרי עשרה דורות. אחז מלך ראה עליהו אם אחזיהו ותובר זרע המלוכה והיה שנים
גדול ולו בית דוד ולא נשאר מהן אלא יואש תינוק בן שנה חביא אותו יהוידע כהן גדול ומלך עליה שש
שנים והרג אותה ומלך יואש מ' שנה יהוידע ופריה לכהן גדול. וזכריה בן יהוידע כהן ונביא שה יואש -
והרג. אמציהו בן מלך אחרון כט שנים עזריה כהן גדול. אמון ומאציהו אחי הוז אמון אבי ישעיהו נביאי
ויהו בן מלך אחרון נב שנים יואל כהן גדול הושע ושמוס וישעיהו נביאי. יותם בן מלך אחרון יז שנים
הגדול הושע וישעיהו ושמוס ומיכה ועובד נביאי. חזקיהו בן מלך אחרון כט שנים עזיה כהן גדול הושע וישעיהו
ומיכה ועובד ומיכה ועובד נביאי. מנשה מלך אחרון נה שנה הושעיה כהן גדול ותום וחבקוק נביאי. אמון בן -
מלך אחרון ב' שנים שלום כהן גדול חזי נביאי. יאשיהו בן מלך אחרון לא שנים חלקיהו כהן גדול צפניה וירמי
ותולדות נביאי. יהואחז בן מלך אחרון ג' חדשים חלקיהו כהן גדול ירמי נביאי. יהויקים אחיו מלך אחרון -
יא שנים חלקיהו כהן גדול ירמי ואוריה נביאי. הרי עשרה דורות. ובשנת השלישי לאמון הגלה אותו נבוכדנצר
מלך בבל מירושלים לקיים מה שנאמר בתורת חמור יקבר הוא הגלה מת ירושלים. ואת כל השרים ומבינים ומשאר
שבטים אלפי גלה הכל גברי עשי אומנות. ומלך אחרון יהויכין בן שלש חדשים ו' ימים שריה כהן גדול
וירמיה נביא והגלה אותו נבוכדנצר מלך בבל הוא ושאר עשר אלף עמו ומלך את צדקיהו אחי אביו בן יאשיהו
ומלך שנים עשרה יהוצדק אבי עזרא הסופר ירמי ויחזקאל נביאי. בשנה החמישי לאמון בא חיל בבל על ירושלים
ויצרו עליה ויבנו עליה דיק סביב ותבא העיר במצור עד אחת לעשר שנה לאמון ובאותה שנה הגלה יהוד מעל
אדמתו היא שנת שמונים ושלש שנים לכבשתן הארץ ושמונים ותשע לשנת מלכי ישראל ושנת שלשת אלפים
ומאה ושמונים שנה לבריאת עולם. ולא נשאר מבית דוד אלא יכניה לבדו והוא הוליד את שאלתיאל ואלכנס
ויצריה ונצריה שלשה ושמונה משפחות היה. ומלך נבוכדנצר עד שנת שלש ושבעים לאמון יהויכין.
את נבוכדנצר ומלך אויל מרודך כמ עשרים ושלש שנים. בשנה הראשונה לאמון הגיע יהויכין מבית כלא ואחר
כך מת בבבל אחרי מות צדקיהו שאלתיאל בן יהויכין מלכי הכרוהו שלה ומלך כשנים ג' שנים ומת שאלתיאל —
ושמר אחרון מרבבל בן. בשנה חמישי ושני לחרבן הבית היא שנת שבעים לאמון בבל מלך דריוש המדי ובמלה
לאמון כשרים ושלה מרבבל ירושלים ונמת עמו בשנה אחת לכורש מלך פרס. ויהושע בן יהוצדק כהן גדול ומלך

פסח [illegible] אות מסיים לך מהחל הסעיף הלויה כבית דין [illegible] שבת בחול
שסעדתם [illegible] ר' יהושע אומר אחרה [illegible] מעשה [illegible]
סמוך לבאתן עלינו כי שאינו אומר אומרה עמו הבא [illegible]
אף כאן כל ותחל מל' ר' יהודה בן בתירא אומר שבת ואמה [illegible] מסיים
לו וכשאתה קונה מחכת השבת מחכת בין הראשון של פסח מסיים ב/ [illegible]
מעמת שיר ישראל לא ומספר בשני חקומל כמו מעלה הארת מעמ ישראל לא ומספר אחר [illegible]
אין הקלה ואחר כשפרטנו אלמי אין ובלהו בית חשאוני שמ ומשלם החוא בעשרי ובל ואשלם שבעתיק
החומה עדיין העשרי לא עמדו שכן הוא אומר אם עד העת ההיא לחות לא העמדתי בב' ואת הומן יבינו
ויעלון ויעמד משלו ובל' ואת ובלו המשרי והשרי ועשי המלחמה וכשבאו ומעתם אותם הן עשאוהו
יו"טוב ביל בה עכשת פסחא ועשאו לא ומספר וגו השיב ר' יהושע אמר ר' לעזר אומר
אבר אין החי טמא ואבר אין המת טהור אמ"ל ר' יהושע אם אבר אין הבי טמא לא כל שכן כל ומטאין המת
מה לם אין החי שהוא טהור אבר הסרל מאין טמא המתשבאו טמא לא כל שכן. וכן באלות תעבר פסח
עבירו לא ומספר כל ומוכל לפסחא רבו. עמ' דבר אחר השיב ר' יהושע שהיה ר' לעזר אומר אבן ולבן ואי
אבן ולבן אומ"ל ר' יהושע אם לבן ואמרת לא ולבן ומטתפסח ולבן כך מטתפסח לבן. בכ"ב שבל
בב חקמו מירושלי הוא דסמ ילכך דור אחת מעדת עזון הוא עבר דור הוא מקום הקמלי עכשיו שהיו מעדי
לבני ירושלי ולא היו ישר יכולין ולאת ולבו מעמהם בום אלו בלילה. וכשבבה בית חשאוני הלו אותם
מלם ואותן הינ שעקרום עשאוהו יו"טוב בכ"ג בה מיתעטלו כלילי מיהוד ומירושלי שבמי מלכות
יון היו מבאים לעבכות של ווכר ותלין אותן על פתחי בתי עלי שהן ועל פתחי החנויות ועל פתחי החלו
ושרין בשיר לעל ולכתב על מלחו של שור ועל מלחו של חמור שאין לבעליהם חלק באלי ישר כמו שהין
מלאתי עשי כמו שמ חכש לא יאלא ובל. והיתה הפרכיסת ובל. וכשבבה יד בב חשאוב כשלום ון שמל
עשאוהו יו"טוב. מבלי ג' בשבל עלר בשין אחידת אבל טר לו קסי בת אלום שהיתה
ישבת בן החלות והיא היתה ושכל יתר רעה בימי יונים וכשבבה יד בב חשאוני מלכשה והלילם
משם והשיבן ישר בתוכה ואותו הין שכבשוה עשאוהו יו"טוב בשן בה ובין בה לו אנשי בית שאל
ואנשי בקעתה ואף הם היו יותר רעה ושל בימי יונים כלפי הערבים אפי שלא עתיכן לבת בר
ולא הלה אותם לא יהושעבן נון ולא דור אלך ישר וכון שעתיכן לבת בבה ידם של בית חשמוני
והלו אותו ואותן הין עשאוהו יו"טוב ששמחה היא לפי הארן שאוכלת הרשע נעקרת מן העולם
ועלו מושיעי בהר ציון ובל' הל אלך עולם ועד אותם כשיאבדו בנים מאכלם. ואת יתמו חטאים מן הארץ
ובל' בכה בה מיתעטלו דמסעלי מיהוד ומירושלי כלמו בני ישמעל ועדר עלישר על הכלמ ובמו
עמהם שתי משפחות כעת כשבים ומצרים מאדו מילך ומדן עמהם מאל להם בביהא כן פסיסא [illegible]
הבית חכמי מע אלך ומדן עמהם מאדו לו הנהר שלא תחלוט אתישר מאל להם אלך ומדן עמהם
ינחלו מאדו להם הדיוט שכמ שבתם מאדו ישמעלי כמ בתורה כו' ההוא כרת הל אלת [illegible]
ומאל לדרשך אתן אלת האלן הנאלת ומע מזכעו של מבה שישמעל בן מבה ובלוך עמכם [illegible]
בביהא כן פסיסא כמ בתר ולבו הלמי אלר ומבה מן מבה מתות וכמ בתר ומן מבהם [illegible]
אלר לו ולבלך ברחו להם. כשבי מאדו אלך כעמן שלו היא שכן כמ בתר מלך כעמן ובלותה [illegible]
בביהא כן פסיסא מכ יש עד דן שמלכו כשל ומלכו ריים הי כמ בתר של ומאל מדו כעמן
עבדי ובל' עבד שלנה נכסי עבד מי ונכסים מי ולא עד מלא שיש לכם שם הדבה שלא עבדתם
אל להם אלכסנדרוס תשובל נכחת הלב מתכסלם אתכם מחזיקין תשובה הלי מובב ומם לא הלי
אתם לו לעבדים מאדו לו מן לו מן ומן ג' מי הלכ ולא מלאו תשובה מיד העמו בתהם כלהם מלאי שלמי
כלהם מרועות כמיהם כשהם עמעות הלכ ובחו להם. תמ אומ של שבעות הלל עשו מלחם הין

עמא ומלאיה ומתו גברי סודמא סגי מאד ליה מטו דוד מלך ישראל והוי בשתמן דלי הוא מה מאי הוה לך בהדייהו
דקטלתיהו מחייה בהשתא ואהדריהו ואעביה ואחוריה ומיקעד ומהדפן אעביה ואחוריה מאד להו ודכתיב
פש ודבית דוד חד מאדו ליה ולא פש מהון חד שום אלא בדרך דאעבדון ומלו עמא על בבא דלה באמרא
ובשמשא עד דלהה וכדלהה תרלן אעביה כדקן ושקליה לבבה ומקייה ושויה בגרון דבון חד חדן הוה
לבית דוד והוה רב מחזא שמיה כרחנייה דמי בת דוד שקו מאוט ושחדו ואלמו ושויה רישא וכרהוה מר
זוטר בר תמש עשר שנין מלך הוא ויש מתיבתא דבי אלכן ושקלי לחש ועמיה מן רב מחזא והוא רב מחזא
עייל ליה דודבא בגחיריה ואיתסח עד דאיתא משלהכי עיירין דבית דוד דודבא על חזתאייהן. והיה
מר זוטר ריש גלות עשרי שנין ומר רב חנינא רב סגנא ורב יצחק חסידא שלן. ובמין נהיק מר רב יצחק
ריש מתיבתא ובהדא יומא נפק דבר מיד גלא דמר שמיאל לחיי העולם הבא. אתחזי ליה עמודא דנרא ונפקו
בהדי ר' מאוט גברין ועברו קרבא עם פרסאי ומרית מלכתא ובנו גיאתא שבע שנין ובסוף שבע שנין -
חטאו הרך דעבדי דהוו בהדי אשכחיין דהוו שתאי יין שך וקא מזגן בבית אלף עים ואסלק עמודא דנר
דהוה סגי קייה ונקטיה פרסאי וקטלוה ואלבה ריש גלות מר זוטרא וריש מתיבתא על בשרא דאחוזא.
ונפיד אלכן ושבייה אתא ריש גלות ובהדא יומא מיקטל מר זוטר בר זכר שי' ברכה.
ואתלד ליה בכא וקייה מר זוטרא על שמיה דאבוה ועבדו דבית דוד ואתנן שנין לא יכל מר אבוה ולמי
אמר ומר רב גזא מהוי דאבוהון דבית מר רב נחמיה מגל ויתיב בגהר נהרא ומר זוטר בר מר זוטרא רב
סליק ליה ומלכן ישר' ועייליה בריש פירקה. בשנת ר' מאוט נב לחרבן הבית היא שנת ר' אלפי ורה
לבריאת עולם עלה ומלכן ישר' והיה מלך סנהדרין. (ואחרין רב אחא ואחרין מר זוטר בר. ואחרין רב
יעקב בר. ואחרין רב מיפס בר. ואחרין רב דיוי בר שמעון ושבעה דור קדם שאול ושבעה לו שאול..
ורב מבני הוליד את ר' יעקב ואת ר' מנחם ואתו עדיה ל' מנחם הוליד את ר' אלעזר הדי פש דור..

סליקן סדר עולם זוטא. ונתחיל מגלת תענית בעזה

ניסן

ניסן יומיא לא להתענות בהון ומקצתהון לא ומסתר בהון מן רישא ירחא דניסן עד תמנא בה איתקם
תמניא. ולא ומסתר שהיו עדקן מומרי מבאי תמידין אשר יחיד זה מביא שבת אחת וזה מביא שתי שבתות
ומקרבנא שלשי' ומה היו דורשי' מומרו כעבר כתוב את הכבש האחד תעשה בבקר ליחיד משמע מאמרו הל
חכמים מתם רשאים לעשות כן אפי שאין קיבן עבור בא אלא אשר כל ישראל שלא את בני ישר' ועל קרבנ
זה הקרבנות אלו חלבם ואשי זה הקטרת ניחוח הלבנה ניחוחי אלו הנסכים וכל שהנ כריח ניחוחי תשאיו
והקרבנות מומרו שיהו כולם בטל מתרומת הלשכה. ר' שמעון אומר מעין שלא יצא ויעבה בעדי הל תשאיו
והקרבנות מומרו והלן הוא אומ' והיה לכם ומשמרת עד חרבנה עשר' מה הלן מבקרין מומרבעיי' קודם
ולחיים אלף כאן מבקרין אותן ר' יומ' קודם לשחיטתן וסמכו עליהם ונטהרם התקינו שיהו שוקים שקיהם
ומתרחצים אותן בלשכה והיו תמידין קרבין אשר נגד כל אותן הימים שדעם עשאום יומים טובים. ומתחנ
ביה [illegible] סוף מנעגא מיתתב חגא דשבועיא דלא ומסתר. ואינו מ בעצרת הלא לא נצרכן וכתב כל היאל
הנבואה אלא שהיו דקן כתב בתוספן שהיו אומרי עצרת ואחר השבת נשמל הן כן יוחל בן זכאי אר
הנשיאים ז מעין לכם ולא היה בהן אדם שהחזיר ו דבר חוץ מזקן אחד שהיה מפטפט כעבדו ומאל אש
דמאהב את ישר' היה ויודע שהעצרת יו' אחד הוא לפיכך עמד ותקנה ואחר השבת כדי שיתענה שני
ימים זה אחר זה קרא לו המקום הזה יא יו' מחרב רבך הר שעיר עד קדש בדעו אם אש כבר מהב אתישל
היה מעבר מה עבדם במדבר מרבעי שנ' אות לו ר' ובכך אתה מגשרני אמ' לו שונה שבעולם ולא תהא
תורה שלמה שלם כשיחה בטלה שלכם אמ' לו ובמה אתה מגשרני אמ' לו הכתל אמ' לסבתם לכם מאחר
השבת ועל יכול לו יהא המין תלוי אלא לשבתות הל תספרו חמשי' יו' הא כיצד מרבעי' מן היו' בשבת
אומר ז' שבתות הל והיו' אחר השב' אומר חמשי' יו' כשאתה בוכה מאחר השבת מאחר יו' מן הראשו' של

ראו בני יהודה ובן יהוה ישראל הם שם טוב וזכר טוב לחרות אלא שכל הרוצה לשנות את השם ישנו וכשנלכד בני הגלה -
ולא נשאו נפש בשבה עמדו אלו והתנבו עצי אשר עצומים ואסרו אותם לאור וקרבו אותם לבית צבור וכך
היתה עצתם הנבאי שבעתם שאפי' השבה אלה עצ' ואפי' אשר לאור יהו אלו מתערבים עליהם ואין הזה
ומבאין כל זאן שיבלו ולא יהיה קרבן מתקרב אלא משלהם תחלה שכ' והנחלות הסגר על קרבן העצי' והבהמ
והלוי' והעם והבאו לבית אלקינו ולבית מנחתינו כמעשים מזומנים שנה בשנה לבער על מזבח ה' אלקינו כמו בתו
ואת' כי עצא הכן את לבבו לדרוש בתורת ה' לעשות ולהורות בישר' חוק ומשפט ולא שהסכמו עליה הנבי
ועשו אותה יו"ט טוב. ואותן הימי' אסורי' בהספד ותענית כמו משחרב הבית כמו שלא חכב ר' יוסי אל' אלחרב
הבית מותרין מתנים שאבל הוא להם. מאר' לעני בן עזיך אם היתי מבני בנו של סנחיה בן בנימין ואיעל ע
מוב והיו' בשבת והתענית בן ולא השלמתהו מפני שיו"ט טוב שלם היה.. בעשרי' ואחבעבה תבנה ולינעו
כמי מלכותיו היו דנין בריב הנאי מפני שהצוקי' מא' תרש הבית עם הבן. ושמל להם רבן יוחנן בן זכאי מא' לה'
שושים בו אמרין לכם ולא היה בהם אחר שהחזיר לו רבר חון חוקן אחר שהיה מפיפני כיבנו ואמ' מה בת
בני הבאה מכה כמי תרשע כתי הבאה מכמי לא כל שכן קרא שלא המלוא הזה ואלה בני עשר החרי ושבר
הארץ וכתן אחר אחר אלה בני עבשון ואיה ועבה אלא אומר שבא עבשון על אמו והוליד מאנה עבה אחר לו
ר' ובכך אתה מטירני אמ' לו שוטה שבשלם ולא תהא תורה שלמה שלם כשיחה בטילה שלכם אמ' לו ובכך אתה
מטירני אמ' לו ומה בת בני שכן יפה כחה במקום האחין תמא' בבתי שכן הוכל כחה במקו' האחין כין הוא
שלא תרשע. וכשנבה יד בית תשמעני ובשלם והוא דנין בריב ישר' ואותן הין לבשלום עשאוהו יו"ט טוב..

#
מלוג

פרק ג בי' באלו יו' חעבת שיר ישראל' לא נמסרו מפני שכתבו הנים ונבנה ידם של ישרא -
ובאלו שכן הוא אמ' ותשלם המוא' בעלי' ומשא' כאלו ומעלה שבבטל המומה עביין השעבי' לא נבנו שכן
הוא אמ' הוא יבנו ויבלו ואמ' ויעקדו השעבי' ובאשרי' ומשי' המלאכה לפי שאין מוסיפין על העיר ולא
העירות אלא במלך ובבא ובכהן גדול ובאורי' ומומי' בסנהדרי' לו שבמ' ומחר ובשבר תורות ובליר שלו והתור
הלעת ההולכת ומוא ומע מחריב' בכל מורדין והולכין מחריבן שלו ולך מחכיבן הושעה ומלמ' שרי יהודה
ועל' הנשמרת מלכת והחיטה עליפתי ומתם לא תקרשה בכל אלו העבנים ושם אינ חייב אבל שאל אמר
שלם בינים הין בהר המשחה אחת ומעלה ואחת ומעה הרחוקה מקדשה בכל אלו והעליון לא מקרא
אלא בני הגלה שלא כולך ושלא באורים ותומים התחלל שלא הית קדושה עמוה חבריה ועמי המקדש
נכנסין ושם ומלין שם קדשים קלים לא כל שכן מעלי שנ' תחתונה חבריה נכנסי' לשם ואין מוכיחים
לא קדשי' קלים ולא מעלי שנ' אלא ומה קדשה מפני שהוא הנכבה של ירושל' ולשם הין מוציאין כל הנכבה
של ירושל' וכשנבין ובמקום אחרת היל עשאוהו יו"ט. ביו' בה איתנשלו רומאי ויהוד' מירושל'
להיו מלכי' לבני ירושל' ולא הין יכולין לצאת ולבא מפניהם בין אלו כלילה. ובמה הו מלכי' להם אלפים -
מושיבין בסטריאות בעיירות ולהות מעשין את הכלות ואחר הו נשואות לבעליהן ומעשה אתילל אלא ו
שאות עם נשותיה' לבי' מה שלא מעשה תוכס ומיש אחר ישנבה ולא היה אדם מבקל לשון מעשה מפני -
הקסטרואות תזרו מכעסן אותן בחשאי שלא ובלבד מהם קול ששון קול שמחה קול חתן קול כלה קול רחי
ואור נר וכשהין שומע' קול ריחים בבוקר הין מומרי' שבעה הכן וכמרמי' אור ער בכל ירושל -
הין מומרי' משתה שם ומשתה שם. ובת אחת היל ומתמ' בן יוחנן הכהן בגדל וכשהגיע ומעה ומעשה
בא הקסטרין ומראה ולא הניחו אותו וקטלו ומתמ' ובנו ובבה ידם על מלכותין ומעמדו בידו והרגם
ובאותן הין שבשלום עשאוהו יו"ט. בכ' ביה תבנו לקלא ומאריכין מפני שהין נים שרין בתר
ולא הין ישר' רשאין לשון יד בשעי' שבהן עד שיצאו משם. המתע להם ג' ימי' אם יעלו תשובה ולא
וכדון שרוו שלא שנו תשובה עמו עליהן והרגם ואותן הין שהרגם עליהן יו"ט. אמר ר' אליעזר בן יעק
שמעתי שכ' מלכין והורגין שלא מן התורה. דבית לוי אמ' שמעתי שכ' עשי' אמון ומכתם שלא
מן התורה לא מפני שכתב בתור אלא משל אל. ובעבת הרע מקרבך. ומעלה בתחד שהיו בתשלם הת
המלה והוליכהו לבל' והלקוהו לב ביב היה אלא שהיל השעה צריכה לכך כדי שיאמרו מחרי מפני

בתו האמרי׳ ואמרו מתורתם אם מבמי׳ עליהם מאיה של ואמלה אשה משכבתה ששי׳ כמנו מנשי׳ ישאו מאלמן
כולם עשמן כסף וזהב שכן כתוב בתורה ויצאו את אמרי׳ יתן לו כספים והבים מן פסים
כולם אתם מבמי׳ ומאיה אלא מן התור כתי׳ בתי׳ ומשב בנו ישי׳ אשר ישכן באמרי׳ ששי׳ שנ׳ ד׳ מאו׳ של ששי׳
רבוא היו אומות העבירום בחור ובלבנו׳ ובכל עבודה חנם בלא שכר מאו כמה שוה פעולתיו לו לא יוכל
פלע לא אחד ואחר בזום ישכן פלוסופים ומשכן ולא הגיעו לאות שנה עד שהיתה אמרי׳ שלהם ונלקח משם
בבשת פנים׳ ובקש אכסנדרוס מקדון לעלות לירושלי׳ הלא הכותי׳ ואמרו לו הזהר שאין מניחין אותך
והכנס לבית קדשי הקדשי׳ שלהם אפילו שאתה עולה ויכון שהקל בבהמה בן פסיסין עלוך ועשה לו שני אנפלאות
ונתן בהם שתי אצבע טובות ובהם כיסה כסף וכיון שהגיע לבית המלך שלוף אשליך
ושמא שני אנפלאות הללו אפילו שהכנסה חלקה שלא תחלק ביניך׳ וכיון שהגיע לבית קדשי הקדשי׳ אמר לו
אדני המלך עד כאן יש לנו רשות להכנס מיכאן ומילך אין לנו רשות להכנס אמר לו הרי אני נכנס וכשראו אותו
לך בבהמתך אמר לו אם אתה עשה כן רפאל אומן תקנו ושכר הרבה תטול׳ אמרו לו זו משם עד שהכילו
בחש׳ אמרו לו חכמי׳ לבבהמה בן פסיס׳ עליך הכתוב אומר ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך׳ וכתי׳ חכם בני ושמח
לבי ואשיבה חרפי דבר׳׳ תלך ד׳ ביי׳ בתמוז עניו ספר בגירות׳ הלא לאספר אפי׳ להיה כתוב
ומותר לכתוב ספר בגירות אלו שנפלין ואלו שנשרפין ואלו שנהרגין ואלו שנחנקין וכשהיו כותבין אדם
שואל ולך וראה כספר׳ אמר להם אין אתם יודעי׳ שזה חייב סקילה וזה חייב שריפה וזה חייב הריגה וזה חיי׳
חנקה לא היו יודעין והבינו מאיה מן התורה אשר יורוך וגו׳ אאין כותבין הלא בספר ושר שהיו בתוספין מה
אין תחת שן אין תחת שן הכל אדם שם של חנוך יכל את שמן סמא את עין של תבר יסמא את עין יהו
שוים כאחר׳ ופרשו השאלה אפי׳ זקן העיר הרי כתבן ברקה בתמו שהיא רוקת בתמו אמר להם חכמי׳
הלא כתי׳ התור׳ והמצו׳ אשר כתבתי להורותם התורה אשר כתבתי והמצו׳ הורוהו וכתי׳ ועתה כתבו לכם את
השירה הזאת ולמה זה מקום שיהה בפיהם אלו הלכות ואותן ישבטוהו עשאוהו ישר׳ מלך הל
ביון באב מן אבי כהנא׳ הלא לאספר אפי׳ שכשלתה לות מאשון לא היו מבמי׳ מן קדמן עד׳ אמרו חכמים
אחר כשישלם הגלות אף הם יהיו צריכין להבא התקיע להם חכמי׳ אותיו׳ ע׳ באב שיהיו מבמי׳ בן קדמן
עד׳ ולא מי שהוא מעלה קדמן ומקל אפי׳ עד׳ פעור מאותן הספר לא אותן הין ואינו צריך ונעל המאות
ומאמרו נדי׳ ונטמת כמרכ׳ ומעשמ׳ תורו׳ ושומ׳ לך הוא מעל כל איש דאיתי שלהי אעבן אלו בבמי׳ ומה
הלא מן אבי כהנא זה הוא שאת אמר בשו בן בני בנו יהוד׳ ושמהם כהנ׳ לוי׳ ישראל׳ בריש ועבדי׳
ונתנ׳ ומאוגרים ולא מי שטעה בשבטו בני בנו עלי ובני קוצר קטעת ובני שמי הנשמתי׳ ומה הן
בני בנו עלי ובני קוצר קטעת אלא פעם אחת בגרה אחת הרשע׳ שאר על ישל שלא ישלו כמרי׳ ירוש
והשאר אלכי יון פרסיאות על הדרכ׳ כדרך להושיב יכבעם בן נבט משאות על התרומין שלא ישלו לירושלי׳
ולא הקמתם בעשר השבטי׳ כמו ישלו לירושלי׳ מה עלה הכשרי׳ שבאותן דור ביריאי חטא שבאותן הדור הבאו
כמקום מעמם בשלם וחיסו אותם בקטעת ונטלו׳ הסלי׳ והעלם על כתפם כיון שהגיעו ומשאר אחכן
הם לירושלי׳ אתם עלים אמרו להם לאן אלא לעשות שם פלחי דגלה כמכתשת זו שלפנינו כבלי הלו לעל
כתפם וכיון שעבדו מהם עשרים בשלם והעלום לירושלי׳ מה הן בני שלמי הנשמתי אלא פעם אחת
בגרה הרשעה שאר שלא יבאו עד׳ ומעכה והושיבן אלכי יון פרסיאו׳ על הדרכ׳ כדרך שעשה יכבע
בן נבט משאות על התרומין שלא ישלו לירושלי׳ ולא היה אדם אחד מעשר השבטי׳ כמו ישלו לירושלי׳ מה עלה
הכשרי׳ ביריאי חטא שבאותן הדור הין מבמין שם בגדן ושלשין אותן כמין סולאות ומעמן אותן על כתפן
ועלין כיון שמאו אותן משאר אמרו להן לירושלי׳ אתם עלין אמרו להן לאן אלא לבנין בגלות מן השובך
הזה שלפנינו בשלם הזה שעל כתפינו וכיון שעבדו מהם היתירו השלבים ומרקום והשליכום אל כתפ׳
ושלו הגדי׳ ושלו לירושלי׳ אלפי שאסרו עצמם על המלכות לכך נכתב להם שם טוב במגילה זאת וזכר טוב
לזכות עליהם ועל כולנו בהם עמל אב צריך לכתבה׳ ועל יכבעם בן נבט עמל ושם רשע׳ יקבב׳ ומה

שם ואפילו אם אינו חמץ שבעת ימים וגו׳ ואם יהי המקריב בן האשון את קרבנו וגו׳ בשביעי הקריב אפרים
וכן מצינו בחטאת שעשה שלמה עשאה אלו ז׳ ימים שלכך חטאת המזבח עשו שבעת ימים והחג שבעת ימים
ואם האו לעשות חטאה בו ח׳ ימים אלו בימי אלעזר בן בית חשמונאי היכל ובנו את המזבח ושרוהו בשיר
ותקנו בו כלי שרת והיו מתעסקים בו ח׳ ימים ואם האו להדליק את הנרות אלו בימי אלעזר שנכנסו בני חשמונאי
והיכל שבעה שנרות לא נמצא בדם וחסום בטין והדליקו בהם את הנרות ואם האו לעשות בהם את ההלל אלו
לא תשובה ותשובה שהקבה עשה להן לישראל היו מקדימין לפנו בהלל בשירה ובשבח ובהודאה כענין שם
ויענו בהלל ובהודות לה׳ כי טוב וגו׳ מלת חטאה עד איש ובית והמהרין עד לא עשה ונפש ולהרכין
מן המהרין כשם מלכי ראשון מלך שמנה מלכן ומלך פוחת והולך ובית הלל מלכי ראשון מלך א׳ מלכן
ומלך מוסף והולך שבי נקרא הן בקרבן אחד עשה כתבי כשם ואחד כתבי ב׳ הלל זה כתן שעם לרבין וזה כתן
שעם לרבין זה אמר כתבי הקדש וזה אמר מלכי בקדשי לאין מורידין מלת הלקתה משתשקע החמה עד
על מן השוק ומלה הנחה על פתח בית מבחוץ ואם היה רד בעליה מנחה כחלון הסמוכה לרשות הרבים
ואם מתיראו מן הגוי מנחה על פתח בית מבפנים וכשעת הסכנה מנחה על שלחן קרן פרק
בכה כעבת יתבא כעשתן על ריצא מפני שכשהיו עניין ישבין בסנהדרין שהן ישבי האולם ולאמרן
האוכה ישבת אלו לא אחר מישב ישב שמהם חוץ מאשתן בן שמח והין שואלין תשובת הלכות לא הין
יודעין להבא ראיה מן התורה אבל הם שאינם בן שמח כל מי שהוא יודע להבא ראיה מן התורה יהא מאי לא
בסנהדרי כל מי שאינו יודע להבא ראיה מן התורה אין מאי ישב בסנהדרין פעם אחת עבל דבר של מעלה
בעבה ולא הין יודעין להבא ראיה מן התורה חוץ מזקן אחר שהיה מפיסטי בעבו אבל לו מן לי מן ולאחר
מי משיבך מן לו מן הלך וישב לו בעל לבן עצמו ומן שהה שלא היה יודע להבין ראיה מן התורה לאחר
מבריש אלבא ואל ישב בסנהדרי גדולה והעמיד שאינם בן שמח אחר מן הלמידים והושיבן באיקום אם
הן אין מחזקן בסנהדרין של עם וכך היה עשה כל יום ויום עד שנסתלקו כולם וישבה סנהדרין ישראל
על רעתה ובאומה הין שנסתלקה סנהדרין של צורין וישבה סנהדרין של ישראל עמהן יש פרק יא
כב בשבט יו׳ טו׳ לחדש ומספר ואם שיבן זה מזה אלו שבראשון את הודוה ובזה את יעלי האולם
ששמחה הוא לפני הקבה כשהרשעי מסתלקי מן השלם מאדו כשמחה יעלי האולם שלא ותפל שבעי נקי מונקי
ישראל כשלן וחבשן בבית האסורין מאדו לשר בית האסורין אם מתי הרעות הנקי הלו ועד שיגלה שמחים
לו ידוו על ידמתם מאדו תשה טובה היתה לו לעלי האולם ושמיען שמה וכשמת פלגה מבאנו מעלין ושמחי
לשר בית האסורין ומאה לו כך בחלום התר אותם הנקי התרם והלם הם לכתיהם ואחר כך מאה מלכי
האולם ומזון הין שמת יעלי האולם עשאהו יו׳ טו׳ כל הכתוב מעלה לא ומספר מתעלין ומחרמין ומי
מתעלין לפנו כ׳ יוסי אם לא לפנו ולא לאחרין כל שאי כן לא ומספר אלא לא להתעטה אחר מתעלין לפנו
ולאחרין כ׳ יוסי אבל לאחרין אבל לא לפנו אבל בשאל טובל ובמלאי חדשי אחר לפנו ולאחרין ומה בשאל
מסרן ובאלו המרו אלו אלו דברי תורה ומי דברי תורה צריכין חזוק ואלו דברי סופרי ודברי סופרי צריכין חזוק
כ׳ יוסי בן רוסן אבל משל כ׳ יוסי הגלי כל הנשבע להתעלות בערב שבת ובערב יום טוב הרי זו שבועת
שוא שאין עבר שבת בשבת ואין עבר יו׳ טו׳ בו׳ טוב כבר כיה בעלות עבירתם ראה סעודה והיתה
הילא לא ומספר מגן יו׳ שלח פלגנו את הלמי להעמידן בהיכל ובאותה שעה ירושלי עבר
יו׳ טו׳ הראשון של חג אבל הם שמעו הצריך עשו אוטיל בשמחה שאין יחד אבל הדברי הלו ששמעו
מי ששכן שכינתן בבית הזה כלם שעשה עסי לאבותינו בכל דור ודור כך יעשה לנו נסים כאן הזה איך
שאע קו מבית קדשי הקדשי שהוא אבל בעלות עבדתנו ראבל סעדה והיתה הילא אלעזר פלגנו ובלן
גזירותו וכתבו אותן שעה וכיון וכיון שראה שהין משמשין ובאין הם לאו וקראו לסנהדרין כלערע
הם הדבר יצאו מלפנו כל בעלי ירושלי אמרו נמות כולנו ולא תהא לנו כבודה הו צעקים ומתחננים
לשליח מה להם עד שאתם צועקי ומתחנני לשליח התחנן וצעקו לאבינו שבשמים והשיע אתכם כיון
להבין לרבן ראה בני אדם שהן מקדישין אותן אבל כך וכך כיון שראה אותם היה מאיר מה כתוב מלכי

שנה אחת זעתה שוב אעלה בתחר ארכב על הסוס בשבת והבאתן לבית דין וסלחו וכי חייב היה אלא
שהיה השעה צריכה לכך כי שלחו אמרי שאשון בן שנת חלה שנת שני באשלון וכי חייבת היבה
ותלייה היו אלא שהיתה השעה צריכה לכך כי שלחו מאת אחרות ולא ישר ישראל וייאו
תשרי פרק ג בג בתשרי אתעילת ארבעה אן עשרין שפעל אחת בנה אלם הרשע שאר על ישראל
ואמרו להם אין לכם חלק באלי ישל לא היו מזכירי שם שמי בעיבם וכשנבנו בית חשמונאי ונצחום
התקינו שיהיו מתבנן שם שמי אמצ בשמונה וכך היו כתבי בשל כך ויחלן כהן גדול להוא משמל
לא עליון וכשמשל חכמי בדר אחרו וכי מזכירין שם שמי בשמונה אחר שנגע זה את חובן וקורעות
ששמו ונשלו שם שמים בגוים בשעה בשלום ואחת היו עשו אותם יו טוב פרק ח
בכ כמרחשון אסתר סוכה מן עצרת אפי שבו בים מקום בעמא והיו מעמידין בתוכן אבנ טובן תשין
שבו מונחות עד שיבא אליהו ויעיר עליהם אם שאלות אלם עהדות הן ונתן עליהן ונעשו אותן ובאותן
היו שנעשו עשאוהו יו טו בכה ביה אתירת שאמרן שורת ואה הוא אחירת שאמרון אפי שכשלת
עלות ראשון הלכו להם לאטלית זו של כתים ולא העחום באו לים בנסטי וישבו אותה והקימוה עבי
חומה ונסמכו לה עמודות רבות מישל והיו קורין אותל עבי עבדתן בעשרי ושבע ביה תבת שלמו
ואיסר על מזבחו אפי שהיו הכהנים אוכלין אנחת בהמה עשל להם ר יחל בן זכאי אמ להם שוטי אן
מעין לכם ולא היה בהם אחד שהחזיר לו דבר חוץ מזכן אחד שהיה מפיסטי כעגו ואמ אפי שהיה אלה
אוהב את אהרן אחין אמ לו יאל שלת לבה אלא יאל שלת בשר כאדם שאל אחרו הילך רכיך הילך
בשר קרא עלין המקרא הזה ויבאו אליאה ושם שתי עשרה עינות מי ושבעי תמרי אמל לו ר אתה משחק
בנ אמל לו שוטה שבעלם ולא תהא תרה שלמה שלם כשיחה בטלה שלכם אמל לו ר ובכך אתה מטרע
אמל לו ואמרו לו הכתי אמ ואמתתם ונסכתם לרוח נחת לשה לה פרק ט בג בכסלו כסלו
אתעילו סיאוחתו אן רחקו אפי שבו הני סיאוחות סיאוחות בעזרה וכשנבנה בית חשמונאי בשלום
והוציאם משם ובאותן היו שבשלום עשאוהו יו טו בג ביה יו טו יו שאת הורדוס אפי שהיה
הורדס שונא את החכמי ששאת היא לפי המקו כשהרשע מסתלקין אן העולם של נעם יד לא היתל
בם להם ונג וכתן ויהי כאלר תמו כל אנשי המלחמה לאות מקרב העם וכתן וידבר אלי לאמ לאן הוא
אמ איש טוב זה ולא בשורה טובה יבא ואמ לאן האלך את בעהן בן יהוידע ויפשבן ואמרתהן ונע
וכאותן היו שאת הורדוס עשאוהו יו טו בכה ביה יו הר בביתי לא ומספר יו שבקשו הכתי אמ
בית אלקים מאלכסנדרוס מקדון להחרים ואמרו לו מקרלע חמש כנרים מלן בהר המוריה ונתן להם
ובלו והוריע אות שאשון הנדיק מה עשל לבש כבי כהוט ונתעטף כבי כהוט ויקיני ירושלי עמו ואלף
כלשמן מבטי כלבי ופרחי כהוט מקישאן בכלי שרת ומבקות של אור דולקת ופעהם כל הלילה כולה
הלו מהלטן מלר זה והלו מהלטן מלר זה אמ להם מי הלו מאמרו לו המסורת הלו היהודי שאמרנו בך יו
כין שהגעו ואנטיפרס ורחה להם חמה הגעו ומשאר הראשון נפגעו זה בזה ואמרו להם מי אתם
ואמרו להם אנו אנשי ירושלי ובאנו להקבל פני המלך כין שראה אלכסנדרוס מקדון אל שאמרן הנטיק
ירד מארכבתן והשתחוה לו ואמרו לו אלך גדול כאותך ישתחוה ליהודי זה אמ להם ריקנ של זה אנ ראה
כשמע יורד במלחמה ונצח אמ להם ומה כאתם אמ להם מקום שאנחנו מתחלי עליך ועל מלכותך
שלא תחרוב ירושלים הלו ותנו להם אמ להם ומי הם הלו מאמרו לו הלו הכתי שעומדין לפניך אמ
להם הרי הם מסורים בידכם מה עשו להם נקמם בעקבותם ותלאום בזנבי סוסיה והיו מגררים אותם
על הקוצים ועל הברקיל עד שהגעו להר בדרום חרשותו ונרעבו בשרם כדיך שבקשו לעשות לבי מקדש
ובאותן היו שעשאו לו כך עשאוהו יו טו בכה ביה יו חמשה חמשה ימין הלו ומספר כשבנסו
פנים להיכל מאו כל השמש שבהיכל וכשנבנה בית חשמונאי ונחום כרקו ולא מצאו אלא פך אחד
שהיה מונח בחותמו של כ"ג אלא שמן ולא היה כן להדליק מלא יום אחד ונעשה נס והדליקו מן חמי לשנה
אחר קבעום חמי טוב ומה כתו לעשו חמשה חמי הלא חמש שנעלה מלה מלא ג יומ

באין אות המיר שבועתך מה להם בני אל תאומה מה רבע של עולם לא כך שאלה אלא נשמה בריות שיהין —
נאצות התחילו הנשמה ירדה כולה פי חבית נשמה חסרה ריסה אחת לון אמה לו כאיעך לא עמה כסטרין
מנע לה לאין הנשמים הלו באים אלא להחריב את העולם כולו אבל להם בני אל תאומה מה רבע של עולם לא
כך שלחה אלא נשמה לכן ברכה ונרבה ירדו כתקון עד שעלו ישר אירושלים להי הבית מפני רוב הנשמים
מארו לו כשם שהתפלות עליהם שירדו כך התפלו עליהם שלא ירדו ילם להם מאר להם אין מתפלין
על רוב הנשמה אלא לבן והביאו לי עד הוריות הלבן והבאו לו עד הוריות סאך שרה ירדן עלו ונתפלו מה
רבע של עולם כולה עמך ישר לשלחך אשר הוצאת בכחך גדל ובזרועך הנטויה אחין יכולין לעמוד לא —
ברוב כעסך וגם ברוב שבך כעסת עליהם אין יכולין לעמוד השפעתה עליהם עובך אין יכולין לעמוד יהי
רצון מלפניך שיהא רוח מיך נשבה הרוח ונתנזו העבים וזרחה הבמה ונתגבה הארץ וישלו הכל ושר
ראו את הארבר שהוא מלא כאהבן ופטריות שלח לו שמשון בן שנה לאלא חוט הנעל אתה נזרע
עליך נדי אלו היו שנים כשנו ליהו לא עמדו שם שבל מתחל על ידך ולבל מה מעלה שמתה מתחנא לפנ —
הארץ כבן שהוא מתחנן על ידנו ומשה לו ראתן מה לו הבאו לי חמין והבאו לו הבאו לי צמר והבאו לו חמ
לי אגרים ונתן לו חמ לי ריחוקים ונתן לו חמ לי מפסיקין ונתן לו מה לו עליך הכתר מה ישמה מלבך ומאך
ותכל ילדיך ואומר הוי עשאוהו ישר לפי שאין הנשמה ירדין אלא בזכותן של ישר שלא יפתה ה לך מדת
מלכות הטוב לך בזכותך וכך הדבר תלוי ומאל ונמצא כך כל משפחות האדמה ובזכותך בך בזכותך הנשמים
ירדו להעלים ירדו בזכותך ומה לפני הנשמים בעצם ומעלה שתעמד בימי שמואל הקטן ירדו להם נשמי
קדם הלך המלה כסבורי העם ומה שכח הוא להם מה הרי אתם רואים ואלך שכעס על כן מאל —
ומתרעם שלא תתן פרנסה עד שיבכה ויתחנן לפני בכה בה אחת בשורתו שכתוב ליהודה לא יעמדו
מפני אויביהן ילא ומספר מפני לעבדו מלכי יון של ישר אלא יעבדו בתורה ושלא יאלו את בניהם ולא
ישאלו את הלבנות ושיעבדו עד ובית מדרש לשם שלא יאלו מפני התורה ומתכם שלא כי לא תשכח מפי —
זרעו מה לם יאלו החוקי האלה מלפני לאל ואת בריתי אותם נגד מה עשה יהודן בן שמוע וחבריו
עמדו והלכו אלו מעבדים אחת שבל נגלי מלי מלין מלה ונשלו עלה מאנה מאל להם בלו והביאנו
בלילה עמדו והסגנו בלילה לי שמים לא מחיכם מנחם לא בני מב אחד מלחם לא בני אם אחת אלחם
מה שמתנגן מבל מלוה ולשון שאתם נגדים עליהם בני כרת לילה ולא נזר משם עד שהתירו להם ג' מלות
ואל מת בבהם מלשוך בתורה ולשמור את השבת ולא יעבדו עד מלכו הי שהתירו ג' מלות הלו עשאן
ילון .. לכן כל מישל ראיתי עליהי מן לדאת רגל יאסר בלו כיצר יתיר שבל עליו תעש לבי מתעצה
בשר וחמשי הרי זה מתעצה ומשלים מעצם בן ימי שבל אלו הכתוב מאלת תעש הרי זה מסכן — זה
הכלל כל שנרדו לדם בגדותיו תרחה בצרתיו מפני עדו ומת בגדותיו לדם עדו ירחה עדו מפני בגדותיו
ומין בן מדר הראשון ומדר השני מלא לדיות מלה ומילות מתל לחבוטי כל שמעון בן בלמין מאר כל
מלה שנהנת מדר ראשון אינה עהנ מדר אבן חלן מן הפסד ומשל שנהנ זה בזה ומתבלבלר
מדר ראשון מלא שנתבטן תנין ר יוסי מאל מין מתבטן מלא תנין ר יהוד מאל מדר השני כל —
כל מלת תעש סיעתו של ר לעזר בן חנינא בן תזליה בן בנו כתב מלת תעש ומה כתבה מפני שמי
ומדר בצל מין הצל מלו לבא עליהם מלא בנאן הזה שהן ומדר בצל והצל באות עליהם מלא הי כל
הימי דין כל המלים לכלמין כל בני אדם ולכלין מין מפסיקין לתרב הלכות עליהם כל מה
בעה רגל מין אומה נפשנ מלא בשר האת מרבע באיזאל ..

מלן הימי שמתעש בהן מן —
מין בנו לל מהן בן בנ מל

התרה והמתעצה בהן לא יאכל ולא ישתה עד הערב בלא בגדים
מרים הנבילה ונפתח הבאר בכל בן מת יהושע בן מן ..
בעשרה באייר מת עלי הכהן ושמבנו ושמל
מכן הבריתי בבכי בן מת שמואל הנבא ונסתר לכל ישר ..
בכל בפאן כולו הכסרים מלעלי ירושלים
בימי יהושפט בן נבט בכה בן עזרא ר שמעון בן גמליאל ר ישמעאל בן אשע ר מעשה מן הכהנים
בכל בן נשרף ר חנינא בן תרדיון ונסתר תורה עמו .. בכל בתחלה נלחבו הלוחו וכל התמיד ולקי

אלו מאמר לו האסורים אלו הן היהודים שהקריאו לפניך מכל טוב וטוב כיון שנכנס לכרך ראה כל ארם שהיו מושלים
בשוקים על השוק ועל האפר לא הניחו אשה עד שבאת לו אצלת שהיה נפקדת לכל קרובן איר בעל
את הלמה וקרו אותם אורע היו עשאוהו יו"טוב. בכל בה מישל מנשיהם אלכו אן ירושלם מפני שהיה
מלא לבני ירושלים נבו להחריב את ירושלים להשמיד את כל היהודים לא היו ישרי יטלין לצאת ולבא כי אלא
בלילה ושאנ שמועת רעת והלך לו ונפל בארקון ואותה הין שבשלהו משם עשאוהו יו"טוב. פרק יב
בתחילה ובתשע באדר יו"ד תרועה מטרם מאם התרישע כמשל לזה התרישע כשם אלא ראשון משנה
לו לשני משנה אחרת ולא כל הכתוב כמלה הזאת ראשון הוא ראשון שם הוא שלישי הוא שלישי אלא
תפסו להם חדל ראשון ועל שישבו. בכל בה יום שרייעם שתפס אות לוייעם ואת פקדם אחין בלוקי
אולם מעמין של חנם אישא ועזרי אותם יבא אליכם ויצל אותכם מידי כדרך שהצל חנם אישא ועזרי
איר עבוד עבר מאמר לו חנם אישא ועזרי לדרי כשרי הין ועבוד עבר אלך הבן היה ואלו לעשות עם על—
יהו. אבל אתה אלך כשעאתה ואין ראוי לעשות עליך ואנ חייב איתה ואם אין אתה הוצאין הרב ה
הוצאם של ואלום. הרבה רובים הרבה מרשי הרבה עניב שיפעשו בנו ואם אתה הוצאים
עתיד הרבה לחבוע ראיע איך. מאמר לו נסע אשם עד שבאת עין רוסלה של רואי ומצעת את מוחן
בצורין ובבקעות. בכל בה יום נקעד מאמר נקעד מחר מהסבר של אלכ יונים היה עמר לאוכס עדיאן
בבל יו"ד היה מעף יום כעב ירושלים כעב בית המקדש ומחרבי מערב ומעלן מאנ מתי יצאו בני
ואחרים את האבל הזה וכשבבה אלמות בית חשמונאי ונטמאם נכנסו לחילות שלו והיו הוצאים עד שהגיעו
לקרובן שלו וחתכו אתראשם ונצלו את בהמות ירדם ועליהם והתכבו את יד אזוקצלו בהמעיריו ובלין
ומלאהו עב ירושלים כתבו אלמלן הסה שרבב בעלה ירי שהיו מנשות עב יהוד וירושלים על בית המקדש
נקמה זו תעשה בהם ובמות הין שעשאו לו כך עלו אותו יו"טוב. בכל בה ובשל בה שי סרית מיעלן
לא לאספר זאי שעשאו בהן נסי ישרל על ידי מרדכי ואסתר ועשאום יו"טוב. מאי כי הנשעבן קרת
מין שאת מלה לא עזר מלה וחיל מלכות ישרל חלק מאלי סרים מלא שנאות מלכי עהבת כי מי ונאות
מרדכי ואסתר מיעה עהבת מלא יו"מחר. כל זה בנאות מלכי שלא עזרה בנה מלא על הזכרי בנאות
מרדכי ואסתר שעזרה בנה על הזכרי ועל העבל אשר ועד זכן עף ונשי בו"מחר על מחת סאה וע
שלא תיבו לעשות מזהם יו"טוב בל שנה ושנה. בכל בה שכין ומבנו שנ ירושלים לא לאספר אור
אספר שסתרהו עים וכשהתחילו לבנות אותן הזמן עשאוהו יו"ט שמרתה היא לפני הש' בירושלים
ובמשל כה מאי הל שבתי אל ציון ושכנתי בתוכך ירושלים וקריאת ירושלים עיר האמת הר ה' צבאות
הר הקדש ואת שבתי לירושלים ברחמים בית יבנה בה עם הל ועד ואמר והלן יבנה עירי עלות ישלח לין
בשמחה ולא כשוחר מאמר ה' צבאות. בכל בה קמו עמאיים על מלעת פסריים במדינת מלכים ובית ת
ובראל והזה מרקן לבית ישר שכשעיר ישלי המלך להכיע מות החטאי מרחו מלפנו והלן להם לסמיאן —
ושמו במדינת קוסלוקים ונכנסו הנני עליהם שבאותן מקן לכו עליהם הרקע והגישן בהם ביע בגול
והקמתם מכה רבה והשאירו בהם מלישה והלן להם לבית גבלי ישבן שם עד שחשבה ובחו משם
כי יודע מאי שום קשור היה להם בסתר ולא מי שהוא ראה אותן כמרחמה שאין שם יהודי ישבן להם
עד חשכה ובחו להם ובאותן הין שבחו משם עשאוהו יו"ט. כי חיזקו מאל יו"ט שבקשו בני הרוג
חכמי ישר עלה הים והשחית אליש בישוב. בכל בה שמו שנא ומשנא ונחת להון אפשר שהיה רעבן
ובצרות באלן ישר ג' שנים זו מאר זו והתללו לא ירדו בשמים וטון שרמו שיבא רוב מדר ולא ירדו בשמי
הלם להם מלא חוט המשל מאמרו לו התללו שירדו בשמי מאי הו לאו והכעסו תמרי פסחי בשבל שלא —
מקו התללו ולא ירדו בשמי עד שנה ושנר בתכה כדרך שעשה חבקוק הנבא אל על משמרתי ע—
מעמודה ואתיצבה על מצר ואצפה לראות מה ידבר בי ומה אושיב על תוכחתי מאל רבנו של עולם בעבר
שאו פעהם עלי שאנ כלן בית לפעך נשבע אנ בשמך הגדול שאיני זז מכאן עד שתרחם על בעך התחילו
הבשמי יורדי שיפון מאמרו לו רבנו של עולם רחיעך לא עות כסבדים אנ לוא אין הבשמים תלון

אור

והתחתונים אם יהיה יגיעם יהיה חולים אם כן הרי שאורו באדם עיון שבא מוצרו של אדם ויז השכיבה
ושאורו העליון חיים והתחתון מתו לכך היה האדם תהו ובהו נסתר הוא סוד הבריאה כי
העולם הוא שרשו באצילות ואנו מדברים לאדם העולם וכן תמצא בשירת היום ה' ואדם לעולם ועד והתענה
בשביל האדם לעולם ובאות עולם ובאות ועד והלשון בבריאת מאורי ומתוקן אך אל כעלי הקשת הוא כלתי
מאורי שבראת שהיה לו לומר אשר קדשתנו ולמה אמר במצותיו יש כן בכוונת הראויות כי מה שאנו מברכים
בכל אחד ואחד מן מאורי אשר קדשנו כי לקבוע בלב שבלבה עלה ונסתר עלה מאד רחק ומעלותיו
ונסתר מאד עצומות ושלא תמצא כשאול מאד של ידיעה יתי מאד רחוק ואנו לו הודיענו מן מה רחוק
השיב לו ואנו אנו מעבר לטוב על פעל אל כשאול לו על ידיעתו ואנו הראינו מן את כדרך השיב לו
ה' יתי לא תדע ולא תראה פני ביאר לו בשני דרכי אלו כי הוא עלה ומיסלר לו והשיגו מאד רחוק ומעלותיו
והוא נסתר מאד עצומות אין כח בו להשיגו וכן בכתוב כשאנו אומרים בזכר אחד יש לומר כי הוא יתי
עלה מאד מעלותיו וכשאנו חוזרים ומדברים בנסתר ואומרים אלה קדשנו ואנו יש לומר בזה שהוא נסתר ועל
מן ההשגה. והאשל על זה הוא השאר שהוא אחד משמונים שאפלר לו לקדם שישיגו מאד מעלותיו —
שבעולם השפל בין הארבע והתחתון ואלה אמו וחוזן ואם בא להגיע מאד עליון יכהה מאור עינו
ובעבור כי העליון חלקם הבחין בשנאים בהיותם לבחים קדושים שמרים לפנו כל הימים והמדרגות בחיות
בריאה מסתלת מתבטלת ולרעתלה היתה מתלעגת על זה הייתה חטא כי זה בחלק הגדל מאד מאוסר עצם
לא יצא חפצי הנעים לא השן ההוא מאד לא הטהרו ואנו לא שהר עד כן מלאך הבריה מלך ומשהר
ואדון אשר מלכו מבקשיסך מאיה קדל קדשים. גם בני אדם גם בני אדם לשן לא נכתבו ונקשרו זה
מלחמתו לאלה מלחה שזה כאנו כאנו מתחת תחת מלכה שלחה. אמנם חטא מובלים בדת שעשוע.
מן העמים הרעים הרשעים והמורדים כי אנשי צרים בדרך מדבר מלך נשאות עם עבד לפנים שלמן
עד המלחמות כן אל דוד עד תעניך לפני שלמן עד שרי שם לדוד חסדים ואמונות שלין אל שם הפלא
תלין בחם חלקים לחם מאמר שם הרחק בהבה רבה מלשן השלם הבנו שם עומדים כי שאל בדרי
מלכים צרים מלחמות מלחמה לחבות ומלחמות מרחקות מאמר ת לבאות ואה שנים אל זרע הקדש אל—
לבם בארבע נבחן עלה כשאת עוב רמן. הזרות לה לבך על השלמן. וכעין שכתב בדי תשכע לחם
וירגלם כי אנה אלקים. ואף בקשות בהיותם בארן מדבר מלך כסלת שלן ומלחמת בפנים ובשלה ו
עמנים בלן סרחת מרחת. אלן לא אנבה ובלה מרקדת תרת תמיאה אחת לבלו עמנים מלחמת מלחמים
אנו בלאות מלה ולבלה ורלבה בם בחנוגע על שלחנו. נכר ונכיר אתכבד בלו. נגרך לו שלמן
מלו. לא כן הרשע שלמן אש לא עבה שלחנם לפניהם לפנו. ומשפטי כבדי אלו לחם את ה' לא
ראוי לבם ומעמדם אל מעמדהם ורשם אל על לא. שאל בהם ומשפט העמל כי בם אבד עצת המה. עם
כל וסל לא כלה הלך יעקב כי הוא יכרך הבכר ואחר יחל תמיד קדש עד עלה הלום לה' שבר יזמו
ומאיל עד שיב הברכה אל ההיכל לפני והיה זה מדרכי התמה ומשרב הארם בבשיב אחר עמנו
אלא לשמת מעבדת ולא כדי שלא ומאשך ריבי התכלים את שבטנו מהמשך אחרי ולא ידיעת לשי
מעבר ולמרין ומלקוד על לדות שעין כי עד שהלהם על אלמן בחסיבו והוא יתנו שם אחל ולמה
בן הלא זה סיבה לולא מן הכח העצם שיקלה שבע לבבו ידם כי מאשך שאל ישבע ומלאך אל
ידעו. ול מאוסר שבע מעמדו יחדיו כיד חרשת. ומשיבם בתל השוא. לא יבל כן ד' לחול ומן
אל ליך. שתה ושכח מה שהוא עוד. ומן הנבוא הזה בן בחרי עת בהות עם שלו ישכם.
שבעת ויכם לבם על כן שכחתי ומן כתיבן תאל ומבעתיה. ומה בחרב ומלך. ובדרך ירבין ומלך
ומדבר ירבה לך ול תשר לך ישבה. וכם לבבך ושכחת את ה' אלהיך. ומן הידועים רבבי אדם
לבם ישן ועדם. אולים על הדם. שומבים רם עצמם. כבדי יאל תמן אולים לחמם עמשתיהם
בקיר ומבלקת מלאות מיין התאות ומן השל כיקות. סר סכאם בהיותם בדרכיהם המחשבות חזקות
ומדרך האמות כחזקות הן עמה רבים העברים חרשיהם ומאות לעם. הנשים לקלר ומאסף לבעה—
עמם

ומסטמוהו את התורה והעמיד צלם בהיכל. באחר בא את אהרן כהן גדול כי בא עגל גדול על מזבחינו
שלא יכשו ואהרן נחרב הבית בראשונה ובשניה ונלכדה ביתר ונחרשה העיר. ביום הן כבת נר מעבנו בנאי
אחז. בג' באלול אחר אומרי רבת האדון כעה מעמה. בק' בתשרי נהיה גדול בן אחיקם בן יאשן והיהודי
אלר היו עמו באצפה. בה"ב אחר עשרי אשרי מישראל נתבלו כ' עניאו בן יאסף בבית האסורין ואת.
כז' בן עגל על מזבחינו חרב ורעב. בעלה בן מפני מעשה העגל. בד' באדר שנו את עניי
ירקיהו אלך יהוד' ושחטו בנו לעינו. בז' בכסלו שלח יהויקים את המגלה שכתב בריך בן נריה מפי
ירמיהו. בח' בטבת נתבה התורה ישרת בנאי תלמי המלך והחשך בא לעולם ג' ימי. כי בן מלכים
רבתי עלמה. כי בן מלך מלך בבל את ירו על ירושלי להחרימה. בח' בשבט אחר הגדיל שהיו בנאי -
יהושע בן נון. בכא' בן מרכלים ל' שבט על שבט בנאי ועל פלגש נבעה ועל עלם איכה. בט' באדר
את מלה רבינו. בי' בן נרו תעד אבלו בש' ובה. מלא ימי התעד שקבלו עליה ישר' אין התורה.
ומ' נרו רבתי שיהיו מתעד בשב ומשל מפני על דברי על חרבן הבית ועל התורה ששרפה ועל חרפ
השם. ולתרי לבא עמד הבה והתכם לשון ולשאחה שם והתכתב מכתם לשון ומאתים ושמחתים
מיאנים. מוא' ר' אלעזר מר חעב תלמידי חכמי מרבן שלו בעולם שם ומבניך מודיה ורב שלום
בנך יהי שלו בחיל ושלוה בארמנותיך ואין מחי ורעב מהבבה עד שלו בך ואין בית אדנן מבלה שו
לך ורוה בנ' לבנך שלו על ישרא. שלו' רב מהבבו תורתך ואין לו מכשול. הל עגל ושמירתן ה' יבנך
מת עמו בשלום אמן. סלינו לה מגלת תענית. יוסף הש לנאו מותנו שנת

זה השלחן אשר לפני ה'

בן מלכ מורכב מארבע
הסכת ושאר חיים מכנ
לא יחקור בם רק מלא ירע
כשחר מוכן תבנע

לך עז ולחם לחמי שבע
כם התבון מהו תבנע
ושתו לא סלו בן יבנע
מסבר שלחן של ארבע

נעה כדרך שאי רגע האדון על האי. הוא הן כל יצרי מדורו ושלא כתשים. תחתים שנים ושלשים.
המדור העליון משמנו הקרוב אלין. כשבו שרפו מוסבו ומרחלין. מין כמהו עזונים לבאותהם.
מאפיעו אחו בהלו עו עליהם. והמדור התחתון מסרת השאי. מגדת מא ואים. לשאי עלמל מקיפים ומוקפי.
ומל מסעם עינו שלם עמים. מזונם ימתך להם מעפר צופים. סבת פיבכם לפיבתם עבפים. עמודי תלוי
בדרוש חכמתן ומשמתן רופפים. והמדור התחתון היא הגדרה. בעלי שעיר ומדה. לא מגעים כאונים בהעלם
בהמתפני קונם. מגוטים לחם צר לחם רעב. ועל ידי עגל ויגעה. כי כן יסד המלך על מבנים הראשון כמתאו
עם כל הלשון. השיאו ילדי בהמו. עגר עלין שיאל בגעת אמו לחמן. לשון אדם ומשל מגע ולך שחוק.
נתלף לו עגל בארגם מעוך. ומשל בארגם מעוך. עמדה חמתן. מתעגה לומתן. ונגע לו חלשה תחת כח.
ומגת חלה חוק. תחת חיי עולם מתי. ותחת מדר עלמות. ובכל זה יפה כח העליון. והורע כח התחתונים.
כי העליונים כלי יגיע כלונים. והתחתון בהקבה מגושמים כסוכים ומעמים. נתן בעליונים בראשונים חיים
נצחיים ודור דורים. ולתחתונים חיים קצרים. ימיהם לו מעט כלי. והמה המשל המלך. אשר הביא רגל
על זה בבאלי. רבנו והמלך היה תהו ובהו מלא ומלך שנה עבדי ששה מאות אחר שעבד בימי אחר
על אחר גר שיהא נגף מעיון ועל אחר גר שיהא יגע ומעל. שב לו תהו ובהו אמ שמע בימי אחר
ומגע באות אחר. זה נגון בעיון ומגע אם אינו יגע אל אמ אחרה. כך ישבה המלך תהו ובהו.
מלת שמין פי אומר. ומגע עבדי הם שמל מלך וכעגון עסק ביום שמל מלך. ומגע אחר ומי אחר
כמ בשבע אחר ובסך אחר. והוא משל על חומר אחר. ומעת המדרש הזה כי שעהם נבראו מחומר
אחר ומן הרשן עגר בארגן אחר העליון. והתחתון נבראו בבת אחת. העליון נגנים מגין שבעה.

מיני בשמים המקדשי׳ בתורה שהיו בארץ כדי לקיים האמת על תמותם ולכן בברכתם ולעמוד על יסודותם
משובה של שמות ירושלים ובמה׳ כל מצה זו ושל נטילה שהיא הנבחה מתקנים ומשאנו כוס ומשלחנו
וכתי׳ ויעלם ויעשאם שבריך הוא שיגבה ידיו ומעלה ומשלם בטילת ידי׳ שיתבון בהם להקדיל מן
העשר כדי שיגבה ידיו ומעלה ומטין לפרוח מן המקום העלון ומאשיך ומוריד שמעלותה נגם שכתב
ומשמו כמו אל מלאכתך אשר מהבתי ומך הכתב הזה כמיש בקצת מלות חקוקה ונשר ומעלה אב שישיך
האדם בעשותם ומעה שיעשו כמנו מלהם ומעלה. וגם בנאו על השלמן בקצת לעת האוכל ראוי שיטול ויגמה
ידיו בנטילתן שיתבון מל העשר בנטילת ידים קודם שיאכל וכן ומחר שיאכל מים מחרוב חובה בעשין
שכתב שאו ידיכם קדש וברכו אתה׳ וכן בשאמה רבי׳ שהטיים לכם של בכה כמקום הוחין בל מ לראו
שאי׳ תלית כוונתו על שלחן מלא שיקיים בנו ויוכל לעמד הש׳ הנבר המוא עב שתבה עמו ומעיר
בתוך העשר ויהיה האור הבהיר מגמה ושיחוסף עליה. ומלת בראות כי מל כמה מ שנשה תבנית הנך
בטיהרו עליו מלבעות ידיו בהגביהו מותם ומעלה וכן עשר מלבעות ידנו שלמעה. ושאר בעמלנו
כמן עשר ועשר. ומעעם זה המלכן כמן בקרש ידי׳ וכלים שאמ׳ הכתב וכחלו מהבן ובנו מאנו מלת
ידיהם ומלת רגליהם. (וכחיצה מ תרל מוכ מעלם בשו׳ קרש כשאר מקומות שכתב וכחלו ביקל ויסחון —
וכאן תרל וקרשון לבור שהכהן כשהיה מקרש ידיו ורגלו ידו הימנית על גבי רגל הימנית וידו השמאלי
על גבי רגל השמאלי היה מכון מל העשר ומתקדש בקדושתן ומאשיך הברכה מברכתן ומל הכוונה הנא
היה הכהן מקדש ידיו ורגלו מן הכיור בקשתו מל המזבח וכן השלחן קדש מזבח. ומעעם זה החמירו
בגלגל בטילת ידי׳ בעשו ומאריכ כל המגלל בטילת ידי׳ כאלו שנקי מן העולם. והחמירו להיות בזה
מאז והבר שכל העולם חלוי עליו ראיה לזה ברכת כהנ׳ בשמיאת כפים. ונתבאר בזה כי לפי גדל המלה
בכוונה העליונה הנו גדל עשל המגלל בה. וזה דומה לעשן מאן כי כשם שהעוה מאן שכנו בגדלך המגלל
כ עשנו גדל כמל. הנו שאמ׳ מרמל כל הנהיר לעמת מאן בעולם הזה נוכה ונעה לעולם הבא. ועל זה
אמ׳ דור עה כדרך ה׳ לעולם מאן ומאן מאן בעולם הזה ומאן לעולם הבא עכל הנעה מאן נוכה לשון שלמות
העולם הזה והעולם הבא. ובקרש שהיה השם עדר כבתבנ׳ לא היו עושין מאן מלא בגדלן שאינן רשאי
להזכיר השם כתבנ׳ מזכרין מאן בקרבת השם כי יש כאן בחלת מאן לאותנו השם ולכך גדל הנעה מאן
מן המבדל בכיני המגלל כאמן עשנו כמל בקהנים בחדר הקדש מלכן עכשה שהנא שאמ׳ הכתב
זה מת הנבנא על המגלל לעמת מאן מלת עבר מים חיים כל הנעל מאן באותותנו כמלה הארץ
ומאשיך שמעם הברכה ולכך הזכיר המגלל בן הכבדהם ברות משבל לשון שנ׳ נעשי בעלנ׳ כמל —
מהבה מחר ומרבה מלת כן הא ומרת גדל המעל לפי השכר הנגל.. והה תנק שמל ומגב מלת ידיו
ראוי לו שיאכל וכן מאכל כלו תנק ונטילה מכלה. נטילת ידי׳ מלק שמלה בבריכה מן התורה סמכר.
חטאי׳ לפסוק מן התכה רכמ׳ לכל מלשר יגעבו הזב ישמאן וידיו לא שלק מים מאל כ׳ לעבר בן עדי
מכאן ונטילת ידי׳ מן התורה. סמכן חטאי׳ נטילת ידי׳ בן לתרומל בכן לחולין עב הסרך והנא מקל
שפשת היד לה. וכל דבר שחולק בטבלה חולק בטילת ידל. נטל מרגל ידיו שחרית ומתנה עליה כל
הנ׳ כלו יש מפרשי׳ דוקא כשעת הרחק ליל מפי׳ אלא בשעת הרחק.. הנטל ידיו לא יאכל עד שיגיע
לכל האוכל מלא נגב ידי׳ כאילו אכל לחם טמא של בכה יאכלו בני ישר׳ לחמם טמא כמים ומלת
מעריכן לחות מים׳. הנטל ידיו צריך להגביה ידיו ומעלה שלא יצאו המים חוץ לסרך לחדרו ומשאלו —
הידי׳ ויש הסרש בן מי׳ המשולש ומים המחרבי׳ בכבל הרבה והנא שמי׳ מאשרים צריכי׳ כה אדם שלמל
מחר מים עליהם אז הנא עצמו ישמלך ידו של ידו. מה שאין כן מי׳ המחרבי׳ שבריך הנא שישפלו ידו
כדי להעבר הזוהמא. מים מאשרים צריכים שעב שהעבר מעיקר הנטילה. מחרבי׳ אין צריכים שעב —
מי מאשרים צריכים אלא יהא דבר חוץ בהם כגון נסרו ושעה וכלב ונטילה על גבורתו. מחרבי׳ אם יש
בהם דבר חוץ אין בכך כלום. מי׳ מאשרים נשלין בן כלי בן על גבי קרקע כלומל אין לחוש מלת מעלי
על גבי קרקע מחרבי׳ אין נטילם אלא על גבי כלי צריך שיפלו המים ומעה בכלי ולא על גבי קרקע

ג מרע מאן

ומה מעמי בנ עליה וקיים עמם וכבר קונם יש מה שוגה ומגו ויש תחפוצת עבה ואינן מבדך ומתשל בברכת
יש מה שלהם טוב העולם ותוך לבם הורך. אור שלשון מלך כבדך. ישכחו העני באמלם על שלחנם וכי ישוע
באוניך. ויחיד הינו יתענג עליהם בארוחת ירך. ואפני כי ראיתי כן נשאתי לבי אני העלב נבזה תועבת אסיום
דרוסה ונבעב אל רעתי ותכבאה בלהה סבר. ולולו בו מאדי שבר. והיתו מגומן מירכ אדם על שלחנ כי —
אשיבהו ימים. והיה עמו כל הימי. וקראו כל ימי שיתחייב בגומן. ואם בגל האוכל יגבה האשיך ישו כרך
סברי זה. ועל פי דברו מיכיחו להיות בארקבה החסידי השאים בארתיהם. הלוחים מלחמת הל ועבדו כל תאותיה
ובעבור כי עניינ השלחן וחיובו שפתי תכבד קראתי שם הספר הזה. שלחן של ארבע. וזה ומלטעמי
ראשונ כי המגון שבשלחן סבה לקיים הנף המרכב מד יסודות אולם יתחסר מו יבבר מחר על חבדו מיד ימלה
האדם ולא יוכל לאכול ולשתות ולא לעבר את עבודת הש"ית. כי הלב יכבל והמחשבה תתעות בהתהפך מגג —
השמיית האכרים שהם כלי העבש ואין לעבש [illegible] ואם כן השלחן קיום של ד' יסודות. והם המעמידי
את הנף כעין רכתיב בבשמת שהם מעמידין השלחן. אפנ שלאמרים להתקדש על השלחן בד' קדושות ולומ —
לקדשו כל. והתקדשתם והיתם קדושי כי קדוש אני. והתקדשתם אלו מי ראשונ. והיתם קדושי אלו מים אחרונ
כי קדוש זה שאין עבב אלא ה' זה בלבד. ולהבנ בבנת קדושת אלו השתים הם לטהרת הנף. והשתים הם לטהרת
הנפש כי כשהנפש נטהרת אין הרוח השבאה ותתרחב ותהיה ראויות לבבך הש"ית. והשלישי אפנ
שהספר הזה חלקתי לד' שערים. והבנתי כבר ד' ברכות שבברכת המזון ג' מהן אין חיוב. והרבעי מהני פוסקי.
והחמשי אפנ שהשלחן השלם לפנ ה' והמעלה העליונה שהנפש קבוצות בה הוא שלחן של מובנ הם ד'
מעלות העליונ שכבר ד' חיות המרכבה בעליונים ד' מחנות השלם ד' יסודות בתחתונ. בעולם השפל ואותם
ד' מעלות הינו הסעודה השלית הגדולות חיי השלם הבנ. וכל קראו מה שאה פתחנו רחלת כבודה. וכלי בחסל
תענ. ומה שלא מה פתחנו ראכל כבודה כי הייתי כוסתם אל הג' האבות. ולכן מאחו רחלת כבודה. והסתרנו הרבעי
כמו שהסתיר יחנקל עם מרדכי פני השר כמו שכתב. ומי שר מובעתם ולא הזכיר אלו מעמדו. מזה ומזו כל
והסתרו מזה שאמרו בסתם הבבות הן הם המרכבה ומאחו אין קרין מבות אלא ושלשה לבדו שאין מרכבה
תמוה מד' ומעלם זה היה מה מאחר קדוש מרבב בתפלה כי הזכיר המרכבה כולה בשלאות ולכן אנ קרא
ספר זה שלחן של מובנ על שם המעלה ההיא שהם התחברות העבל והיא נאמר ומתעלמת שם בחדרים —
מיוחדים כמו מעלתם כי הוא השלחן השלם עריך השלם מרכבה שלמה של מובנ שהם בנוגה נפשות
המבות כי כן כבר המעלה ההיא עמידות מרגם בנוגה הכלים בדית המובנ היא חבון. ובהיות האדם
אחד ושומה על שלחן לשובנ נפשו לקיום בעבד בד' יסודות ותהיה מתשבתם מעשבת ומעלה כשלחן —
הטהור אשר לפני הם מובנ מעלות המחופסות. והעבל הנבה הנבה כל מחת ומחת לפי מעלת אין
סבל לאדם שכל פעולתו הנפשות נחשבות לשלמות. והוא נחשב מבני עליה. ונפשו נבוה בגבור החיים
נבב גם בחיין ראוי כל השלם שיהיו בשבלן ומאו שרשן רגל כי זה כל האדם לא נבנא אלא לצוות לזה.
ואלה הם הד' שערים שהספר מחלק בהם. השער הראשון בבאור הברכות המחוייבת על האדם לברך על השלח
ושאר חיוב השלחן. השער השני בבאור מיעת האכלה מה שהיין ומיתבין בה האדם אל התכלית הראוי
המתקבל מאתנ. השער השלישי בבאור המוסר ודרך מלך שיתחייב האדם להתנהג על השלחן. השער
הרבעי בבאור הסעודה המחוקת לצדיקי עתיד לבא. שער הראשון בגיות הברכות —
המחוייבת על האדם לברך על השלחן ושאר חיובי השלחן. ( ) ברכת השלחן שאה ואלו הם עשרתי
המלכא ד' ברכ' של ברכת המזון ועל היין לפנ ולאחרין הרי ח' ברכות. ומעם שאה אלה שהשלחן
שקל ומובח מה מזבח מכפר אף שלחן מכפר שהרי הלחם שעל השלחן כשהוא מאכל שם עניי הרי
הוא כקרבן על המזבח. וכשם שהיה במזבח הקטרת שהוא מכפר יותר משאר קרבנות שעל המזבח
מעלת שאה מיו בשאים ד' בשמן המשחה מר וקטמין וקדה וזה ד' בקטרת דמקדשי' בכתוב נטף
ונחלת וחלבנה וחבנה כן בשמיו ובקרב על השלחן ח' ברכות. ומובבנ אדם מיום מתלעם ומינבם
שמים על לב הענין הזה. וצריך אדם להתקדש על שלחנ בשעתם בח' ברכות אלו שהם כבר שאנה

ביך האוכין ומן ביטים קודם שיאכל חוזר ומברך אם מן מעין השלחן כאן שאינו אוכל כרוך או הבאן
אלת או לפרן ואם אכל אחרי אין עליך לחזור ולברך אפי שחייב אדם ליתן תודות לבוראו ואחר כך אוכל
אבל ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת הילוך מעין השלחן הוא ואינו חייב לחזור ולבר
דאינו חשוב הפסק והרי זה כשוחט ואוכל בהמות או עופות שאם מן בן שחישה כאן הבאו לי אחרי
מעין השחיטה הוא ואין צרי לחזור ולברך דאינו חשוב הפסק ״ אין הבצל כשאר לעולם עד שיבלה
אין אפי העגבים בני אפי כוב העגבים שכל העגה אין יותר מדאי אינו אלא מועה ״ ואין המטבל
כשאין לעולם עד שיעלם המבלן אבל ושכח ולא ברך האוכלין חוזר ומברך עד שלא נגר סעודתן
אבל אם נגר סעודתן אינו מברך דכון דאיתחי איתחי ״ עד לשיית בגיל פרי הגפן ואין לו שהפרי
פעודתו אפי שהיין נגרם ברכה לעצמו וברכה זו היה ראוי לו בתחלת פרי העץ אלא מעלת היין
הזכירו שם האילן שהוא הגפן ואלאלו שרש להזכיר שם הגפן לחשיבות היין היה אפשר להם לתקן
בורא פרי העבים כי העבים עצמם הוא פרי הגפן היין הוא פרי היונא מן העבים כאן שהשאן
הוא פרי היונא מן הזרעים ולפיכך תיקנו לברך בפה אלף שעל ידך האמת העבב הם פרי הגפן אך
נקרא האשרה הנסחט מן העבב פרי כמו העבב עצמם וזה אפשר שהוא חשוב יותר מן העבבים
כאן שהשאן חשוב יותר מן הזרעים ובעלי התוספת נשאו ונתנו בדבר זה והוכיחו כי היין אינו עכי
פרי כדתנן כאתב מאפס בבורו מכאשי פרי האדמה פרי אתה מבא לבורין ואי אתה מבא יין —
לבורי ואם כן אין היין נקרא פרי ״ ואנם העלו בסוף דבריהם ואמרו שהיין נקרא פרי מצד שזה
דפרי פרי מעלה דאמר מאפס עלה אי סופנו את הארבע אשר עלה אלא על היונא מן העבבים או
מן הזרעים ושאר דכון לגבי עלה נקרא היין פרי הכי אי לעשן ברכה נקרא פרי ומשקין היונאים
אהם כאותם ומעתה ראוי לברך על היין בורא פרי והזכיר הגפן ולא בפה וכבר בארו לנו רבנו על
מעלת הגפן שאמרו מאפס בדבר מעין שאי מומרי שירה אלא על היין שכל דאמר להם הגפן החדלתי
את תירשי המשמח אלי ואשי אם אשי משמח אלי מה משמח מכון שאי מומרי שירה אלא על
היין ושם הדש בתוספת הלא על כמה דברי מומרי הלל כשהיו כאי מן המלאכי וכראיתם בעצם יהושפט
בדברי הימי לן בלד כנגם כשהין שמעין הפסח לתי דהבי פיכ משן שאי מומר שירה בשום עצם אל —
מזבח כגון מזיקת הדם והקטרת חלבם ונסך המים או שאר דברים של מזבח אלא על נסוך היין שכל
ומאמר להם הגפן החדלתי את תירשי ״ ואמרו באגדה מ׳ מאמר וכן איש עבים נבראו מעולם בארבע
תירשי ומון לקו בחמאו של אדם ולא שאר לפשע אלא אחר וכן שר ומעלת הגפן המשמן הוא —
הנבאי כנסת ישר הוא שכתב גפן ומאתי תסיעי ומ׳ש בזה מעמי אחרים רבים ונבדי כך
עליך להאריך בסמן עקר שתמר של אדם אין ראוי לו שיהא אלא כדי לשרותו האכל בלבד דרך רפואה
כדי שיתאוה האכל והאשתה כדרך המיטב ושיטין בהנהגת זאת שיכל אין הרעב ואין הצמא
בא להם יין בתוך המזון כל אחד ואחד מברך לעצמו לפי שאין בית הבליעה אפשר שבולע מתעסקים בו
ואינם שומעים הברכה ואם כמעין דעת שומע ומשמיע כך פרשי לו ולפי זה אם היו בולע פרשי
מאכלה ושומעים אחד מברך ובולע ויש שפיר שאפי היו כולם שומעים כל אחד ואחד מברך לעצמו
לפי שאינם יכולים לעמוד אחר כל אחד ואחד בפני ושאם יקרים קה ושם זה דעת הירושלמי דר
הדם אין בית הבליעה פנוי אמר מומר הדין מאכלדין דעתיש בא איכלן מאמר ואיכל לה אפותא דאיכל
פכעתא ונפשיה ״ שיאי יין עליך לברך אלא שכבר ברך על היין בורא פרי הגפן כשבא לשתות יין
תחילה אם הבאו לו יין על היין שהם שותים תחלה חייב לברך על שיאי יין זה ברכה לו היא בכל
העוב והמעיב ואם שאומרי לן בשיעי יין ולא בשיעי פת אז כשאר דברים יש בזה מעמי האחר
שעקר שמחת הפעורה איה אלא על היין וכדרך האדם לשמח יין ואין דרך לשמח פת ובל ישמח
בני מלכי הם והשם שכל שלחן שאכלין עליו יין אין זה אלא ריבוי שמחה ויאריך אדם שלא להמית
שמחה בעולם הזה יותר מכחוי וכמעין שכתוב אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה לעשות עם אלה ״

אינ כאשור אם שפשף בדו אחת צריך לחזור ולטול ידין אחרונ אין צריך. אי כאשור יבדך על נטילת ידים
והשאין כן כאים אחרונ שאבדך על כחילת ידי. אי כאשור צריכים הפסק ולא בברכה אחת אלא עטל
ואפסיק אחרונ כולהוא לשפך ברכה אחת. אי כאשור חוקא אי ולא שאר משקים אחרונ אפי שאר
משקי כאן יין וחלב שאינם אלא להעבר הגוהאן. אי כאשור עד הפרק והוא אינו שפיסת היד כלה
באקום שהיד וקטשלו גדע אחוצים שם אחרונ אין צריך אלא עד פיסד יד אינו שהאצבעות כלים.
ויש שהיו אומרי שזהו אינו שעד אי כאשור ואקום שהאצבעו כלים ושעד הפרק אי אחרונ עד פיטו
האמצעי שבאצבעות אפי שאי אחרונ אינם אלא להעבר הגוהאן ואשם ואילך אין הנגשלו עמד בהם.
אי כאשור צריכ לי מרכת בכור מאמ לא שיעברם ושישכשם בתוך העבר אחרונ אותר. אי מאמ
צריכ שיעבר וזהו רבעי הלוג אחרונ אין צריכ שיעבר. אי כאשור אועל בהם תחלי אחרונ אין
תחלי אועל בהם. והסיאן כל אלו בהפרש שלבן אי כאשור ובן אינ אחרונ. כהן חן שעה אפרת
כח ארבע הבבהה. שעב חציצה. עלין בן בלי כן על גבי דקלע שפשוף. על נטילת ידי. הפסקה.
אינ דנקא. לי. מבן. רבעי הלוג תחלי. וידעתי כי יש בהלכות שילה פרשי רבי אשר לא כתבו כאן
אי שנפסלו ואחזיה בהא הם האלוחים ואי הנחתם שאריה בהם ידיו ואגנו וכן עלו שעאבעי אחרת
וכן יהו אחת כשיטפה ויהו אחת בשילה ואמרי בעיין דידיו שהופות. וכן לגם אחר לקל אינ אין הבני
אי אין הנה אפי שיש שכתבו שאין מקלין אין הבני אפי שצריכ שיאנו הנים מכח האדם ובני אינם קאול
אדם וכיולא בזה רבות והוא הדין בהלכות האוכלין שאם עשר הזכרם והוא הדין בשאר ברכות שהנחתו
לא כתבתין שאם באתי לכתב לפרשים יאריך הספר ואלו מכאן אחר אלא בקצרה כן תכבד העבדר.
ראויה ויהיה יותר בפי על שנים הדברי ויכן האבן הפרטי אתוכם.. שניה האוכלין לחם
אין האין וברכה זו מדברי סופרי היא שאמרו בגן ואה כשהוא שבע מברך כשהוא רעב לא כל שכן. ועל
אחת כמה וכמה כי כשהוא שבע וכבר עבה מקדשי שמ מאה שהיה אסור לו בהקדש קודם שיברך עתה
כשהוא רעב ובא הנעת מקדשי שמ לא כל שכן שיש לו לברך קודם שיאכל כדי שלא יתחייב בדבר מעילה
. והיה לו (לומ) אין האומה אלא לשנא דקיא עכ לאוכלא לחם אין האכל. ואם תקדיך בשו לחם תאכלו שבאלו
כמו מזון כמו עבר לחם רב שהרי אין הלחם יוצא אין האכל אלא התבואה שעשין מהם לחם וכן תאכלו —
כמו הנ מאמיר לכם לחם אין השמים ידוע שלא יבר לחם אין השמי אלא המן שמאיר עשין הלחם כעבר
שכתב ועשו אותו עוגות. ויש לבטל כשהוא בעבר שאחר הכבר בשתי ידין בעשר אצבעותיו אבל חיבר
מצה וידידות הברכה וכן תאכלו בברכת האוכלין עשר תבות וכן בפסוק האמרים הכים חבר..
ואפי עלי מצות שבעבר כתבאה. לא תחרל. ולא תחסום. תרומה ומעשר. ומעשר ראשון ולוי. מעשר אין
המעשר שנתן לו לכהן. ומעשר שני הנאכל בירושלי. ומעשר עני. ולקט. ושכחה. ופיאה. ורעב אלה
האבנים כולם לשעבר כאן האוכלין לחם מאכל מלכי וכן לעתיד ורומז לאותן נמן שרשו כל עתידי
שכל שרשמא מלכ ישר מלכיות ולא אלה שלא יה פרסה בו מלכ ואלו נמנים בברכת האוכלין
ומן העתיד שיהיו מזומנים לנו עמו ויגעה. ותלכנו המלכ לחם מאכל כמו הלחם הזה שאנו מברכ
עליו. וכן היה העולם עתה בזמן של אדם לוי שנתגלה האמאה בחיאו של מלכה האמאה עד. ועתי
בהתבאר התעמן. שוב העולם הבוחר מאשונה.. וכשהוא מבר ברכה אחר כך מבר וזהו
כבוד של מלך ולכ צריך הקדים תחילה חסדים של מלך ואחר כן חסדו. וכן כתי. יהוה מלכ מלך.
אי שעשה בהסך שמבר קודם שיברך אז קודם שיאנו הברכה הריגה קרוי רעבון ושלין עמו ומבר
ברך מאן הלכות ואחר כן מברך מלך ה'. בעל הבית מבר כדי שיבר בעין יפה אפי שהכל שלו
ואוכל מברך כדי שיברך בעל הבית. המבר מעשר ידו תחלה ואם בא לחלוק כבוד לרבו או לאי שאינו
מאמן בחכמה הרשות בידו. וכשהוא מבר אין הכבר. שלו ובטלאין הבר שהוא מבטל יותר כי ז ה
מצוה אין האוכלין והזכיר שם שמ שלין שכתב באמתות תפיל ורשו כל שתהא אפיה נאה..

אלו ומאות אל אוכל עמו אבחון וכנס אירע ידעי ראינו דעתיה היה איסב אוכל והגיע זמן האוכל ה
בישר מעורר על השלחן אם אין שהתבום מפיק מעדנים ואתמלא אם יש שהות בזמן אחר מעדנים
וכן לעשן לוב אחר מעדנים ואחר יטול. ואם אין שהות בזמן מפיק מעדנים ומטל את הלוב. אחרי
ואכל צריך שיאריך על שלחנו. וכן מאכו כל המאריך על שלחנו מאריכין לו ימיו ושנותיו. ומעם שהשלח
בבית כמו האוכל בבית הארץ מה האוכל מכבד לף שלחן מכבד כשהוא ואכל שם העניים ומתוך שיאכל
כא עני נכנס לו פרוסה ויתברש ואוכל והרי מריחתו על השלחן לטובה לכל וכתי בתורה לבלה
חיים ולך מאריכין לו ימיו ושנותיו. ואמרי בברכות רבה האוכל עם אדם אחר ירבה לו זה השלחן אל
לפנים הל פתח באוכל ויסיים בשלחן הלא מה אוכל מכבד לף שלחן מכבד. והנה באוכלין שאינן ורב סמכו
לו בלוים שבצפון והפרשי כלי מסמרים שהגיע מהם עבר מאד נתפשט בינהם מימי קדם הקדמון
שהשלחן אלהם שבאכלו עליה עניים בלבת לבית שלחן עשיר מהם מלון שעבדים בן על זה התעורר
ולבוע בתוך הלבבות כי האדם אם יקיע שמים שיאן ומלשו לעב ישלה ועשיר מעשר שלמה יבה ויהם
מאומה לא ישא מל עמלו בכל כך השוטות אל הכלות אשר עשה שבוא מרחם על העניים. וזהו שכל והלך
לפניך צדק וכן עניך שיהיה דברי תורה על השלחן שאמר שבך על השלחן הבית המדרש הוא לבך והוא
עשיר גם כן לבך על מזונו אינו עשיר אלא אם כן דבר דברי תורה וכן מאכו כל שלחן שאוכלו עליו —
ומדברים עליו דברי תורה כאלו אכלו משלחן של מלך שכל ידבר לי זה השלחן אשר לפנ ה' לומר כמו שדבר
עליו דברי תורה הרי השלחן לפני ה' לאם לא אם עליו דברי תורה כאלו אכלו מזבחי מת שכל כי כל שלחן מלאו
קיא צואה בלי מקום לומר כמו שאין מזבחי עליו דברי של מקום וכל זה לדורות שלא נבראו האדם לאכלה ושתה
בלבד אלא לעמל בתורה וזהו שכל כי אדם לעמל יולד אינו ידע לאכל לעמל אבל תורה כשהוא מגיע
כי אכף עלי פיהו הוי אומר לעמל תורה עליך — אמרי במדרש כשם שבראו בעשרה בראשי בהמה מה ועמד
שלמי ראשי ואחר כבא אדם של ידבא אלף אדם כך כתי בעניה את זה אומר זה לא תאכלו ואחר
אשה כי תזריע וילדה זכר הוי אומר אדם לעמל יולד לא עולד האדם אלא בשבל התורה וכן כתי אחרין וכן
בשאיני יאמר אל אל אחר שהקדמו תורה ומצות ואחר עולד וזהו אשה כי תזריע ילדת זכר. ובכר ידעתי ואחר
הילדה שלש בז' עקב בראש בל באזנ כ' עינ' כ' עהיים והשבעי הוא הבה. והקלה בחר בשבעי בכל
ז' ריעי ובחר בשבעי שהוא עבדת והוא שכל סולו ומכב בעבדות בכל ז' ימי בשבע ובחר בשבעי שהו
יל שבת וזהו שכל ימים יצאו ולא אחר בהם. בכל ז' אילמין ובחר באילם ל שזהו מכל ישר וזהו שאל
כי בחר ה' בבנין. בחר ז' עקב בראש ובחר בז' שהוא הבה ידוע שלא בחר בו אמנ האכלה והשתה אלא
אמנ הבנה והאמת שיבדך לאמר ובעבן שכל עם לא אמרת לי תהלת יסבו. ואין האמרים של מה
שבכל הבה לא בכל אלא לבנו וזהו שכל בל הבכל בשאי ולבדי בכלכלין. כמו כל מעל מ מעבן —
לקמו מלכל ומשל הם מרי לאם הל עבכל לקמו מין כי לומל הבה הוא לי מזחר לקום שלא עבכל אלא
לכך — בא לבך לת מזון יתחייב לרחון לת ידיו לבך ברכה כמבי על רחיצת ידי ונטילה זו חובה. וכן
מאמרו מי מלשון מלה מחרון חובה מלכבי נשות ובאמרת מלכבי שנות לא הוי אלא בן תבשל —
ותבשיל אל בן תבשיל קבעה ותבשיל רבשר חובה. ומל כל חסכל אל בשר מסור לאכל בבעה עד
סעודה מחכת לאמר ומעבר לעב ומל מקן חומרא ישר הוא. וכן היה עהמ שקבל בסעודת מריאשן
הוא מר עקבל אנה בהא מלכל אלא בר מחרא ראילו מבא כהוה אכל האידעא בשבא לא הה אכל בבעה עד
מאר לאילו אנה בהא סעודה לא אכלו בסעודה מחרינה מכלנה. וכן אמר עהמ. ומעם שאמרו מים
מחרון חובה ומשל סבבת אלא סדומי ראומל אלא בתוך סעודה והיא המאלת את העני ומשתבה זרע
מחרון חובה ומשל סבבת אלא סדומי ראומל אלא בתוך סעודה והיא המאלת את העני ומשתבה זרע
בעבא. לבא שבך לומל מי מחרון אומל רב מזובם לפי מלי לבך בכל מזובמות מלינהו רב מזוב
ל שאינ ראוי ליכב על פי המזבח כגל מיה או שלי אל רב הראוי ליכב על פי המזבח אין לבך לומל
שאי זה רב מזובם. תקי ונטילת ידי ברכה לומ תקי. ושל ידיו לומל מחרון יש לו לבך ברכת המו
וכן מלכל בכל שלמי שלל הבכלת הן תקי לאלה תלה תקי לסמיכה שחיטה תקי ונטילת ידי ברכה
תקי לאלה תלה שכל ה' לבי ונאמל. לסמיך ליה יעקב הל כמו לבה. תקי לסמיכה שחיטה רבי לסמיך ואם

ודעו כל אותם יאמן שחוץ מיין כמין שיתאכו קנים הנבל ה׳ לעשות עם אלה ומשיך אלא הוא ונאלו כרעה
ואת מקום נאלה שם תהא רעדה מי אמר מקום נאלה ושמחה של מצוה שם תצטרך שתהא כרעה ושתאמר
איך העולם עלו אל אל יצר הרע ומשך אחרינו כדי שלא יכשלך אחרך השמחה. ולפיכך יש מעבר בסוה ומקל
מן הקהלות מישר מקום הסעודה של מצוה והשמחה שנכנסין אנשים יין ולא זכות כדי להעביר הלוחי
ושתעבר עם השמחה רעדה. ואין לך שמחה בעולם כשמחת המצוה ומשר בהר סיני כמעמד שכתב עליו
בתחלת הדבר וכבר ידעת שעם כשתכבו הלוחות ואם תשכל עד ותשאל מעשיך תשמר לאן היום אלו כמן
אלי אדם של הארץ תמצא בהקבה בשמחתו שלעולם ישמח ה׳ במעשיו ומוף השמחה מאד הייין המשי –
בשבע הוא כלי מה כתב בתרי ויתקם ה׳ ויתעבר אל בנו. גם כמשכן שהיה דוגמת העולם בנ״ח של מלוי
שהיה רק נסן ואותו הדל לא היה כמוהו מעשת השמחה כי עשרתו שם עשר מעלות עצומות וכמו שאכלו
אותו הדל כל ל׳ עשרו כבר ידעת מה שכתב בנ״ח שמתו נדב ואביהו שלא היה בם ישר כמותם אחר מא
ואהר הוא שכתב ויעל נדב ואבי ושבעים איש מזקני ישר. ועל שמחת העולם הזה מאד בהלת לשמוך מאמרי
מהלל ושמחה מה זאת עשה לפי שהשמחה והעצבון אמים סמוכים זה לזה כשמיעת היום והלילה ה –
וכשם שאר בינה בנ״ שיהא לילה אחרינו וכן הוא בינה בלילה שיהא יי אחרינו כך הוא בינה שתבא השמח
אחר העצבון והעצבון אחר השמחה. ועל זה בלי ואמר גם בשחוק יכאב לב ויגה על העצבון אחר –
השמחה ומה שבאר עוד ואמר בל עצב יהיה אותו יגה על השמח אחר העצבון. ומלות ואיך כי שמחת
עולם הזה מיה שלמה כי כל טובן ושלוה הכל ומעמד כזה וכל כמה ולמה וכן כל צב המצרים שהרי
בשעה שתקנתו של אדם חזקה בשמחתו הרי היא מסיקת עשירות והולכת ושל כן תקנו ברך על שיעי יין
הטוב והמטיב שהיא ברכת שתקנו על הרוב ביתר שמנו לקבה ובאותו הטוב שלא הסכיתן והמטיב
שמנו לקבה לכל זה כדי להעביר את האדם הרגל מן החומר המכבד מן היסודות הטבעיות שבם
נפרד אתם המשקל בחושי מאותן ושיחזור כיבוי שמחתו לרך המיטב. ועל מעם אחר שתקנו
על שיעי יין הטוב והמטיב לפי שהיין משקה הוגנו מן הענבי שבכרם וכבר אמרו רז״ל שנים נתנו
המאכים את כראיהם ומזון של ישר ומעמם זה תקנו ברך על שיעי יין הטוב והמטיב וברך שתקנו
כי ברך המצה חייב אדם לבחור באכלתו ושתיתו ויהא בזה שומר מצו וזה שהזכיר המצה ומאכלי
המתרי ומאכלי אחר כך סמך להם ברכות שהיו מלוא שהיה מקרבי אמר מן המאכלי המוזרי
והמהרי ואם לא יבר אדם עצמו ואכל מן המאכל המוזר הנעבר לו יותר מהלי היה כזולל ומבלע ומשלם
הלל עצמו ותרמה. וכבר הזהיר רז״ל איך יתנהג אדם בשתיתו ומזון שיקנה קבוע ועם זה
ישמר הבטן כליה מן המזונות שהיו סמוכין המיטן וכן הנכבדים שאשם יודעים ומסום כדי שישהגן –
הים על המזונות והוא שאול בסרך ומבלעבה מאד רז״ל בשעה שאוכלים על גבי המזונות עדנין אות הבי
על בקרא הסך עשר לה׳ ולו׳ שמחה ולו׳ שבעה ולו׳ שבעות. מלכה אמר כי שבע אינה מאכלן –
מלכה לא שבע כי ישבע כל כן הין שוהין הין במזונות ומה בטל ומאל כל המשקה יין
מאיר חכם כאלו מקריב על גב המזבח של אלים אלמה ואין אישים אלא מלאכי חבלי אישים
ולו׳ אישים אישים ולשון רבים. דברי הנביאים בסוף הסעודה ברוך הסעודה קב רגע ומלח וכוס
בדן. אלף שמוקי מותם כל כתב קב רגע ומלח וכוס בהם כמו שבאים לעבר סעודה אין מעמדין ברכה
כל שהסר מטרן. דברי שבאי אלא מהו סעד קב מלמד לעבר שאינם באים לעבר סעודה מעמדין ברכה
לפניהם ולא לאחריהם. מן לאסר לת הסר בשלמ לעבים הלו והם עבר סעודה אינם מעמדין ברכה
לא לפניהם ולא לאחריהם. שהסר מטרן. ואם באי בקעת סעודה אחר שאכר סעודה מעמדין ברכה לפניהם
ואפי אלמן עם הסר ולא לאחריהם דברכת המזון מעמדין. ובמסכ ישא ברך המאוכל מאכל בסעודה הלכה
אדם יכלא השתין מי מעמ ידו מלתת דבר עם חברו והמלי מעמ שתי ידין ובכפי כשהוא מעמ לא –
שמו מבטל כך מבטלים ומקום ישב בארמון ומעמ ומחזיר פנין לאורחים. אמר רב חסדא לא שנו

בך תלמיד שנעלם מלמדו ובך תלת מלמדה כי כן ארת הדין של מעלה מתקשרת בשל אמה ולא העמיד
כי אין השולחן שבארץ תנא פרשה לא העולם בעליונים ובשפלים כהיא מדה המתנהגת מלך לבית חיל ושנעות
ומכלן תכון טעם היות קדמת השלחן עת המקדש שפרי ואל השלחן שבארץ עת מה שעליו יורה על
ארת הדין והבן זה ברכת המזון מן התורה מעין של מעלה ושבעה וברכת את ה אלקיך ושבעת
בבריה וברכת נו ברכת הזן את ה אלקיך נו ברכת המזון על הארץ נו ברכת הארץ הטובה נו בנה ירושלים
כן הוא מן ההר הטוב הזה והלבנון אין לי אלא לאחרים ומבן מעין לו אשר יתן לך משעה שיתן לך
חייב אתה לברכן ודשו רגל משה תקן להם לישראל ברכת הזן בשעה שירד להן המן יהושע תקן להן
לישראל ברכת הארץ בשעה שנכנסו לארץ דוד ושלמה תקנו בנה ירושלים ועל תשלום בתרא המן רוח וברכת
המזון בזמן עצמו הוא שכתוב ובקר תשבעו לחם ידעתם כי אני ה אלקיכם והיה הזאת שיזכרוהו בברכה
על מכלת המן הרבעל שהיא הטוב והמטיב בכבה תקנה ברכת המזון בג על בנו ולא מתכנומה
שמו יחדין בל אומרי נברך שאכלנו משלו לא הזכרת הש בי מזכר שם ה ואל נברך אלינו שאכלנו מש
לא יאמר ברכו אלינו כדי שלא יוציא עצמו מן הכלל והכי מסקינן בגמר דנברך עדיף אלא שאתם מוציא בכם
מין הרפסין אותו אחר עשרה ואחר עשרה כיצד אומרי נברך אלינו לפי שהעשרה הוא המספר הכולל
את הכל ואין ראוין כי לא כמו ודעכ מאה שאמרו יצה בת קול ואמרה כוס של ברכה שהה מ זהובי
יתבאר מזה כי כל ברכה וברכה מאה ברכות שהה יזהו ניש מסאכתא בה מן הכתב קי אחת עשר זה
מאה קטרת לומר כל אחד מקי שהם מאה ברכל עשרה זהב לומר עשרה זהו וכן בארבעת אחר עשר
זהב ומשלם ומאיך ליה ומשתחוה הל ומברך את ה ונעתם שכל ברכה שהי זהל ראוי שיש לכוון
ספיקות כל ברכה וברכה ונעתם ל בדקתם כל יו כעבי ספיקו ברכל כל ספיקה זהו שכתל ועתה ישר
מה ה אלקיך שואל מעמך אל תקרי מה אלא מאה ויש בתפוק כי אותו והיא אלים ומאה ומאנים בזר
עה נאם הגבר הקם על לפי שהיו בזרו ל ישר אתי בכל יום ודוד הקדיש בזה עדר ותקן ל ברכות
לא שהוא מגעת אלא ידעתם לפי ששכחתם אחר דוד ויסדם ועל כתי הנה כי כן יברך גבר ירא ה
באמת כי כן יברך מי שהוא ירא ה ונריך אדם לזהר בת אלייה בכל יו בשבת שלי תמיד שאל
אלא ג ברכל כעב שבת כל הלתיך בו הדוע כבר אמרו כל מאלאן באמרתי ומגדים ובאלן אבור
לך שלא מעבר על שבת אמרו כל חייב אדם לאכל ג מעבר בשבת של אכלהו הן כי שבת לה היום
ובשבר המלוה הגלתאת כל המקיים ג מעבר בשבת נעלו אל מרכעות אחבו של אשיה מריה של
ראהנם ומאמל גל ומאל ובכל אחת ואשתן הזכיר בו הכל יום חבו של אשיה לפי בגיום ה
דיע של בגדנם הנה יו בא מעב כדיר על אחת מל ומאל הנה יו בא לה ונעמ ג מעבר בשבת כיצד
ג מעלות השלחנות שבן ג מעבדות אשר לנפש בחיים הנכחיים המאמרים כאשרל היא מדת שאור
והיא המלכות והיא הקריאת שבת לה הוא שאל בגי לה בגי לה בגו ונכו לקראת שבת מלכתן
ונהו מלכותן היו מלכו לה וג מעבר אלו זמנים חלקי אחת בגל שבת ל אחת בשחרית ואחר בגל
לא כאותם שעשו השלשי בשחרית אחר ברכת המזון שבוכפין מפה וחוזרין ועשין מעבדת שלשי
שעלה מעבר שבת לחלקן אלא זמן מעבר ג בשבת מעמה היא מחתן בתר כל סבב נפלה לילה בשבת
מלכין מזון ג מעבר בשחרי מלכין מזון ב מעבר כמעמה מלכי מזון מעבר אחת ועל תן בפסחי
יל שחל להיו בשבת מבעדין הכל אלמי השבת ומשיירין מזון ב מעבר מכאן כאמי מזון מעבדת ג
במעמה לפי שאותה שעה כבר הגיע מעבר מיסור חמץ מן התורה אל אעל ומעלה נאמרי הכל ה
לקיי ג מעבר בגד שחל להיו בשבת אוכל מלה עשיכה הבוישה בשמן ודבש אלא מאכל כל האוכל
מלה בעבר מסה סלו בעל וכן אלא בחת עבי אכל מלה עשיכה מחר שעיין לא חל עליו מיוכל לה
עבי עד העבר ושלש מעבר אלו צריך לבעל כל אחת על היין ולבעל על כברות בן בשבת
בן בגי עובל ויש מקן שהיו סובין במעבר ג שאבשר בחבלות ואין צריך מת ומבאין ראייה
מהיא דסוכה אם השלי בגיבי תבאמת יצא ואין דעשיע כן אמר דל דמי לא בעי סוכה ולבן

בלילה הבירא כאן

מלה בד אברהם רהא ילש בלילה

תקף ונטילת ידי ברכה של שאר ידיסם קדש נברכו אתה אמן כ׳ יוסי בר אבין כל מי שתבקע נמלה לתחלה אין
השמן מקיים אותם הן כל מי שנבקע שחיטה לסמיכה אין עסוק עצם באותו קדם כל מי שתבקע ונטילה
ברכה אין השמן מקיים באותם סעודה׳ ויש לו ליזהר בשמן ובלך ברכת המזון שלא ישאר השלחן בלא לחם
שבלך אותו בסעודה׳ כל שאינו משייר פת על השלחן אלו הכתר אומר אין שריד אותו עליכן לא יחול טובן׳
ונעשה הדבר כדי שיתחיל הברכה על מה שנשאר לאכל לא מה שאר לוקח על מה שאכל הברכה׳ אין הברכה חלה על
האין אלא על היש׳ והעד על זה השלחן שהוא בארקש שלא היה השלחן בלא לחם כי כן כל תמיד והיה הלח
הבוא עוד לכתב משרת הארקש והיה מספיק לרבים מעט מאוד ומאז ראל כל כהן שמגיע כמנו
היה שובע ומשך אותן לחם שבשלחן היתה הברכה משרשת ומתפשטת בעוונות העולם כיון
יש מיש לא יש מאין׳ כי גם בנבראים אלו להם כח לעמוד בהיכל המלך אין כח בידם להמציא יש מאי
אלא יש מיש׳׳ ואעיה ל׳ עדים שאמרם ליהו ואישעיה זה בענין כי הקמח וזה בענין אסוך שאין שהל
הכל יש מיש כי כח יש מאין איה אלא ל׳ ומי בראשי׳ מי הוא שבחל עלמו מאין ואמר בעצמו וכבר ידע
לא מלאכתן אלא כבריאת עולם בדבר ובשמת׳ מי המעשה ומאז ועד עתה הכל יש מיש ובן כתל אשר
בנא ואמר כל אשר בנא ה׳ יש מאין לעשות מכאן ואילך יש מיש ולא יש מאין׳ ולפיכך יצטרך לזכר —
כשבא לברך ברכת המזון שישאר פת על השלחן ואפל אעפ מאמר כדי שתהיו הברכה בן ויתקיים כמה ד—
הדיבר בחוקם בדרך הנסי׳ הנעשי׳ לן בלי תמיד ואין אנו מכרי׳ ומדעים בהם כאן שאול כל אין
בעל הנס מכר בנסו׳׳ ויש לו ליזהר כשבא לברך ברכת המזון שיסלק המאכלות מעל השלחן ונעלם הבל
ואפי׳ שהשלחן עכשו מצוה ומה מצוה הזמנתו בן שלא להניח עליו ברגל שלא תבוא אותן עניות כי חכבר
הנפתל עליה ותחליה לך השלחן׳ ודין תורה הוא שיהא עשוי עניות מכלי כסף או זהב או שמיר שאותר
ולא אילני חילוו כי אם בברגל שהוא החכב והטוב הכחילנו בשבלן שלא תמצא בן לך כסף וזהב
ונחשת ולא ברגל כי כן כל בארקש שלא עה המלכות והגדן כל כלי ברגל לא נשאר בבית בהבאתו
לפי שהוא כח של עשו שתברך בן על חכבר תחיה׳ נכרי ואת עשו שלחה כך הוא מלחך מהארקש׳
לכן השולחן הזמנתו לפלך החכב אליו לפי שהחכב סבת החכב שהוא בית השלו ואין להעמיד בארקש
ברכה שהיא שלום שהכלי המלכות והשלחן מאכילין יחין של אדם והחכב מלכי יחי׳ של אדם ומאין ברין
שישיב מלכי על מאכיל לכן בתחלה ישאל סכן בתנורתו מהמי שעמ׳ אסור שהתפלה מאכלת יחיד
הבלה ישלו ליהו גם כן שיסרוש אפה על הפת בשלחן כשעת ברכה וכן היה מנהג הזקנים לכסות הפת בשע
שמברכין ברכת המזון שלא יתבייש הלחם כשאינו מברכ׳ על המזון ביין ולא בפת וכן מקדשין בדוש הוקע על
היין ולא על הפת וכן מאמר בקדוש בן סרכל אפה מקרא כלוא סרכל אפה על הפת ואחר מברך על היין׳
ועוד יש בזה כמה וחצל לירדת האין שבתחלה היה הטל יורד על פני הארבר הוא שכל ובבקר היתה שכבת
הטל ומחר יורד האין עליו הוא שכבת והנה על פני הארבר דק כמסור על האלך׳ וכתי
ומעל שכבת הטל לא מאד ומעל שכבת האין אלא ומעל שכבת הטל לארך שהיה טל אחר יורד עליו וכן מאד
על אומלה ועל אומה והאין מאמלע סמוכה בקופסא׳ וכן בנאמו על השלחן סרס אפה ומקדש אפה
אומלה ואפה אומה והלחם באמצע וזה דומה לירדת האין שבארבר כמו שהזכרנו׳׳ בברכת המזון
ד׳ בברכות ג׳ אהן מן התורה והרבעי מדרבנן ובשלחן מברך ומקדש שבא לאחר הסעודה והם יאמר
ל׳ ברכת שהן מן התור׳ ועשירי שלחן והב מן המלך בנה ירושל׳ וכן זהב מספרו דור וכן השלחן כמו לאכן
ומיון הוא לאכלות בית דוד ומלו מלכות דוד שלמה הוא דוד בן ישי גם מלכות אומלה הוא דוד מלך
ישר׳ חי וקים וזהו שכל אין לו חלק בדוד ולא יהיה בבן ישי איש ואהליך ל׳ דרשו כל לא חיב בית
הארקש עד שכבו ישל בן דוד שומלה מלכי ואהליך ולא לאהליך׳ וכבר ידעת כי השלחן בארקש כעב
מדת הדין מוכן בעמדן שהוא השמאל ומדת הגבורה והיו על השלחן שני קבים אחד של שני ואחד של
תלת השני כעב מדת הדין שומלה התלת כעב שומה הלולה מל המדות שהי לחם הפנים הי׳
על השלחן עמו בלא שום מלעגת של ולחם תמיד עליו יהיה ועל הלחם הפנים סמוכי׳ כעב תלת ועל
כעב תלת זה הין עתיד על כלי השלחן ועל כלי השלחן היו סרשי׳ כעב שני והיה העלין עליהם והיה

והביטה ואם בטה שאעה לי. עשור מעשרן בלאמידי רב חסדא מעטר ליה בגולי לי' של כסף. עטוף יבסד
מעטף ויטב ומברך כל אשי עביד פורא מישאן. ונטלו בשתי ידין רכתי שאו ידיכם קדש וברכו. ואחזו
ביאין בלא סיוע. ומקבלו מ"ל השלחן רכתי כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא. ונתן עינו בן הלא ליסרו
רעתה מיט. הני' רבני שעאו בכוס של ברכה אמ"כ אין לו אלא ד' וסיומך חמשה מי מלא שמיפה
הדחה. אז שמחר מעט שכרליין ישמח לבב אנש. ברכת המזון אין לברך אלא מיושב ואם היה אוכל
או עומד אז מהלך. ישב במקומו ומברך. אכל ושתה ולא בלך ברכת המזון והלך לו ואחר עכ שלא בלך
לא יברך במקום שעכב אלא יחזור למקומו ויברך. כי ראמרי קמא מי ששכח מיעקי בברה לא יעל
ויטלא לכבוד עצמו חוזר לכבוד שמי' לא כל שכן. אין משיחין על כוס של ברכה ואי' מברכי' על כוס של
פורענ' מאי כוס של מרגעי' כוס שכ ומעבר הלולא מאו' גומר. וכרתן השולחן כפלים לא יברך מעל
הכון לקראת מלכך ישר'. ומעמ מיסור גומר לפי שהכשפי' והמורכבי' שולטי' על כל מי ששותה ואוכל
גומר. ועל שעמ מחר להרחק השעות כי הנפרדים מכת האחר. ובטלו מכת הגומר ומרי לקמל בלב
עבן האחרות להבדלך ומאמות השעות בעבן שכרע ועמ שומ לא תתעכב וכן מן השעו' ואילך
על כן אסרו הגומר אפי' ברבי' העכלי' ונשמ' כי כאנים העיר' הטבע' להיות לות ומיאן לא העיר
הטלים. בעכבר ידעת כי הרעות השלילי' האמתיים צריכ' לפעולת ואתה רואה בעיר' מראשי
שלא מא' כי טוב בשבר ומאכו רגל שבו עבאות מחלקתבהנם ואין ספק כי מין שנבאו בו עבר' כולה
הנה הוא יו' ודיק עד שאסמ להתחיל בו שו' ולאכה הוא שאא אין מתחיל' בב' כי מה שמוסיף של
האחר אין הטוב שלכם ולכך ערא יו' שבו ולשו' שיטי כעבר' שכרע אנ ה' לא שיעתי אלים שבי ו
היה תחלה השיטי ומסמן ואילך שיטי העבאי' כולם. בשאר הימי' אחרים מלינן לשרוב שהרי בשלשי
הנצא האכל עלי עשה מני ולא עלי מני וכן מבעי לשרבב הלבנה ומאמה אי אפשר לשבר ולכי' להשמל
בבסר אחר. וכן בחמשי הכ הזכר שבאלוה עד האור העליון וכן בששי שעא אדם הראשל ושיעה רגן
השי'ל. והנה יו' ב' סבה לטלם כי טלם בגלי כחו ומשכן אחרי. ומה שאמל הכון לקראת מלכך ישר'
שהנא האחר והוסיף ישר' לפי שהם עמ מחר ומיחר לא אחר עליון בעבן שכרע ומי כעמך ישר' עד —
אחר. ואמ' כמן שאתה ישר' עד אחר כאי אתה שתכון עמך ותכון לקראת האחר ושלא תאכל ולא תשתה
גומר. כי שלא תחשוב בלבך שום שעות. הני' ברכות שיתחייב אדם לברך על השלחן והם ז' ברכ'
ניטלתי' המוציא. ברא פרי הגפן. וברכת המזון שהם ד' האמיות והעהבת תמיד בכל יום
ועמ מי' אחרונ' ח' ברכ'. ואם שתה רבעי' יין מכוס של ברכת המזון חייב לברך מאחרין על הגפן ועל
פרי הגפן ועמ ברכה אז הרי ט' ואם בא להם שיעני יין הרי י'. בא להם מיני פירות ואין ברכותיה
שוות מברך על זה וחוזר ומברך על זה והרי יב' ואיזה שירצה יקדים אבל ברכותיה שוות אעפ' שהאחר
מאין שבעה חבבי ארץ. אל קדם בפסוק קודם לברכה אלא חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון אלא זית
שמן ודבש. לפי חטה ושעורה בחמת שאדם בוסס ברכיו שהכל. ובכל שהכל מין קודמת לבריא פרי
האלה. הבאו לפנהם המרגלים ומאנעם מברך על המרגל' ואחר מברך על הרמונ' לפי שהמרגל' שם אלה
והרמונ' חמשי אלה. אסור לאדם ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה בין כמה שהוא נועם בין כמה
שהוא מרגיז בין כמה שהוא רואה ושמע שהרי על מכבת חושים אלו תקנו ברכה חוש הטעם כמה
שכתוב קדש הלוים לה' בא לאיר על כל דבר המאכל שהוא אסור לו כקדש עד שיהלל לומ עד שיגיע
הקבה על אותם דבר לפנו ולאחרין וזה לשון הלולי ולא אמ' הלל. חוש הריח יש לו כמו כן לברך עלין
ויש בזה מלאכתא מן הפסוק ריח בנ' כריח השדה מאר ברכו ה' מכאן שמברכי' על הטלת הריח
ועל מרכבת כל הנשמ' תהלל יה. איזהו דבר שהנשמ' עהנת ולא הגוף הוי אמ' זה ריח. חוש הראות יש
בו הכבה ברכו לקב' הרואה השמל כתקופת תמוז שיש לו לברך עליו ברוך עושה מעשה בראשי'. וכן
ברכת הלבנה בכל חדש וחדש כפרק הרואה הרואה חמה בתקופת תמוז ולבנה בתרשל וכוכבי' משמרות
ומזלות בעמם אמ' ברוך עושה מעשה בראשי'. ולהו שכרע בראשי' והיו לאותו ולאותות ולמו'

בשלום בחיות לא יצא וכון חמיות לא יצא לסערה ג׳ וכן לא יצא אלא ואי עביד מלאכה ג׳
כדין ב׳ ראשונים. ועוד ג׳ משנה ראשון מאיר. פעם ראשונה אדם שאר מן. שניה כאב אדם
כגון שהוא אדם הרחמי וכעבו אין עשי׳ רגש הו׳ דאיש הנקמות רגשו כבנו שהי׳ לה שאר והו׳
זכר שהוא הרחמי ונהנו כי שבת הי׳ לה׳. שלשי׳ האדר העלין הנמצא אין מאה שכתוב והחכמה מאין
תמצא ונה הוא הזם לה׳. ומעתה התבונן מעלת האדם ג׳ פעמ׳ בשבת והשכר העתיד והעשו והנשמ
ו׳ כנגד העליונה הזאת ומאי ו׳ הנכל אין מרעמ׳ והבן זה. וכון שבאמרת לך חומות ג׳ פעמ׳ דת
של שבת ונגינ לך הנפרות שבת ושכרו הנע מבאר לך גם כן ענין פסח של שבת הוא שאמרו כון לבאה
שבת כאת פסח חדשות זה נמא על המעלה המיוחד ומלכות שעליה הנכרי הכתן נעל לחם בצומן
אחר כן כאת שבת הגדול וכון שנאמר שבת כאת פס׳ חדשו׳ לכך עשין ג׳ ברכו׳ נשי עם פס׳ חדשו׳ וכאמר
בעבר יומא נאמ מבר כלהן מכאן ואילך אי איכא פס׳ חדשו׳ אין אי לא לא. ושבת שי פס׳ חדשו׳ אבל
כל דברי רגל בעוי׳ על חכמת הקבלה והוא היסוד הגדול שכל דבריהם נאמרו עליהם. אשרי המתבונן
בהם ומסתכל באספקלרי המאירה שלהם ומעתה אינו צריך להרחיב לך ביאור לענין הנשמו׳ בלבד
המתחדשה בזכר ונקבה׳ מאה שמאמתי לך בדבר ישאר כי מהרך הרגש המוחש הנל הבן המרובה.
ואחר שכתבנו לך ענין קדוש של שבת אבאר לך ענין הבדלה כי גם הוא כבוד השבת וזכר ו׳ השבת בבאו
ובצאתו כמו שהשמ רגל זכר מת ו׳ השבת זכרהו בכנסתו ובצאתו לרעב ההבדלה בר׳ בלבת ראוזה
היא בבאשי׳ ראשונ בעוד סבי הגפן ראוזה בתפיל ראשון כמה כאלל שהוא הון והגפן בן הוא היין —
המשומר כעבו ומשמ׳ מי בראשי׳ כיבנו אין עשי׳ קדוש בלו שבת על היין שניה בכא מיני בשמי׳ ראוזה
בלשו׳ נכה לקי׳ מרחמת כי הרית בראשית הרוה. שלשי׳ בכא מאורי האש הוא שכתו׳ יהי אור כבעד המבדי
בין קדש לחול הוא שכתו׳ ויבדל לקי׳ בין האור ובחשך וכשם שאנינ הבדלה בהקבה בהתחלות המאכלות
כך אנינ בר קדוש בו׳ השבעי שהוא מיסוד המלאכות הוא שכתו׳ ויברך לקי׳ אתי׳ השבעי ויקדש אותו
כי בו שבת. מי שנתנו לו כוס של ברכה לברך אין לו לסבב ובן אמרו ג׳ דברי מלכי׳ ימין של אדם מי —
שנתנו לו ספר תורה לקרות ואינו קורא וכוס של ברכה לברך ואינו מברך והעטו שרה מעלמו. אפ׳ שכל
המצות אין התורה מיעה עשויה כוס כך ריאמן אבל מצ׳ אין המובחר עדיף לברך על הכוס ומזרק הוקינין שאמר
שמחמירין ליהר בכוס של ברכה בעשרה דברי שהוכרע בן ואילו הן שמיסה והרחה חי מלא עשר עמוק עלון
בשתי ידיו ואוחזו בימין ומקבל אין השלחן עמה עתה עינינו בן ומשבו ומעל בדרך בחתנה. הרחה מכפני ב
שמיסה ומבחון חי עב ברכת המזון ובברכ המזון עתה לחמנ מים. מעתה מי שמבטל חי שיצא מן הכלי מיד
ומלאו מים חיים שנשתנו מן המעינין מיד. ויש שפבי חי שהוא הכוס שלם ולא שבר לפי שהכלים שברתם
לו היא מיתתם. ואין מברכ על כוס של ברכ עד שיתן לתוכו מים ומשו׳ הבנינ מלה מן המובחר כראמרי
בפסחי קמ׳ה מאי לברך שלו ולקדש עליו ולומ׳ הלל הגדול ודבר מעלה שהכי יין חי מזיק הוא ונעקר
החיוב הוא על דבר שהאדם נהנה ומועיל לו ולא על דבר המזיקו. וזה דוקא בברכת המזון שאי׳ לברך ברכת
המזון על יין חי אבל מברכי׳ עליו ברכ בורא פרי הגפן וכן מקדשי׳ עליו דמאיא דעסיק דכתי׳ הסך כוס
שכר לה׳ בענין יין המשכר. וכבר ידעת שהיין רומז לדרגת הדין ויש מעלה ע׳ שכל שכלם כנגדם
מדרגת הגבורה וכלם נמשכים מן המים בנעמא יעקב אבינו שיצאו מאתנו ע׳ נפש ועל כן מעתה תורה
שלא יאכל ולא ישתה שכר מכל אשר יש מגפן היין לפי שהוא דבק כשם שכל אש כי יפליא לנדר נדר
ניר להזיר לה׳ ועל כן הצריכו חכמי׳ בכוס של ברכ המזון שהיא מן התורה שאין לברך עליו עד שיתן לתוכו
מים. כיון שכוונת הברכת לעצם הרחמי׳ ומלא דאמ׳ יחל כל המברך על כוס מלא עתה לו נחלה
בלא מצרי שכל ומלא ברכת הל כנ כ׳ יוסי בר חנינ מלא נשמה ונחלו שרי שלמנ העולם הזה והעולם הבא שנ
ים ודרום ירשה. הנה כ׳ יחל היה מוכיח מדרוב נחלה בלי מצרי מלאכים ודרום וכ׳ יוסי מורה לי ה
אך הוא מוסיף מאמר שכתב ירשה ולא רש לפי שהעל הבא נקרא בזה והעולם הזה בהא ומה שאמר בפסל
הבהיר ים ודרום ירשה רש היה לו ומ׳ מלא ים ודרום ויה בא לרמוז השנו׳ הבריה ומפני החכמה

בא׳ אלכך ואין אות תורה כאעשה ובאתשבה הוא שהשמי׳ נקל אין העניק אילן בשבר עלמו ואם כן הל השחתת
ולין כן בדבר נעבי בין בדבר שלא ואלמות אא׳ יאכל כולת השחתה בהבה אכל והשחתה בדבר העלין
וכעלין שכתוב בבנים כי שחת עליך ושמו שנקי יבעפ אישהיחשלבי שהשחית ונקלן בשויעות וכבר
ידעת כי אין ליום הנפש בגוף ואין פעולותיה עלות כו אלאיכאכלת הגוף ומזה תבין ענין הרבינו אלי
כתוב בהם לאישי כי כת הנפש השלוט ותרבה ויסף באישי׳ מאכלת הרבינו׳ כן מאמר את דבר לחמי
לאישי לאישים אתם עתה׳ זה ומפני התקשרות הנפש בגוף בהתקשרות כחות הנפש עם כחות הגוף
והבן הסמוך שהזכיר שנים מאיות ברכי נפשי אתה׳ ול דבר את שם קדשו. ואתה השלם בשלם והעלה
בעלה והבן זה כי כחות הנפש אינם מתלים ובאים לידי פעולה אלא על ידי הגוף אם כן הגוף עיקר בזו
ומרסם מעלת הנפש ושלמותה ועדיך שתדע כי אין אכלתן של אדם אלא דמיון אינו דבר מאמת ולא ו
פעולה ומציה כי חלא רבו כזב ודבר ומשתנה ועבר וכבו האמצעים בסיבה אחר סיבה. אך הסתכל —
הרעיונים הנפש בתכונה ובקות המחשבה באור השכל התכונה העליון היא האכלה הקיימת הנדמי׳ וכעני
שרשו כלל ויחזו את האלקי׳ ויאכלו וישתו כל יומם אל אכלה ומאית של באור פני אלך חיים. ומי׳ שתלכל
בחסרון זה ולמה הלכך ויחזו והלא כתי׳ ומשלה ויכאו את ה׳ וגו׳ אלא מפני שהזכיר ויאכלו שלא תבין מציה
מאש בחוש הענין לכך הלכך להזכיר תכף ויחזו והודיעך שאי׳ ראיה זו אלא בבואה וזהו ויחזו בלשון מחזה
ובאור הכתו׳ ויחזו את האלקי׳ ויאכלו וישתו שנכן האלקי׳ לאות בבואה בנסתלקי׳ שאינה מאירה כלא —
מחילה לכל ישר כמחילה ומשה בראיה מאש ויאכלו וישתו כלומר שאכלו ושתו במחזה הזה והיא האכלה
הנדמית׳. ועד מתבר לפל ויאכלו וישתו שאלו בבואה הזה שאמרה ויאכלו וישתו כלומר שמאמרה
הנע להם האין שהיה עדי מרנסתם כענין שכתוב ותקום בעוד לילה ותתקרבי לבזה וחך ונעדומ׳ ומתי
הנע מאמיר לכם לחם וגו׳ וכבר ידעת כי הסדנם מגומנת בלילה וזהו שאמר ותקם בעוד לילה ומי׳ היה האין
יורד במשמרת שלישי׳ של לילה בשעה שהיו ישל ישקפם על מחנה ומחר משכמים ומלאים מרנסתם
מגומנת הוא שכתו׳ ולקחו מהם בקר וכן תמצא בבית המקדש שהיו הלוי׳ בני׳ כמשון ומקי׳ בלילה בלילי
שבתות ובלילי רבעיות ומחר משכמין ומלאכתן ולא היו מתבטלי׳ וכן תמצא בחזקיהו שאמר כבעל שבר
אין בי כח לרחף ולא לומ׳ שיכה אלא אני ישן על מיטתי ואתה עשה. אמ׳ לו הקב׳ מיך אתה עשה ישן
על מיטתך ואני עשה שלא יהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה׳ ויך במחנה אשור וגו׳ ומל זה אמ׳ דוד אמלה
משכמי קום ומאחרי שבת אוכלי לחם העצבים כן יתן לידיד שינה. ביאור הכתו׳ מה שמשיגין המלאכים
מאחר שהם משכמי׳ ומתחרל ואוכלי לחם העצבים כן יתן לידיד שינה הדבר הזה בעשאו יתן הקב׳ ברוך
ומי שהוא מוהב בשעה שהוא ישן ומי׳ לריך לו ומרמה והתשמל לו ומעלה עניין ויאכלו וישתו אלו —
ענין אלא לענין אכלה הנדמית׳ או לענין אכלת האדם שהיא תולדת האור העליון שהיא אכלה הנדמית׳ אור
על כן האיש היכא כאלי לו שתהיה מחשבתו ומתקשרת עם העליון ושתהיה אכלתו קיום נפשו בלבד ומי׳
כאלי לו המשך אחר המעשים כי ההמשך מחרימים סבת אבד הגוף והנפש ופסה שישכח את הבקי כי
ומתוך האכלה והשתיה יבא לכן ויבא לידי מפסולות ומעלי׳ נחלים יעשו מעשי׳ אשר לא יעשו והנה
אחי יוסף לא אכלו אלא בתחלת אכלה ושתיה וישתו ואכלו לחם והנה אורחת ישמעאלי׳ וגו׳. ומעשה
זה אסרה תורה ואמרו כל הכתו׳ שהוא יו הדין ומעשות מן תורה אכלתו סבה להמציא את בשרו ואת
נפשו ואפי׳ בדרכי נפשו׳ אמרו אל ישתה אל יאכל ומזלת מאה שכתו׳ יין ושכר אל תשת ומאיך לי׳ה
הזכרת את בני ישל וגו׳ כלומ׳ כשנשרתם הזכות הזהרו מן היין ומפני שהיין מבלבל ומעיל בין קדש
לחול ולכן כתי׳ להבדיל כל זה כדי שהאכלה ושתיה סבה המעבר אדם מן הטהרה ומקו העבודה הישרה
והשלוך כל חוקי הש׳ית׳ ולכת אחרי עגל כל זה בגם לו כשאכל ושבע ולכך צוה תורה ואכלת ושבעת
וברכת כלומ׳ אחר שאכל ושבע ואתה רחב ופרוץ של וברכת את ה׳ אלקיך באותה שעה תגשיך לבד
ה׳ אלקיך שהקב׳ של מלמעלה ותברך לשמו וזהו לפי דעתי באור הכתו׳ בכל הדרכים דעהו וגו׳ יאמ׳ בפעל
האכלה שאותה רחב שתשכחנו ותפסיד שכלך ומידיעתו באותה שעה דעהו והדרך בן ואם אתה עשה
כך ישר מוכחתך ישר הדרך באורחות החיי׳ היינו הלכת הנפש לשלם הבא ואם כן אין ראוי לן לדבק

ושע כי המאורות חלב שהם אור להיות העברות עדות כעין שאמרו רז"ל כשהמאורות לוקים סימן
רע לאומות העולם עד הם אחות לבני ישראל בברית שאלמלא עם הלל החמה ובריית שמע-
בעבור שאלמלא עם צאת הכוכב וזהו שבתוך שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה כי מחוץ ההסתכלות
הזה יתעורר האדם שבתם בדומין וישבח את בוראו עליהם בין בברכה בין בהלול. ובאמר הדומה גם כן
האי מאן דתני בנוי דנימין אילנו דמלבב מא ברוך שלא חסר מעולמו כלום ובראו בו בריות טובות —
להתענות בהם בני האדם לכן תקנו בדומה חברו לאת"ל יו"ד חברך שהחייני לאת"ל יב"ד חדש ברוך אחיה מתי
וכן הדומה הקשת מודיע ברוך זוכר הברית וכן כל שאר הדברים. חדש השמים תקנו גם בו ברכה של
שמונה שמות ברוך הטוב והמטיב ועל שמונה רעות אמר ברוך דין האמת אמנם לא תקנו ברכה כשישמע
אדם קול כמו ושנב עבר מאד מאד הנפש שאתה בו נהנית מאד וכתב כי קול עבר מפני שהקול —
אין בו מאד והרי יש מאד לפירות שאהם יצא ריח כמו התפוחי ואחרי. ואת הרי הקול יש הנאה
מן הכלי אומן המשורר. אין חומה הפירות לקול היוצא מהאדם מעצמו אז מכלי כי ריח הפרי אז הכשם
הוא מעצמו אז מעצמותיו של פרי וקול האדם אז הכלי אינו מעצמו ועצמותיו אלא מצד היות המשב
בו. ולא תקנו ברכה בחוש המשוש כי הוא נכלל בחוש הטעם. ומטעם זה הזכיר תורה ר' חושי' אילן
מפורשי' הוא שכתב אשר לא יכאון ולא ישמשון ולא יאכלון ולא יריחון ולא הזכיר החוש החמשי שהו'
המשוש שהוא נכלל בכלל ולא יאכלון שהוא חוש הטעם. ובריך שתשכל כי מעלות חכמת הצורה
באדם הין כן חמשה חושי' הללו נמצעים בה' אבריים שהם לים ונפש המשכלת שבו. ומעלת האדם —
רבה בהם כי הם עיקר פעולותיו במעשה המלות וכן במעשה העבודה כי בהם יזכה ובהם יעשה כפי
מה שיכלה להשתמש בהם ועל כן יצטרך לעיין בחסרון החושי' האלה ולדע על חסרון איזה כי כיון שהם
חסרי' מחשלת החושי' ומשלמות אין בהם כח להשיגו. ואם כן איך יאמרו העברים לאדם בעת צרתם
קולה והושיענו. הה' חושי' אלו המצא שם' אהם נמצאים ג' מהם רוחני' ונהג רוחני' מצאים בהקבה
וירא ה' וישמע ה' ויכה ה' ולא כן השני' ומה שהיו חמשה כאב ה' חושי' תורה הה' אורים שבבראשי'
וכאב ה' שמות שיש לפש והנה הם שלמות הנפש שהוא היכל הנפש והנפש מראה פעולתה על ידם
ובעלי הטבע החוקרים אמרו כי מחמת הילדה היה שנבראו ה' אצבעות להיותם משכתי' לה' חושים
כל אצבע ואצבע משכת לחוש אלו הנרו לקנה הפה' אצבע דק הנחרים. אמה לחוש המישוש —
ומשש כל חלקי הגוף בהיותו מלוך. ומילדה לקנה העין. ורת הוא הנעיר לקנה האזן. ומחמת הטבע
כל אצבע הולך לחוש שלו שלא בטוה. ועל המלא כנפלאות הילדה המישוש מתפשט בכל הגוף —
וחוש הריח מתפשט חוץ לגוף. וחוש השמע יותר מחוש הריח. וחוש הראות מתפשט יותר מחוש השמע
כי האדם יצטרך לו. והנה זה עצם בגוף לכל מפתבו מכה על שלמות האדם כה' חושי' כי מעשה ה' הנה
שעב השע כביאור איכות האכלה והתבונן אל התכלית הראוי המבקש מאת חיוב בגוף יש
באדם להתבונן באיכות האכלה והתבונן אל הכלית הראוי. והוא כי איכות האכלה הוא כלון
הדבר הנאכל והעפר על כן נקראת אכלה ולשון לביה כי הוא מתעכל באסטומכא ג' האבר המיוחדי'
שהם מוכ' ומאשי' לכל מבני הגוף הם יקחו חלקם בתחלה. הם המזון והלב והכבד. והתכלית שלהם
מתפשט ומשתלח לשאר האברי' שהם משרתי' ומשועבדים להם כעין העבדים שהם עזרו ומתברכי
מברכתו של מלך. והנה הם ג' מלכי והם מחדשים לא נבראו כמוהו כשאר אברי' כי תכבד הפעולה הנאה
משנו פעולי' ותכלו הפעולה הנאה ומעבל אחר. ועל כן אמר החכם אין טוב בבריאת החושי' ולזה הי'
סבת הכל אחד והוא הנרא לעין וכן הכלי שמתכבן בו המאכל נקראת מאכלת על שהוא מכלה ומשחי'
ולשון מאכלת את כל השלל. ופסוק ויאכלו שהמלכה רמז במאכל השכת יורה על זה וכמו שהשן כל
כאשון ראשון מפרק ולכה מעל השלחן. ומברה היה מכיר כבה והיה מבינא מן הבשר לרוב מעם מחרמשל
כאדם המקריב מנחה עלות ומזבח וכן באדם הראשון ג' כתי' ותרן בפלאשה עמה ויאכל מהת ויאכל —
ומפסמת חטאו במעשה ובמחשבה במעשה הוא שהסביר הסבר מן העץ ואכלו כאב מה שהולו עליו כי

[illegible] ולריחו [illegible] ולריך שלא יטין כחם אלא לפניה עניי שלו לבד וכאשר הנסרת ומשלה. ויזהר מן האוכלי
הנפש כפי כחו ושלו כי השכל יתעבה בהם ושמרת מלאותם ומהם כבר היה יתעבדו אותם כפי מה ששמעתם
מי שלא היה אל בשר ודם לבד ולהרגם מכילתו בשר שמתם [illegible] ורה [illegible] בבריתם ומתן להם מזונם ימעטי
והיו מעונים בזה ולכך האות והישר האמרי שהם כלי המלך [illegible] המלאכה הכנה ולא מחמת הרעה —
והמבטן בדרכי השי׳ לפי שהשכל מתחדש ומתן כפי זכות האוכל ולקחתו ודבר זה בחזון ומעשה מאשי מדינ
ומאנשי כתב שהרי כבר מדינה שאוכלי מעבר האוכלי והמלך שלהם ולקם הלא הוה משכלי בל חכמה ומביט
מדע של נקה ובמעט טוהר יותר ומבני כתר האוכלי השעורי והמלי והאות ושאר מאכלי הקשים ומכחר הבנא
ושאר עניני האוכלי לא נבראו אלא כאכל המלך ועל זה אמרי במסכ אבות אם אין קמח אין תורה אם אי תור
אי קמח כלומר אם אין עניני האוכל אין המדע שלמה ומתקיימת ואם לא היה המלכה לא הין עניני האוכל
ונבראי כי היה ראוי האדם שיהי מאכלו אין המלך כל המבואה והמינו לבד ולא בעלי חיי לפי שבעלי
חיי יש להם נפש המינית הדומה בקצת מעלותיה לנפש השכלי וזה בטבען קרוב המלך והכמת המלך וכיון שכן
הוא אין ראוי להם נפש המינית מאכל לנפש האדם. ולכן עשה אדם הראשון שיהי מזון המבואה והמינל כמי
הם נתן לכם את כל עשב זרע ואת כל עץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה. אך אין המבול שהשמי
כל בשר את דמו ונתחיבו כל בעלי חיי כל ביאתו אלא בזכות שלו לה הותר כל בעלי חיי כמו עלבאל
הותרה נפש המינית היותר משמשת לנפש השכלית המשמשת אותה ומה כן אין זה בדרש לנפש המינית
אלא כבר ומעלה ובכות עלכן אמר רז״ל עם האלך אסור לאכלו כי כשאדם רוחן הנפש אמנם נפש אין זה אלא
בנפש המינית שאדם מלין אותו ומפני נפש השכלית אבל כמן שהוא עם האלך ואין לו נפש השכלית הרי הוא
בנראי אסור לאכל בשר לפי שאין לו רחמה ולכות נפש המינית ומפני נפש המינית והבן זה ודע. וכן
כשיאכל אדם יצטרך שיהי מתשבחו הקבה על כל ובאה ובמעה ונפש שבע ויחזו את הלקי ויאכלו וישתו
וזה דומה לזה שהרשן רז״ל כל הנשמה תהלל יה על כל נשמה ונשמה אתה חייב לתת לו הלול ועל לאמר זה
מדור המדבר כי בהיות מלכי האדם המלך בשמחה ומתבוננ בעניינה לכך חייבם שיהיו עשרי
מזונם עמהם הוא עשרי האיסה לומר אחר מעשרי האיסה. ומעמם מלות המעשר שהרי כשיאחז אדם מ״ע מדרבנן
ויפריש העשרי יתברך המלכי להבטן בעשרי היא הדרה העתנה שלם לבריה ומספקת מזון לכל בריה
ומעמ זה אמרו ז״ל וקנין מעשרות לומר מעשרות לבל המזון לומר עבדך לקיים הוא האדם המספיק שלם לכל
בריה שהיו שרי עליו בסמני בשמה ואם כמו כמה שבעל ומלו. בחל הספרת שהו חדש האביב שהיה
שהוא זמן קציר חטי. ובחל הסוכות שהוא זמן האסיף שמאספין כל הפירות לבית וזהו שכבל ואם מעה אלי —
ישב ובכל לא יראו פני ריקם לומר לא יכנס כי היו צריכי להביא עלות ושלמי ועם זה הקבה
ה תבר בארבעתינו מדרך שמנה הבכל הבאה מארבע אל האעבין ומן האעבין אלהמן ומן הנן אל ר״ל מן עבן
שבעלם השכל שמשמם השלם לר״ל ומתבר על ישבנו מלכות לאל כי כשאדם עומד על השלחן והוא
אוכל על המשבה הזאת הנה האכלה ההיא עצמן ומבנה ומשלה עבמית והנה היא חזקת ועבמה הלמיה
שלמית. וזה שעם הכל בכל דרכיך דעיהו כמו שהזכרתי ואם כן הרי אכלתו המשבת עבמה ומזמה מלחר מן
העבדו הלקיות אל כלמה אחת מן המלות ובעבר הכנה בסעדת השלחן שהעלם עצמן בו ובעל חלקו הנמבנ
מן האכלה הנמבנית והנמשל בהמשבל הזאת רשמה ורזה שבעה כמו חלב ודשן מן האכלה הנוראי ברכם הש׳
ובעניאותינו ועל זה נאמר ונתת שלחן אלא רשן.. שער השלשי בבאור האוסר ודרך אכל שיתחייב
האדם להתנהג בו על השלחן ידוע כי האוסר נקרא עם התורה כן כתב אמת חיי שאמר אוסר ואמר
בהסכל אבל אם אין דרך אכל אין רמל ומדרך האוסר ודרך אכל שיהי אדם נזיר על שלחן באכלה ובשתיה
ואל יהי לבדן ואל אחד ומשמר ואל ישמר ומשמר ואל יאכל עד ר״ל ב מאחרי זה אות זה כלומר שלא אין
מאחרי לא יאחז אדם מבוא בידו שיעבר כבלבה ואם מעשה הרי זה כעסמן ואל לוך הקערה באצבעו ולא יאכ
אום ובכל מכאשו אלא ומעלין ולא ישוך אדם מבוא ויתנה לחברו לפי שאי דעת הבריו שוה ולא יתן את הכל
ויתלנ בשיבו ויתנור על השלחן. ומעמ באחר שהיה עשו הכבר ומלה בשיבו ומאכל לו כ״ע לאכך בנ —
הנת עקיבך שלו ונתלש. ולא ישתה כוסו בבת אחת ואם שתה הרי זה ברבן. אבל דרך אכל שלה ומפי הרוח
לא ישתה ומן הכוס ויתן לחברו ומפני מכל עמנו ומעמ בר עקיבא שהיה לו מכסמי אצלו ונתן לו הכוס ומעמן
מאכלו כ״עקיבא שתהו שנבעתם לו הכוס ומעמו אמ״ל כ״עקיבא שתהו אמ״ל ה בן עמאי עד מתי אתה עתן כוסו
ומעמי לר״עקיבא ולא יסמוך הקעב כתרוסה ומעמ בר עקיבא שהי לו מכסמי אצל אדם אחר מל מבוסה

שיאכל וישתה אלא לריבוי נפש בלבד ואסור לו להמשך אחר שום תענוג אלא אם כן עשה הברית עמו ולקח
עינו שלו בלבד כדי שיהא נפש בריא וחזק ולכן קודם לחירות ולכן אפילו מעשים בעלי כח שיעור שיאכל -
ואכל עד הרוה ואעפ"ה (ועכ"ל שבת) בשביל ישראל ויש שמלאכתו הוא לא' שאתן תורה ויש שאתם ויכך
ומי שעושה זאת מלאך ה' צבאות הוא ומי שאינו מכין אל הבלי הזה עשו כבהמות הוא וזה בא יוסף
הצדיק שהחזיק בתורת היראה בזה שכסה את הארון אע יראו ואמ' עוד התחת אלי אע ראוי על עצמו זה שאר
ואת שבר רעבון בתיבת קחו ולכן בא הוא ולאר רעה את העם שאין ראוי להם לאכל אלא לשבר רעבון בלבד
ולא לאלא בטעם והמשך אחר חוש הטעם הבנה והשאם כי חרבה היא לגן כ לא הבל עמו ורבו שאין לן
עינו ולא תמא כי זה היה בזמן הרעב כדי להאכיל הפגלות אל תאוותם כי אחר שהיה יוסף עבר מלאכל
ואוכלו המלך תחת רשות הזה סעד בדרך להספיק לאכל ולאחר כמו בשבע שנ' השבע אלא שהוריעם כזה
דרך התורה ויראת הש"ית שאין ראוי לו לדרם שיאכל וישתה וישבע ולאות כרישן אלא לשובע נפש ורעב
כאותה כי האדם בשלמן יכול מי הוא נב יתעלם ויתרשמו ומזונו. לכן אמרו רז"ל בב' מדי האדם עכר כמסן
ובכיסו ובכעסו כי המשך אחר היין ומרבה התענוג הוא עפר' עפרים נמשך עפרים האות ובהיותן אוחז
הדרך הזה יאות מיתה עלמית. והרעה לחיות ישלו להתרחק מן הדרך הזה ואכל ומי לשלם ומה לזה רשי/
תהיו קדושים' תהיו קדש עצמך באותר לך ובטהרי יב' ולכן נאמרו בין הם עכי' בפרש' ת ופס' ויכל ת אל
האדם ויעבר כרם כאורן ושע' שהתחיל בעבודת כרם עשה קדושתו חול ונהו לשו' ויחל שבולו לשו' תחלה ולשון
חולין הוא בפרת היין נתלקו שלשתן של עלבן ורשן עד אל תבא יין כי יתקדם יראה לדם והזהירה בת
שבע לשלמה אל לאמר' שתה יין ולרוזים מי שכר ישתה ויכחם עב' ועל זה אמ' שלמה כי מי יאכל ומי יחיש חוץ
מאנו לומר' מי התענג בחושיו על השלמו' ותר מאנו והזכיר אחרון אם זה הבל ודבר יגוע מי שבעה יראת
הש' עליו ומקרה עשו ופתרון ויבר עינו יראם ויבחל תענוג העולם ויזכה מוחל עון תכלי' כי ידע ויכיר אחרית
ואחרי' הדרי' הסחותי' האמלאי' כרכים ומעדני' ושבע כליהם כיקם הם כלי השכל ולא יגעו ולא יבינו בחלכה
יתלבן על זה אמ' שלמ' בחכמתו כי תשב' לאום מת מושל כן תבן לת אלר לפניך אמ' אם כות האולל עלה
עליך ותרעה לאכל נבת בל' המלך ובין אלתון בני' המלך שהוא המשל בן תבן ותשכל בחוק שהיו לפניך
שכחרו על הדרך הזה מה רמו על כבה ומה הנעלמים הלא כמסוף מעלת הנשמה והבכמה ופסו רמו
מן כלהו' ומה סמ' אחרון ושמות סכון נ' עיך אם בגל נפל אתה ועל זה אמרי' בפסל אבות אל תתאוה —
לשולחן של מלכי' ולא לכתרם שכתרך בגל מכתרם ושלחנך בגל משלחן ולפניך אין לאדם לבל העמו
ולא לרוך אחרי' ואם עשה כן יהיו כל יפין ומכעיב' ולא שבע ושלם כי הרבעות אין להם הבלית ומי שרוקי
אחר הרבי' שאי' להם הבלית הוא עבד ומוסר בפרי' השלו' והולו' ובכל אות יקבל אין' בריך ולא שאין לו
חלק בחכמה ובתורה שאם היה עשיר ובעל ומכל ולשמות בלי כסף קרוב זה שיתרעע בעבדו ולא ישלוט ולא
יקבע עבד שישלם בלי זהב אם לי זהב יעבדו בעבדו ולו יפסיקו לו עד שישלם בלי עסק ספר ויבלו' ואם
ישב אהם לי אחר יצה בל אובל וזה הולך עד אין הבלית ועל זה יתחייב האדם בעוב ומחזן שלא יהיה לבן
לאחר הרבעות ושי' פתשב באותי' והל' התורה העיקרה בעבל מכבים עלין הש' שהיתה הרחקה ולא הה
מבקש הרבעות אלא אם היה הדבר הכרחי רכתל ובן לי' אחם לאכל ובבל הנפל שאל מה שהוא מוכרח שהלכה
מתאים לכל בנואין. וכעבר שכתב פורתה את דרך ומשבע לכל חי רצון ומשון כלל ובן לי' אחם לאכל ובבל הב'
כל יאין של אותן צריך לא נצטוה אלא על מעמי וחיצון ורע שהצריך אין ראוי לו שיתבונן מאכלה אלא
כמו מה שהמזון הנפש אשר בו יקיים כל נפש ושעה ועמו תיאה בחמה ומלאים לפעלה ובה תבנה
המזון הנצחי אשר בו תתקיים לעד. והאמתכל מעמיך הקדוש באלהי בני ישר' שהיו אוכלי' ומפתכל' בן -
כל בזה שכתל ויחזו את הארי' ואכלו וישתו כי מבני הנף שהכל יקבלו מאל' וכם בפעמה ובעל
בכחוריה תתעמר להם ומאל' אותן במחשבה הזאת ואפשר שתשמה עליו רוח הקדש. גם כעת האכלה
כמן שתעלה במחשבה הזאת ומלבל נמו כמה שבת מפלת ושבתם כאחר טוב' ראוי להו' שכל אורה
עליהם. וזאת היתה כוונת מלה רעה בפשר' ידעו והוא שכתל ומבן מהכן וכל נקי ישר' ואכל לח' עם חורן
מלה לפנ הארי' כן יעבר מבר' באמעמי' שאל. גם בשאר מקומות שמצינו סעודה לצדיקי' זה היה הבלית
כעמם ויצאכך אדם לחזר אחר האכלי' הדרי' מאכם לפי רקותם יזרכך שלו ויתפלח לבן ומו שאם כזל

בצים ביד בן עזר והקריבו אותן נתכון בקרקע ואת כיון שאמרה תמו את בנה את עלה לך
והעלה עצמה ואתה כיון שראה אבו גם הוא עלה לך ונפל מת. רבה הגדול הכי ראש ופנה הארקי
הרשע בדרו ואפי הוא הלמי חל. והעשרתם שהרב שמואל כמרן בדרו ואחוו. כן אמרי בתב לוט
דרידשי הכב שמואל על כבודו כבודו ואחוו של ה' הלך לפניה ואמר. ומקלי הלל הכי השמל הלל נבה כליה על
דליה הוא הדר אמר תמה דרידה היא שם וכתרתו יהיה יום לילה ועד אמרי הלל אפי עשין שמואל על
כבודו כבודו ואחוו. ומעשל בר אליעזר ר' יהושע שהין מסובין בבית המשתה אל כן נמלין והיה כן נמלי
עזרא ומשלה עליהם שלן לו כוס ר' אליעזר ולא קבלו ר' יהושע וקבלו מה לו ר' אליעזר מה זו יהושע אמ
ישפ וכן נמלין עזרא ומשלה עליו מה לו מצינו נמלו ששמשל שהרי אברהם אבינו עם נמלו הדר ושמשל
שם נהנו עזרא עליהם. ושמא תאמר במאכל הלרת הלא לא ראו אלין אלא כעמים ואנו לא יהא כן
נמלי עזרא ומשלה עליו. אמ להם ר' צחק עד מתי אתם מעמידין כבודו של מקו ומסלקין כבוד הבריות
הלא הקבה משיב רוחות ומעלה משמי מוריד הטל מצמיח אדמה מצמיח ומערך לפני כל אחד ואחד שלחן
ואנו לא יהא כן נמלי עזרא ומשלה עליו. המלך הרי מנמאמנו מעלותיו יראנו מלאותיו

שער היבוש בבאר הסעודה המתוקנת לצדיקי לעתיד לבא. יש לצדיקי לעתיד לבא סעודה מתוקנת
ומפנקת ושלוה ואילו בעולם הבא הסעודה הנפלאה הם המעודנות להם מבראשית מן האוכלי
הדקים והזכים שנבראו מן האור העליון בשבת אחר שבת והם לוקחים בלבם וב יוכלו פי שלף בלו כעומד
על שם שהוא מוכן לצדיקי וכן בהמו בהרי אלף שנבראו בו' הו עם בריאות האדם וקדם לו ומעלת
המאכלי האלה עצומה מאד לחדר השכל ולכך הלב כמעין מעלת המן שזכו בו דור המדבר שהיה כשבחת
ברכש היה מתלדות האור העליון שכתו עלין ומתוך האור ומאפר שתהיה מעלתם גדולה על מעלת המן
כפי מה שתהיה ההשגחה בתחית המתים ולכל הזמן כולם כן יהין הלבבות רחבים
והבן ידיעת השי' על השלמות כמים לים מכסים וזה יהיה בזמן של מלך המשיח יותר ויותר מדור
המדבר שהין יוצאי מלמדי אלוהי בעמודה קשה מריאים ירהם מן הטיט וכפיהם ומדוד תעבדנה
כי הזמן ההוא יהיה זמן שלם ומעלה המשך לכן שוכנ פעה מה שאין כן בזה העולם שאין מלך
ומה שהיה לכן מעשה זה תן מומרי בקדש בשלמ' דבריו כדעתם לפי שאנו מתפלל על הזמן הזה
של מלך המשיח שהוא עתיד שיבריאנו כבראנו ומאיה ההכרחיות שהעולם הזה שאנחנו עומדי בן
עכשיו בהתלה אינו נמשך לכלנו שהרי כשחטא אדם הראשו בסבת הנחש ומיבנו כעבד לנו הכלי
היה שיהיו האדם נצחי לא ימות לעולם ולא יצא הנברא מלו עדנת בראו וכיון שלא נקיימה ומחשבת
הבורא ומחשבת המשגיח נקיימה אם כן על מ' בהכרח עתיד השל בעצמו שיחזור בשובו ומה
שהיה כשן השי' בהתלה ומפני שאנו מתפלל' על אותו זמן נקרא עסק הקדוש כלשון אדמי' אלא
יכיר בן מלאכי השרת ויבינו שאם הין מכינים הין מקנאים בנו בעלתינו באותו זמן ומתפלל' על
מימות הגאולה. לכך אנו מבקשי' רחמי' על שם יה' שכתב כי יד על כס יה' שיהיו מתבל ומתקל. ונהנו
שהיה כבא ויהיו השי' והכסא שלם באותו עולם שיבוא כלנו לוה' כשיאוב. וזה שהיה כלנו בהתלה
ונשלי כאות הכרחיות על זה אלא שאין הערך כאן לאריך כי אין כוונת השער הזה אלא בבאור
הסעודה המתוקנת לצדיקי הנעלמים ושכלו בהיו הנלף בסעודה השלית בעל הבא שאחר התחיה שאי
שם סעודה כלל נפנות ועל אותם עולם אמרי בברכו מרגל מרגל בפומי רבי השל הבא מי' בן לא אכיה ולא
שתי' ולא תחכות אלא צדיקי ישבו ועטרותי בראשיהם ונהנים מזיו השכינה. זה יורה שיהי' שם באותו
עולם בנלף ובנפש ועל כן אמרי מי' בן לא אכיה ולא שתי' שאם לא הין שם בנלף ובנפש לא היה צרי'
רבי הרש ולא מי' בן לא אכיל ולא שתי' ונפשו אלא ראי יהין שם בנלף ובנפש ומשמ לא אכיל ה
ולא שתי' שיתבטלו מהם הטהו הנעלמים כהתבטלם מעשה ואיהו ותפלה נפשם על נפשם כעכין
שאכיל באלה ואיהן ואם תאמר שהלים לבטלה מין לבטלה כמין שאמרנו' שכב האמת והתענג
ביחד כשם שיכחו כעוב ובמעל כנלף ובנפש יחד הלה מין מלמם שכ כבריה וכלה שיכל הנלף
שכבו ולא יהיה שלוך מלמטו כי אלף שהנפש עדי מלא אין לי הנלף ואין שום מלכל מלי המוה
אם יש לצדיקי לעתי סעודת הנעלמו ומה יתענג בהם נלף ונפש שהרי יש בנלף שמאל על חיים

מי' בן

וסמך בת הקרעה תשעה לערל ואבלה. ואל"ו כ"אין לך פרס שאתה אוכל אז שאני מוסיף בה מקצת אור לו כאחות
הייתי שהיתה נכרית בתם שרי ושמה את אחותי עמה בלחמי. ה' רבי עזריאל בתם אמר מעכשיו בשר חי על הפ
ואי סומכין הקרעה בתם ואין אדון האוכלין [illegible] הקדוש הרי שמח על שלחן בשעה שרעבים
באי ונהנו ומשעדרך כדי שתאריך ימי בעולם הזה ותזכה לחיי העולם הבא. ועוד אדרך המוסר שלא יאמר
האומה תמן לי ואוכל עד שיאמרו לו. וכן אין לומר שיאכל כדי לצמא ובמה לאכול וכן -
בעל ישם לפנו לאכול ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי ואי אמר לתלמיד שיאכל שאינו לא אוכל עד אם
דברתי דברי אלא כדי שהאכל ארוכן ומנה לפנו ובמה לאכול אין לו שיעור עצמו אלא כמה ובין האכל
ובעל הבי שאמר אכל הרי זה מגנה. פירוש אכל ושתה יאמר לך כלה אוכל. ואורח מכנס אורח רשה ואין
מורה עמל אלפנו ומתן לפנו בעל הבית הרי זה מגנה. כי שיושב על השלחן הבעל פעמים ירו תחלה ואחר הכל
עמל. והשלח ירו בתנו מי שבעל אמר הרי זה בגנה. מנחין פאה ומעשה אילפס וכן מנחי פאה ומעשה
רדיה. ומעשר בר יהושע שהיה מכסמי אל אלמל אחת. והבאה לפנו אילפס אל הנח פאה לעה ואל הנח
פאה שלישי הקדיחו באלת כדי שטעם מתוך ידו ואל פת לבו מאה כיקה מפנו מה הרבית כלחם ומעשת —
בקסין מסמן מר' יהושע ומעלם לא נתנו אדם כי אם משה אמר תיעל ומעשר בר יהושע שהי מהל
כלדה ומלא רבה אחת שהי ישבת בלמה אמ"ל ומה אתה הולך בלדה אמ"ל בדרך אני הולך מאמה ל' מה הדרך
ומעלם לא כבשה אלא לסיים כאותך. ושוב מעשה בר יהושע שהי מהלך בדרך ומלא תיעל שהיה ישב על ב
דרכי אמר לו בא איזה דרך אכנס בעיר אמ"ל הרי שלך לפניך זו לצה ומרוכה זו מרוכה וקצה הלך ר' יהושע -
בקצה ומרוכה כדי שהעל חומות העיר ראה בית ופרדסין של עיר שהיו מקיפין העיר נפנה ר' יהושע
לאחרין וראה התיעל ישב אמר לו בני לא כך אמרתי לי זו לצה אמ"ל לו כך אמרתי לך זו מרוכה הלך ר' יהושע
ונשקו על ראשו ואמ' אשריכם ישר' שכולם חכמי אלהים ועד בגדם. בעל הבי נכנס תחלה ואחרין וכשיוצאי
אורח יוצא תחלה ואחר בעל הבית. לא ישב אדם עד שידע מי האכסנאי ועמ מי הוא מיסב וכן שעת בהלכ
דרך ארץ לעולם יהא אדם ירא אל מי הוא מיסב ואל מי הוא שמר ואל מי הוא משיח ואל מי הוא חותם
שטרותין. דרך ארץ שיכבד אדם חבירו לשון יקר תחלה בחי ומשמע אל לא בחי אחרון לפי שבחי אחרון ירון
ומנה אל. וכן שעת מי מכבדי ברכה ולא בקשה ולא בדי מזהאו אלא בשתה המאי לאזנה. הכון דרין —
מזהאל אין מדרך ארץ שישתה אדם אחרון ירון ולכבד שום אדם אלא כל הקדם לשון מזה בטהרה. לא ישב
אדם לאכלה מאי שהוא נמל ומאן בשעמם שהוא עובר על חק המוסר. ועוד יש לחשב מחוך שהוא נמל ומאן
אולי יש לו זכות יותר מאתו ואם נמל ומאן בתכלה ובמעלן כי הוא עובר על חק התורה ומדרך מאתו עול מורא
הלמיד חכם. יש ליזהר שלא לברך ברכת המזון אם יש בשלחן אבנו או כהן או מי שנמנו מאתו אם לא עול —
רשות מהם. ואם יש שם כהן יש לו להקדים הכהן שכל אחל הכהן ומדשתו ומשו כלל בל הבר שבמקום
הסמוך ומשר ומלא ומלא הכהן אחרון כבוד ושל תה הרשות בידו. נמל בכהן ומדשתו ומלא עם כלמי תמי
הנמל את ההר ומדשתו ומי בארמון אלא שעל אילן זה בראש מסיק זה בסופו ובא הלר על הכהן שבמקום
בראש והוא לפנות מאתו ולברך מאתו ומלא חל ומדשתו בסוף מאה שמע ומדשי אלר באדם הזה ומלו
רא לפי שבחייהם כתל הן בקדשין לא יאמרו ולכך ומלא חל בעולם הזה כבודו בסוף שאמרו בפסחים
ומלא חכ נמל בסוף. ועדי ישל ומלא חל שיחלוק כבוד לפנן ויהיו בראש כדי שהכהן תה אל אם הי ה
הכהן עם האדם ישר תה ישר תה מברך מאתו שכן אל בחסל הנויות תה מאזר וכהן עם האדם תה ויד
וכהן נמל עם האדם ואם רצה לברך על השלחן הרשו בידו. ומי שאינו ומלא חל כך דרך שרכה עמוה
בארן ומלא חל מי מאתו ומלא חל כשאי. ומן כשנה בזה שכך אל בחב בני העיר כל ומלא חל שאמר מחר
לפנו אמר כהן נמל עם האדם ומלא חל חייב מיתה. שכל מה שמי מהכן אות אל תרי ושנאי אלא משנאי.
אמר בחסל דרך אדם אל תאכל לחם עם כהן עם האדם שאמר מאכלנו קדשי. שאל. הנכנס לסעדה לא ידר
חלקו ויתנו לשאשן שאמר מרע הבר לקו בסעדה אלא שלינו ויניחנו. ואחר יתנו לו. אומרים הנכנסין -
אל בעל הבי אינו רשאין לשל אוכלה לום ומן כן בעל הבי ולא לעבדו ולא לשלחו אלא אם כן נשלו רשל
ובעל הבי. ומעשה באדם אחד שנכנסו אצלו אוכלי בשות בלוכות והיה להם ג' בנים שהיה בתנה
בא בן של בעל הבי ועמד בתנה עמ אחד חלקו ונתן לו וכן השני וכן השלישי. כדי שבאה בעל הבית ל

אינם על השלחן אלא לעתיד בהתכבד החטא הקדמון וזה שלא היה בשום מקום ואחשב וזה שרשן כל
טרם עלו הקבה ידו ומעשו והעמידו על חלקו אמה שלא אמור וקדם צדקתו ומשמר על כמה אין לתמיה
בהתכבד החטא ובטול הגזרה אם יחזרו הקדמונות לשרשן שורי הקדמונות לא מתעשן אלא בשבוא
החטא שבשיבתם לתקלו האויר ובמקום שהוא ישתנה כל מעשה בראשי לשב ישוב האויר לשלמות —
ולגבורתם כמו שהיה בזמנם של אדם הראשון קודם החטא אז יבלו הקמון ויחזרו לשרשן כל ישראל
יתעשו ויתעלו מלכות שדי ויהיה שפע ההשגה ושיעב המעשה לחלק ולנפש כב כיד האדם יכל
ואחר שבארתי לך כל זה אין שום משכל שיסתכל ומעמה בסעודת המלכים העמדנו כי נבאו מלכ 2
לכוונה זו להיות אחת שכבן שלצרכי לעתי ישרנים בסעד אלו הנמצאים בעמדם ובמעשם יחדיו ומה
שאמרו ועשרותיהן בראשיהן על האור הבהיר יאמרו כן שיהיה מסוכל עליהם כמו שכתב והיה בנו
ההוא יהי ה' צבאות ועשרת צבי ולצבירת תפארה לשאר עמו ונראו כל לוי שמשים עצמו כשרים
ואלו הן נראים בנו תחיית המתים ואפשר שעל שר ועשרותיהן בראשיהן רוצות הכתרי
שעתיד לשרר בסיני והם העדים שנם ישר בקבלת התורה כעדים שכתב ויתבצלו בני ישל את עדים מהר
חורב ונראו כל אלה עדים זה לות שלו שם האפל תעב להם וכאן שחטאו נתקלו מהם ונכה בהם מלה
רבים עם הוא שכתב מהר חורב ומשה יקח את האהל לומר משה לקח כל אותן מעלות ומיב מאורן ונהן
שכתב את האהל מלמד בלו עד על ראשי ומשם משמעו עדרונם כשיעור עדרונם האדם בהם נזרם
המשא כן העשרות שבראשיהן רוצות הכתרי שבסיני לזדם החטא ומפני שהנף כתנות הנפל בלר
שלמל המלך בתחיית המתים פשטתי את כתנתי איכה אלבשנה על ידי שתלבש הנפש באותה הסמל
אבל אור איכה אלבשנם לומר איך אפשר להיות זה בדרך הטבע אלא בדרך הנס הגמור והשלא העצם
שאחזור ואלבשנו מחדש ההפשט ואומר זה בודאי לא ולא כאמתתך הן רחצתי את ידי ואחר
שרחצתי את ידי איך אפשר שאחזור לאותן טינוף טובל לשאור בגיע מלחמה שם אבל זה מלו
התשובה הלא הוא דבר מלך שלמן שהבטיחנו כך בתורה שתחזור הנפש כמנף לתחיית המתים לבל
לכבה אל עגשה כמו מה שיטוא להם מן הדין מהם. עמד בלר העין אשלומנו בשער זה לך חפש
מחדין וכתבתו כי תשיבהו. ודע והבן כי על הסעדה הזאת השלית של תחיית המתים אמרו כל
בסמחי ונעש אבנה מזבח בגלל עמ הקבה ועשו לצדיק סעדת בנו שיבאו חסר ודבר שלו יצחק
עמדו לו כוס של ברכה ואבנה לברך אם להם איך מברך שיצא מאבי ישמעאל עמדו לו ויצחק לברך אם להם איך
מברך שיצא מאבי עשו עמדו לו ויעקב לברך אם להם איך מברך שנשאתי לשתי אחיות בחייהן. ומשה אלה
איך מבר שלא נכתב ויכנס לאהל יהושע אם איך מברך שלא נכתב לבני לדור אם להם אני מברך ולי
נמה לברך את המלך של כוס. שומע אשא ובשם ה' אקרא והסעדה הזאת הוא לעד שאחר התחיה שהוא
מקום ומברך תחלה ולפי שאי שם לא אכלה ולא שתי לבר כוס של ברכה הוא משל ובא לאחר על דור שהוא
מקום תחלה. כן אמרו בחסל יומא כמו דור לשלא לאתיא מאתן ועשרי וחר ונב של כוס רוה בגיר
הכי הוו זנה משל על עשן לוסין ומעלו שהוא מקום והנה הוא ראשו לחלם ומעלו המלכ ונכר באמרו
רבתי שהיה ראשו נקל עדן הוא עולם הנשמן ומה שאמר בסנהדרי אמר הקבה ויבעם חזור בך ואני
ואתה נטיל בגד אמר ליה מי בגלל אל בן ישי בגלל אל אכלא בעינא כשעם שהיה מלך לל הצדיקים
בגדרך בגר בגדן לעולם הבא לאחר התחיה שהוא מקום ומברך תחלה ונכר אמרו כל כי אלה רבים
יהיה משמש עליהם באותם סעדה להעבר הזה תמצא רמוז בתוך באומרו בברכת יעקב עד כי יבא שלה
לומר עד כי יבא משה ולנה לרמוז בזאת הגאל הראשון הקרוב שעל ידו נגאלו מצרים והגאל הרחוק
האחרון בלל שיהיה גם כן בגאולה העתיד וזהו עד כי יבא שילה והלשון משמש לבל גאולו הראשון
הקרוב האחרון הרחוקה. כן אמרו בזדרש על אלה רבים לחולק קדוניא לתקון סעדתן. והתורה
ראה העשן בסמוך לם אתם תבואו אל הארץ ונקבר שהבר הדרשנא לשנה שיאמרו כן ישראל כאן
שהזכיר אמור אליהם מה יתכן שאמר כי כאן שהדבר בא ומשה ואהרן כשאמר להם לם אתם תבואו
אל הארץ הרי משה ואהרן בכלל לם אתם תבואו רמז להם כאן שלא יכנסו לארץ ונקבר שמשה

כן ישי

שנים ואולים חיי העולם וכן יש מאים ועשרים אין מספר שיש מהם מחיים ויש מהם מתים ומחליאי
וכעל מלאות יתן שם בהם הכחות האלה בטבעם ויש מהם שמכחן שלהם בסגלה וכן כתב בתו שם שם
לו חק ומשפט ושם נסהו ורעב כל שהיה שם מר והקבה המלך מר במר נם בתוך נם וכאן שמשון רצה
ויהרגו ה' לך כי לא יעבר מן הרמתני היה ויש מומרי עיני תמונה היה מכל מקום מן מר היה וכן יאמר מונא באישע
דכתי והמי רעים והארץ משכלת ומה להם לישע שיאמר שם אלה וכתי וירמאו המי רכן שמעון בן מנו
מנו כמה מומאי הכו מרכי בשר ודם עתן דבר המחנל בתוך דבר המחכל ועשו נס בתוך נס מעמב ישלי
מנו לרוב עבר שהרי עבר מנים לתורה כי באומרו ושם נסהו לא שם נסיה משה הצמח ההוא ומר החכמ
ומרו הקבה יתן כח הצמח בטבעו מו בסגלתו שהוא מאתיך את המי ונהו לשו ויוכהן ולא מר ויקלהן כי
הוצרך בזה לאור ולאורו הכמתו בצמחים שבמן שיש בטבעם המיתה והחיות והחלי ורפאות ומרר
והמתיך ונהו לשו חק ומשפט חק הוא הסגלה שאי טעמו ידע ומלפני הוא הידע שמשפטו יהיה
כך בטבעו וסמיך ליה אם שמוע תשמע לקול ה' אלקיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת
כל חוקיו שכל והזהרו שלא ישימו כוונת בכח הצמחי ובתחומות אלא שישמרו המצות כי הם עקר ועם
שמירת המצות ישמור להם הבריאו ולא יבאם לידי מחלה והוצרך לומר לה לפי שאפשר שיהיו עושים
ונכשלים בדרישת כח הצמחי ההם וישימו כל עקר בתחומם בהם ויתיאשו מלבקש רחמים מבעל
הרחמים אשר בידו נתן כל חי ומעשה זה בנו המלך חזקיהו ספר רפואו כדי שלא יכשלו בו בני אדם
והזהר לו חכמי ומחר שבארתי לך כל זה ראוי לך שתדעון כי אם בעולם הזה נמצאן זה כדרך הטבע
לו בסגלה על אחת כמה וכמה בסוף הזמן שיתחדש הטבע וישתנו לטוב לצדיק הנבאי כולם ומעלת
אין צדיק לומר ומעלת ישר ולצדיקי שבהם שיתחדש הקבה החדשה ופעמים כשם שהחדש אותם בריאה
חדשה מתשובות שמעם השכל ומעל הנבואה ואם יסבור לב מהחכמים הקשו על דבריו זה ויאמר כי
דברי כלל מיוסדים על אדני החכמה ועל כן השכל וכולם נכחים ומבן והם לא מאמר כל זה אלא על דרך משל
ופעמים ויתן מיל בפעמים כי אם משל על מעל שכלית לצור המים נשיב כי יש לנו האמין בתחיית
המתים מאמונת חזקה וישוב הנפש עצם מעצמו ובשר מבשרו לכל תמונה בפעמים ודברי כתשובתן בפעמים
בפעמים עבריו יאכלו ונשמע יכעבו עבריו ישתו ונשמע יצאון שוב מאמר בהכרח יש עליו האמין כן
בפשוטן של הדברי בפעמים אבר המשלה השכלית שהם אמרו בפר המוכל את הספינה אל יחתן —
עתיד הקבה לעשות לשכל פעמים מבשרו של ויתן שכל יבנו עליו חכמי ומי כיה אלא פעמים שכל ויבנה
והם כיה ומי חכמי אלא תת שכל היושבת בקצם חכמי מקשיבי. והשאר אוכלי אותן ומעשי בו סחוכה
בתוך ירושלי שכל יחטהו בן כשעבר. וכבר ידעת כי אם כל דברי כל שהולכי בשוכ אחר לשכל התורה
וכשם שכל בתורה בראכלי המומרי והאסורי לת זה תאכל ומי לומר שהוא משל חל אלא כמשלו מאל
בעבן כי אמרו מבשרו של ויתן יש לנו לומר בראי שאינם אל אלא כמשוש מאש וכן אמרו שם עתיד
הקבה לעשות סוכה לצדיקי מעמדו של ויתן שכל התולא בסוכת עמו וכלכל דג כאשר זכה עשי לו סוכה
לא זכה עשכל לו כלכל. והשאר יסולל הקבה בחומות ירושלי וגיון מבהיר מסוף העולם ועד סופו שעמל
והלא מי לאוכל. אבל זה יתבאר בסמכל כי הדברי כמשוטן בשרו מאש ומאכלן של צדיקי אשר העריחו —
בעמדם בתוכ נבאלות ועמדו מאש והבהיק זיותם כדי שיתבטל מעלת של ישר אין עמדו הקבה והחזיקו
באמתו ובתורתו וכעבי שכל ושבתם ואיכל בן צדיק ורשע בן עבד אלי אשר לא עבדו וכתי הנה
עבדי יאכלו ואתם תרעבו עבדי ישתו ואתם תצמאו וגם אשרקי לזה אמרו בפרק חלק שהקומות יחזרו לעתיד —
ומאתי מה הוא שיכרשו שם בפר המוכל את הספינה ואולך אתכל קומאיות שתי קומות של אדם הראשון
דברי ר' יוסי אומר מאה הוא כקומת הדיל של מחוטבות תבנית הדל. מה שאמר עתיד הקבה להביא מבני
טובו ומרבלו וחזק בהם עצם בגם עשרי ומחוקקי בשעבי ירושלי הוא שכל ושעבדיך ואבד מקדת
שעלה בגה שיהיו החומות עשרי מאה ולא יותר לכך הוצרכו לומר שאין זה בשעבי הבתל ומומרי כי מאין
יכנסו אותן החומות אלא ודאי בשעבי התלוות עמר. וכבר ידעת כי מרע לם מחקרי תלמ הבטחה הי
עתי כי לא נתקיימה מעולם בשום מקדשנו לא בראשון ולא בשני והיעדרת שנתוב שנתוה בהבטחותיה

הנף כאדם הראשון נזרם שחטא. ולכך יתחייב שיהיו בני תחיית המתים חיים אדם
אז יחזור העולם לשאורתו כשהיה ולעולם כראוי יתברך. ואם תשוב ויקחך לבך ואמרת
המתי כמכון שהנשמה ברגיע עם אלוף הל"ב אות. והמעריכי ראוים שיפליא להם הקב"ה
שיהיו אחר מיתתן הלא טוב להם שישארו שם באלוף הנכבד ובאמונת היחוד בהיכל הלשון ברגע
ויתר מחזירתן בנף לשכון בבתי חומר ואחר ברירות האמתיות של אכן אלקיה ואמר שהזכרנו לעולם
הנה אשכלך ואורך בתשובת דבר זה כי בהסתלק האדם מן העולם הזה אל העולם הבא עולם הנשמות
שהוא סמוך לפרידתם מזה. והוא הנקרא כמדת הנשמה עולם הנשמות תשלה השוא והתענוג בצרור החיים
הנקרא עולם החיים. ונקרא עצם והוא ענין שבתוב תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות
בימינך נצח. ואם היא ראויה לשוב לעולם עוברת בלא הפסק. והוא שאמרו חכמים אל כל מקום שלא נצח
סלה ועד אין לו הפסק. וכאשר אינה ראויה לשוב שם לעולם והיא ראויה לבא שכרה בעולם עם
הנף בעולם העפרות. וזה אל הכתר ורבים מישני אדמת עפר יקיצו. אל אל כל ישיב עפר יקיצו אל
מישני אדמת. ורבים אותם מאינם זוכים להאריך ימים בצרור החיים וחוזרים לתחיית המתים ושם עולם
שכרן ומתבטלים בהשגת השי. ומוכרחים בעולם ההשגה ויגיעה עד שיראויים לחזור שם ואחר שחוזרים
שם מתעלים אל העולם והוא שכתוב יבלע עלומות. ועתה לתבון מאמר שאמר אל עריכי שעתיד הקב"ה
להחיות שוב אין חוזרי לעפרן שלם והיה כל השאר בטבע והעתיד בדרשות. כדרך ישאל לו מה כדרך לעולם
ריים אף עריכי לעולם ריימי כך דרשו בסנהדרין. ובאלקים אחר דרשו מתי שעתיד הקב"ה להחיות שוב
אין חוזרין לעפרן אלא יהיו ריימי לעולם ומתעוררים בסוף. ונהג בשאר הענין וסוד האמונה אחרי בגדתכי
עפר אתה ואל עפר תשוב לא היה אלא מפני הטעם הקדמון וכמו שהאמר נשמתך ובעל האות ונצח וישוב היום
לפעמים בכל אמיתת ותקנו של עולם והכל מעשה ידיו יתי שאין אי שיחטיאו המקרבים חלק הלך ולא על כן אינו
חוזרים ונפרדים לעולם כי כמו שהתחיל מאלוף ובטל הרי הקדמה בלה לכך אין חוזרין לעפר. ומלבד שאין חוזרן
לעפרן אין לך לפנות שיעמדו ריימי הנתר בבשר ודם ומאז בקברין ובצורות כאן שאנו עכשיו אלא שיזכו
עולם ומעלת הקדמה. וההתפרדות אל לעפרן לא ישובו לעולם כך ערך הכבן לאי שדעתו לזה ולא אינהפך
כל תאוות ריין ומשרין לא יפסדו אחר דברי שהתמלאי נתתי בהם ומשוקעי בין מעלת הפלות ותרע כי
מעלו הנשמות בעולם הנשמות בסמוך וכן לעולם הבא שהוא אחר התחייה והיא תכלה כל מקום אין הענין אחר
ולאותם לעולם הזה ולא לגיין מלבד אפי שגיון אין מכל בלבד חכם לב שיוכל לגיב עניין ואיכותם היאך
הוא והיאך הנשמות מתעוררות ועם הדבר בסמת היותן שקועים בעולם הגופניים העבים והפי כתבו
העבב והפי והעולם העליון הוא תכלית העליון והזכות והנה הם שני הפכים אין הנמשל לחשוב בדבר אל
הפכו וכשם שהבן אל האים שם הוייתן ותיותן אי אפשר לו שיחשוב על יסוד האש שהוא הפכו כן
שני העולמות האלה הם שני הפכים נבער כל אדם מדעת איכות העולם ההוא בעולם הזה. וכל החכמים
המחוכמים מתוארים בו. ובבר ידעת מה שאמר רז"ל כי אפי הנביאי לא נתנבאו עליו מרוב השמחה והוא שאמר
כל הנביאים לא נתנבאו אלא לימות המשיח אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלקי זולתך. ואמנם על הכלל אין
יודעים בבירור מדרך הטבע ומדרך הזכות שהיא מתכוונת פתי כשם שהענין. ובה ומתענגים בשמחה
עליה ומעדנות כפי שיעור הענינים הנפשיים כך הנעשה ומתענגים בעולם העליון ההוא. אמנם באין שיעור
לפי שהנפשים בעלי שיעור ומידה. והעליונים אין להם שיעור ומידה ומעלתם גדולה עד אין חקר בענינים
עצומים ואין שיעור. ואעפ שהכח הנפשי כל הוא ואין ידו משגת לגבי כל מציאות העליון ומעדנות שאי
לו שיעור אין כח העליון ושלמותם ומתבטלת בכך כשאין הנשמות מוכרחים המוחר ומשיגים אותם כשם שאי
חטאת הקרבן וחטאתם בטלה כשאי הטבע והבהמה מדאי אותם ומשיגה. והענין הזה הבינהו הקב"ה ואמר
אבן בבריתם כן הבדרי כשאמר לו ופסר הכתב אם תוכל לסתור אותם ואמר לו כי יהיה שיעור כלום שהכבר
מדעתי יש כתב שאנו בגוי מחבון ויש לומה מאתן. לכן עתידי שיהיה דרך בארצות המערב
והחטא זה בגוי מזה וזה ומעלה מזה וכן בגאר העולם הבא מדרגה אחר מדרגה מדרגת הצדיקי זה ומעל
מזה. יש גוף באספקלרי המאירה ויש גוף באספקלרי שאינו מאירה. יש רעיון בבר ויש רעיון כלא בר
לגוף בלא רשות. ובדרשו כלל בטל סבה תמיד אפי אפי לדי הוו קמי קורש בריך הוא שלא סבב שום עלי
אלקי

ואהרן היו עתה צדיקי גמורי לא חטאו ואתם כבדן מן ישר לא זכו לכנס לארץ ומתם במדבר כלה הקבה לאות
שלא הצדיקי גמורי האמתיי עתידי לאות שם ולא תשלה אמר אליכם לארץ ולא עוד בראו הזה כי כשם
שאתן אשה ואהרן עמה במדבר לא זכו לכנס לארץ הם עתידי שיקומו אשה ואהרן עמהם בתחיי
המתי ויכנסו לארץ ויהיו רועים מלהם כנאמרו ויועצה כבתולה ובעלוי ההשנה יותר ויותר מאדה
שהיו במדבר ותמצא בשירת הים ית תפוקי כנגד יה חולות שבשרה שעתידי להתחדש בתחיי המתי
על זה הרשן אז ישיר שר לא כמו אלו ישיר מכאן ולתחיי המתי אן התורה וכן תמצא בענוה ישעיהו
עה בשיר של עתיד בו ההוא ישר השיר הזה בארץ יהודה עוד יהיו מתיך ית תפוקי בכן שלא להרחיק היות
הסעודה האלה עניינו נמנים כמנהגו שאנו נמצא ב עתי הקבה לעשות מריסטון לצדיקי לעתיד לבא —
מבשרו של ויתן וכל מי שלא אכל נבלו וטרפו שלמי ומאכלם נכה ואכל מאכל נעו רשע רלו ויתן דר
טהור שלו ואפלי בשרו דברו אלו הרשקשי הקבועים בו והנה הכוונה בסעודה נמנית הזאת להיותה
הכנה לנוף לזכך החומר ולחדד השכל כדי שישיגו ידיעת הבוראית ויתבונן באושלא לאז תהיינה העצמות
בהסתלקות הנפשות ראויות אל סעודה השכלית שהאלוהים האמתי עצמת הקרוב לשכינה מזונים מאנה
כי אז תשיג הנפש האור הבהיר מה שאין כן נמצה להשיג בעוד שהיא שרויה בחומר והענין הזה הוא
ששאל משה עה הרשע עד אה כבודך ויש בכאן מקום שאלה מה ששאל משה היה באיפשר או בנמנע אם
באיפשר למה אמר השי ואמר לו לא תוכל לראות פני ואם נמנע מה היה שואל לו משה ענל בנבואה שאלה
המשמעת ותשובת הדבר דבר על אופנין כי משה בקש להשיג בעודו בחומר מה שהשיג אחרי הפרדו
מחומר והנמצא לו אפני שהיה בהר מ יום ומ לילה ונתכחש הכשר ונתלה חומרו אצר עמדיותו כהקבב
עליו האור שבו קרן עור פנו ותשב שיהיה חומרו כמי שאינו ושלא יעכבנו להשיג מה שהשיג אחרי —
המדרה והשיכן הקבה כי לא יראני האדם ומי בחיים אינם רואים אבל באיתנו מאין זה אחרי הפרד
הנפש מן החומר ואיפשר עוד לפרל בחיותן סמוך לאיתנו כענין שרשן מלה הדברי רבה נמצא והי
עקב מה רבתוכן אשר עפנת לרחוק — מעשה בר אבא שנו לאות ויהה מתן שכרן שעתי הקבה לתן
לו לעתיד לבא וכל עוב שאמרנו להן לצדיקי לעתיד לבא וכון שרוה כל אותן הנחמות האחוקות אל כל
אלו ואי לאבהו מיד שאלה לאות התחיל לראן מה רב עובך אשר צפנת ליראיך לצדיק מתה לעת כי
כשם שישר זכו על הים לשתי מעלות מופלאות ועצומות וזכו בהם נגף ונעשה האחת שעברו בתוך הים
בהלשת נעמה ושעשו להם הים העצום והמלא הגדול בקיעות סוף לב עצים לב שטים שעבר
בתוך הנהרים האלה כל שבטי ישראל לעבר ושיעת שנתעלה עם נמשם ונתגבאו שם ונאתה שמחה מה
שלא יאה יחקל הנבא כן לעתיד יבן ישר לב המעלות כנגף ונעשה פעמה נמנית מן המאכלים הרבן
והמכן שהן זכין כדי שתוכה לסעמה שלית בהתגורר הנפש ברוח הקדש שהרי כל ישראל יעלו ומעלה
הנמאה וכענין שכתב בו ההוא לשמוך מתרוחי על כל בשר ונהו בנכם ובאתיכם וכתב והיה הנכשל
בהם בו ההוא כדוד ובית דוד כאלים כמלאך ה לפניהם וזה יהיה בעון הנמנה אחרי הפסק המלחמה
והיות ישר על אדמתם. והנני מרחיב לך עין בעוד התענוג ההוא שיהיה כשיעבר תענוג שהתענו
אדם הרשעין כן עדן מרם החטא בשכבר ידעת שהיה עמידתם שם בתענוג גדול ונעלם מאד הרב התענוג
הנפש ומעוט בתענוג הגוף בהשקט והנחה וקרת רוח שאין כמוה בהיות שלו אכל נפשו ונעבד הכמו
אחת בהשקט בראו לך מנע מחמת עלן הדעת הגרם להמשך אחר המלה ולא נמנע מאדם תחלה עלן
החיים הגרם לחיות עדי עד אבל כשחטא ואכל מעלן הדעת המכלה גרמה לו שיתמשך אחר המלות —
ושישתל בצרכי הגוף יותר מצרכי הנפש כל אשר מנחנו עשיים מה היום ולכן נעלם שיתקדו ימין —
ותשוב עלן איתה אבל קדם החטא היה מתענג בגן ומתמשל כרצון ולהו שכרן ויעמדו בגן עדן לעבדה
ולשמרה כי הגוף כגן שהיה עובר הגן ומשרד מהמת ויהיה נוטר לו שם כל מיני תבואות ונמנע שם כל
מיני מכיות והיה מרשמת מעצ הגן והין משתו מתלי עדן והין מלבושין עגל כבוד וחומן יקר עד —
שהין מקנאים בו מלאכי השרת כמלמר ועלה הענין לפה שיחנת ואל המלה הזאת ואל שיעור התענוג
הזה עתידים בני תחיית המתי שיתענגו יחד כגוף ונפש ויהיה הרוב בתענוג הנפש והמיעוט בתענוג

[illegible] מי לפי שאינם בני כוחן [illegible] ואם כן ישלם [illegible]
[illegible] עשר אלף. והוא עשה שאמר בסבר [illegible] ועבר בה אלף. והבן
[illegible] ולהרחיב באור יותר. ויש לדיקי עוד ומעלה ומלמד שאסקלא המאירה
[illegible] עליה לא ר' שמעון בן יוחאי. ראיתי כבר עליה הם מועטים. כי הצדיקי הנכפסין -
[illegible] אשרי לו חוכה לו. אבל אלו הנקראים בעל עליה הם מועטי
[illegible] הלו כל אור ודור ונהנו שמש אשרי לו חוכה לו. אבל אלו הנקראים בעל עליה הם מועטי
[illegible] ולא ראיתי. היאור הנאין שהזכרתי ועל נקרא מעין בראשי [illegible] אור הנכון והיה יי' אחד
[illegible] ולא ראיתי. היאור הנאין שהזכרתי ועל נקרא מעין בראשי [illegible] אור הנכון והיה יי' אחד
[illegible] ולא יומם ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור. ביאור הכתוב להלן אחר אילת והיה הש' המיוחד
[illegible] ולא יומם ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור. ביאור הכתוב להלן אחר אילת והיה הש' המיוחד
באורותיו וכן כתיב ה' אורי וישעי. יי' אחד האור בעבי בחדש. יודעה ה' יודעה לעצמו. וכן הרשון רא לעצמו
לעצמו הבריות לעצמו. לא יומם ולא לילה. לומר יגיע זמן שישמש היו הגוים לצדיקי ולא יהיה לגמרן יום
יום ולילה כמו עכשיו שהוא שמש באור וחשך. אולם לעת ערב יהיה אור בגלל ערב זה סוף אלף
השישי שהוא ערב שבת כמו יי' השישי. והאור הזה הוא שנה כו משה בעלית הצור בה זכה באסקלרי
המאירה שמתוכה התגבא שזה היא חטאה כמ חטאה וזכה בקרן עור פנו שהיו כתבי חטאה. ובפרו ש
אמרו עבות אור של אשה. אל החטאה כי אורה של אשה היא מעלת נבואתן. אל אשה ואל החטאה שהו
העבות הוא קרן עור פנו ונהו שמש) קרעם מידו לו ושם חבון עוזו כי קרן עור פנו היה מידו של הקב"ה
לו ואשה והקימון הזה הוא הפיות שהיו לו בעולם הזה אלבר הקרן הקיימת לו לעולם הבא והוא מעלת
האור העליון אם כן מלת קרעם מלות הפיות והקרן ועל זה מתוך הלוחות היה לו. ונהו הרמז מידו לו ושם
חבון עוזו. ואמרו בארמי ונה קרן אור פנו כל ההור שעשו אלה לא היה אלא פיות של מתן שכרו אבל
הקרן קיימת לו לעולם הבא אל קרעם מידו לו. ואמרו עוד ומתוך בעלית הצור משם זכה אלה לקרן
עור פנו וכן הכתוב אל קרעם מידו לו ושם חבון עוזו. ה' עוז לעמו יתן ה' יברך עמו בשלום

הנה נשלם הספר ויקרא על אדני מז ונתן אוצרי שפר

בהם המשכן בחטאה יכון. בעת האוכל יתקיים ומחשבתו תתכון. בהם על שלחן והוא ישאן אור הנר.
שלחן כלו אור כבוד. בהם יטהר כלו הסך לכן ויבוא באהלן. נשא בם את השלחן. בהם יחזיק -
האיש הירא. ושלחן זה השלחן אשר לפני ה' יקרא. גדול שלחן אשלחן של מלכים. כבן העומדי יתן
לו ומלכים. יחזה פני דור בשושני רועה. יזכה לסעודת מלת כבוד. יזכה לסעודת עתידות ושלום
יזכה לאמונת מכבד עליות. ומכון הש' אשר יכה את עבדו להשלמו. וחסדו עמם היות קדמו. הוא
יזכהו לראות ותורתו שלמות ומהיכל על יסודו. ואכן נמצרה השלחן והמזבחות. בעזרתו וחיאלין
יכתב ויסלח. ובזרו חבל ה' יצלח. בן הסירין יתשאו וירום. ישרה יגם ודרום. כרוב חסדיו יתנה יחיהו
ויד שאול כי יקחהו בעשן. בימי חלון ירכיבהו יטהרו בשעתן שבליות נצחיות. לא שדי יעשרהו
בצרור החיים. ושיבהו יטיבהו. ובנשב חטאה יצמיחו. בעשן שמ כי זה אלי אליעזר עולם ועד הוא
יהיה שלומו. חזק המעבר לא יזיק

נשלם ספר שלחן של אלבנון להרמבן ז"ל תקהלת שפתי חכמים

כן

כ

ד"ר

ר"ל ולעשר דן

כ"ל

0760